

BAŞYAZI

Kampanyamızı Sürekliliği Sağlanan Kitle Çalışmasına Dönüştürmek!

Bütün faaliyetlerimizi örgütlenerek örgütlemeyi esas alan eksen üzerinde oturtmalıyız. Birde bu noktada bir yönelime girmek için kampanya örgütleniyorsa, örgütlenerek örgütlemeye çıtayı en üst noktaya çıkartmak önemli bir yerde durmaktadır. Tabi ki bir aktivistin çıtayı yukarıya çıkartması için kampanya ve sürecin önemini özümseyerek ikna olmasıdır. İkna olan her yönetici ve üyemiz sürecin başarılı olması için üretime en aktif bir şekilde katılacaktır. Dolayısıyla tüm faaliyetlerde ikna etme eylemi belirleyici bir yerde durmaktadır.

Öngörülen hedeflerimize ulaşmak için, ya da yoğunlaştığımız kampanya faaliyetinin başarılı olması için örgütün bir bütün olarak seferber edilmesi örgütlenerek örgütlemeye eylemidir. Kendini örgütlemeyerek başkasını örgütlemeye girişen her kişi veya kurum belirlenen hedeflerin yakalanmasını boşa çıkaracaktır. Bu da, aktivistlerde üretme ve yeniyi yakalama eyleminde zaaflı duruşlara sebebiyet vererek gelişimini engelleyecektir. Çünkü bu tür kampanyalar; aktivistlerimizin, kendi yakın çevremiz ile dışımızdaki kitleyle yüzleşmesini sağlayarak, faaliyetçilerin siyasal ufkuna genişlik kazandıracaktır. Kitle çalışması demek, işin öznelere sürece dahil etme eylemi ve pratik mücadele de yoğunlaşma demektir. Bu eylem ve mücadeledenin olduğu her yerde gelişme olanakları ve dinamikleri her daim güçlüdür. Yeni yeteneklerin açığa çıkarılarak aktif hale getirmek; pratik tecrübe üzerinde olacaktır. Bu gerçek doğru bir tarzda kavranmadıkça; ne mücadele ve pratik içinde ortaya çıkan güçlü yetenek ve beceriler doğru bir tarzda açığa çıkarılabilir, ne de dar faaliyetin yaratmış olduğu siyasal ufuksuzluğun, sahiplenme noktasındaki geriliklerin nedenleri ortaya çıkarılabilir.

Dolayısıyla anti-emperyalist nitelikte kitle çalışmasına yönelen, Türkiyeli göçmenlerin farklı kesimlerinin sorunlarıyla yüzleşme

çabası içine giren, göçmenlerin sorunlarına yönelik politika belirleyen, çözüm için kafa yoran her faaliyetçi etkin bir aktivist olacaktır. Bu noktada onlarca tarihsel tecrübe ve birikimimiz mevcuttur.

Kampanya sürecinin gerçekliğini kavrayan, bu sürecin gereklerine göre hareket ederek kitle çalışması yürüten, her türlü zorluklarla mücadele etme enerjisine sahip çok küçük kuvvetle büyük başarıya ve gelişmeye imza atabiliriz. Bu noktadaki esas mesele elimizdeki bu küçük kuvvetin görevlerini önceliklere uygun olarak planlanması ve tüm çalışmalarını kampanyanın hedeflerine ulaşma perspektifi ile ele alması eylemini gerçekleştirmektir.

Geldiğimiz noktada esas sorumuz, kurum ve komitelerimizin işlevine uygun bir çalışma tarzında uzaklaşmaları, başta kendi çevremiz olmak üzere, göçmen işçi ve emekçiler ile daralan ilişkilerimizdir. Dolayısıyla komite ve kurumlarımızın işlevine uygun davranmasını sağlamak, yöneticilerimizi geliştirmek, kitle ilişkilerini güçlendirmek, geleceğe dair umutlarımızı ve hedeflerimizi büyütmek için kampanya perspektifinde çabalarımızı yoğunlaştırmak zorundayız.

Bu anlamda içinde bulunduğumuz süreçte kendi çevremiz ile kitlelerle bağ kurmamızı sağlayacak bu kampanya üzerinde yoğunlaşarak; atıl üye ve taraftarlarımızı harekete geçiren, onları bu sürece dahil ederek onların deney, tecrübe ve pratiklerden öğrenmek oldukça önemlidir. Unutmamak gerekir ki; onların sürece dahil olması aktivistlerimiz üzerinde manevi güç yaratacaktır, bu güç zorluklarla mücadelede itici bir kuvvet olacaktır.

Buna bağlı olarak, bu kampanya üç ayı kapsayacak bir çalışma süreci değil, belirlediğimiz hedeflerin yakalanması için yeni bir başlangıç yapmak için; sürekliliği sağlanmış bir kitle faaliyetine

dönüştürerek, yetmezliklerimize, zaaflı ve hatalı yaklaşımlarımıza karşı mücadeleyi sürekli diri tutmaktan geçmektedir. Her kampanyanın amacı hedeflerine ulaşmak için rotayı belirlenen yöne koyarak

yeni bir başlangıç yapmaktır. Bu kampanya sonucunda yeni bir başlangıç yaparak, gelişmelere müdahale etmek yeni ufukların açılmasına vesile olacaktır.

Değerli Dostlar , Göçmen Emekçiler...

Uzun soluklu ve bitmez gibi yürünen hayat yolu farklı zamanlarda farklı nedenlerden kaynaklı bu yürüyüşün bitecek oluşunu daha doğrusu yolun sonuna gelineceğini hepimiz biliriz. Bunun kabullenilmesi zor olsa bile en sevdiğimizimizin fiziki ayrılığında dayanmanın da zor olduğunu biliriz. İşte bu güç ayrılıklarından birini daha yaşamak zorunda kaldık.

20.10.2012 Cumartesi sabahı yakalandığı kanser hastalığına yenik düşen *Fevzi KURTYİĞİT*'i kaybettik.

08.10.1963 yılında SİVAS'ın Şarkışla ilçesinin Sivrialan köyünde dünyaya gelen Fevzi yoldaş evli ve iki çocuk babasıydı. 1979 yılında gençliğinin baharında Almanya'ya babasının yanına gelmesiyle gurbet hayatı da başlamış oldu. Ve böylece iş emeğini gurbette satan binlerce akranı gibi göçmen işçi olarak bugüne kadar emeğini, gençliğini ve sonuçta ömrünü vererek bu süreci tamamlamış oldu

Fevzi ya da hepimizin bildiği tanıdığı ismiyle Çarlı dostumuz geldiği yıldan itibaren Ulm Halk Ocağında emek vermeye başlamış gençlik ve kültür faaliyetlerinde yer alarak Ulm Halk Ocağı'ndan Tohum Kültür Merkezi'ne uzanan süreçte hep aydınlık düşüncelerden taraf olmuştur. Fevzi yoldaş bu demokratik mücadele alanında Yönetim Kurulu üyeliği dâhil birçok etkinlik ve faaliyette yer almıştır. Partizancıların ve devrimcilerinde iyi bir dostu olan Çarlı kirvemiz yaşına rağmen gençlerin sportif etkinliklerine destek verip bu kültür çerçevesinde yetişmelerini

önemsemiş ve gençliğimizin uğrak yeri olan spor kulübü Birumut çalışmalarına destek vererek bir dönemde başkanlığını yapmıştır. Çevresinde sevilen sayılan dürüstlüğü, dostluğu ve yoldaşça eleştirisi ya da kırgınlıkları aynı zamanda da sevgi ve saygısı hiçbir

zaman eksik olmadı.

Evet, emek vererek hayatta kalma mücadelesi veren binlerce göçmen işçi gibi Fevzi dostumuz ve yoldaşımız bu verdiği emeğin karşılığını alamadan yakalandığı hastalığa yenik düştü. Bu düzende bu sistemde emeğin karşılığı diğer dünya olarak belirlenmiş. Ama sana söz ki bu düzen değişinceye dek emek ve demokrasi mücadelesini ve otuz altı yıllık Tohum mücadelemizi devam ettirerek yarınlara yani çocuklarımıza armağan edinceye kadar sürecektir.

Rahat uyu güzel insan, değerli dost, sevgili yoldaş...
ULM TOHUM KÜLTÜR MERKEZİ...

Abonelik Formu

İsim:

Soy isim:

Adres:

Not:

Abonelik tutarını ödedikten sonra, bu formu aşağıdaki adrese gönderiniz.

ATIK
Kaiser-Wilhelm Str. 284
47169 Duisburg

Abonelik süresi

	Almanya içi	Almanya dışı
☐ 1 Yıllık	36,00 €	46,00 €
☐ 2 Yıllık	70,00 €	90,00 €

Hesap Numarası:

İsim: ST CONF VAN ARBEIDERS UIT
TURKIJE IN NEDERLAND
IBAN: NL08INGB0006068972
BIC/SWIFT: INGBNL2A

Impressum:

V.i.S.d.P
I. Yildirim
Postapart nummer 15809
6802 JX Arnhem - Nederland

Yazışma Adresleri:

Nelson Mandela plein 1
2575 T.H. Den-Haag - Nederland

haber göndermek için:
mucadele1976@yahoo.de

Internet: www.atik-online.net
e-mail: atik2@atik-online.net

**MÜCADELE
GAZETESİNİ
OKU, OKUT!
ABONE OL,
ABONE BUL!**

Avrupa Genel Grev ve Protestolarla Sarsıldı!

14 Kasım'da Avrupa'nın 23 ülkesinde işçi ve emekçiler sermayenin saldırılarına karşı genel grev ve sokak eylemlerine yoğun katılım sergilediler. Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'nun çağrısıyla "Avrupa Eylem ve Dayanışma Günü" adı altında birçok ülkede protesto gösterileri ile genel grevler gerçekleştirildi. Avrupa'da 2008'de başlayarak derinleşen, gelinen aşamada banka ve borç krizine dönüşmesine karşı; Avrupa hükümetlerinin aldığı kemer sıkma önlemleri, işçi sendikaları tarafından ilk kez Avrupa merkezli toplu halde protesto edildi.

Uluslararası sermayenin temsilcileri ve uşakları tarafından "tasarruf", "bütçe denkleştirme" ve "aşırı harcamaların kısıtlanması" planlarıyla Bütün Avrupa ülkelerinde olduğu gibi başta Yunanistan, İspanya, Portekiz gibi ülkelerde olmak üzere işçi ve emekçilerin ücretleri düşürüldü. Çalışma saatleri uzatıldı. Toplu sözleşmeler yürürlükten kaldırıldı. Emeklilerin maaşları düşürüldü yada donduruldu. İşsizlik parası ve sosyal yardımlar kısıtlandı, Sağlık ve eğitim ücretli hale getirildi.

Alman Emperyalistlerinin tem-

silcisi Merkel hükümetinin dayatmalarıyla, gündeme getirilen "önlemler" bu ülkelerde uygulandı. İşçi ve emekçilerin yaşamları daha da kötüleşti. Borç krizinin yaşandığı ülkelerde genel işsizlik oranı yüzde 25'leri aştı. Avrupa Emperyalist-Kapitalist devletleri işçi ve emekçilerin bütün haklarını kısıtlarken, zenginlere ve bankalara tüm olanakları sunuyor. "Mali kriz" saf-sataları eşliğinde milyarlar büyük kapitalist işverenlere hibe ediyor. "Tembel Yunanlılar", göçmenler gibi söylemlerle, ırkçılık ve milliyetçilik körükleniyor, Halklar ve işçiler arasına düşmanlık tohumları ekilmeye devam ediyor. Bu manipülasyonla Avrupa ülkelerinde emekçilere karşı sürdürülen sömürü politikaları

sinsice gizlenmeye çalışılıyor.

Avrupa devletleri mevcut hükümetleri vasıtası ile işçi ve emekçilerin aleyhine ve adil olmayan tasarruf önlemleriyle ekonomik krizden sorumlu olmayanlara faturayı kesmek istemektedir. Bu tasarruf paketleri adı altında piyasaya sürdüğü önlemler Uluslararası tekeler ve şirketler ile bankalara büyük kazanç ve avantaj sağlarken, **işçi ve emekçiler ise ucuz ücret karşılığında daha uzun ve çok çalışarak piyasaya sürülen tasarruf paketlerinin faturalarına katılmak zorunda kalıyorlar.** Bu faturayı ödemek istemeyen işçi ve emekçiler, Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'nun çağrısıyla hayata geçirilen eylem ve dayanışma gününde Avrupalı hükümetlerin borç krizi bahanesi ile uygulamaya koyduğu tasarruf paketlerini protesto etmek üzere meydanlara çıktılar.

Dolayısıyla borç krizinin pençesinde kıvranan ülkelere Portekiz emekçilerinin, "Sizler artık bizi temsil edemezsiniz" sloganıyla eylemlerine devam eden Portekiz CGTB-IN sendikasının 14 Kasım 2012'de 24 saatlik genel grev çağrısına, İspanya, Portekiz, Malta, Kıbrıs genel greve giderken Yunanistan, İtalya, Fransa ve Belçika'da yarım gün iş bırakma eylemi yapılırken İngiltere, Romanya, Almanya,

Avusturya, Hollanda, İsviçre, İsveç, Finlandiya ve diğer Avrupa ülkelerinde yürüyüş ve mitingler yaparak sermayenin saldırılarına karşı militan bir duruş sergilediler. Avrupa genelinde, tasarruf paketleri adı altında kemer sıkma önlemlerine karşı düzenlenen protesto gösterilerinin en hareketli geçtiği ülkelerden biri Portekiz oldu. Başkent Lizbon'daki parlamento binasının önünde toplanan on binlerce kişi, hükümeti protesto ederek Parlamento'ya girmeye çalışan işçi ve emekçiler polislin engellemesi ile karşılaştılar. Genel greve katılımın yüksek olmasından dolayı ülkede özellikle sağlık ve ulaştırma sektörlerinde yaşam durma noktasındaydı.

İtalya'da on binlerce kişi, sendikaların çağrısı üzerine Avrupa Birliği genelinde başlatılan dayanışma gününe destek amacıyla dört saatlik iş durdurarak meydanları hınca hınç doldurdular. Seksen ayrı noktada

işçilerinin de katıldığı yürüyüşün, buluşma adresi ise yine Atina'daki parlamento binasının önüydü.

Öte yandan başta Almanya ve Fransa olmak üzere Belçika, İngiltere, Romanya, Avusturya, Hollanda,

düzenlenen gösteriler, güvenlik güçlerinin işçi ve emekçilere müdahale etmesi neticesinde birçok noktada çatışmalar yaşandı. Başta Roma olmak üzere Torino, Milano, Lombardiya ve Padova'da sokağı dolduran göstericiler polisle çatıştı. Başkent Roma savaş alanına dönerken farklı birçok şehirde yaşanan çatışmalar sırasında birçok işçi gözaltına alınırken onlarca kişide yaralanmıştır.

Ekonomik kriz ve borç krizinin pençesindeki İspanya'da hükümetin uygulamaya koyduğu kesintileri ve artan işsizliği protesto eden işçiler 24 saatlik genel grev gerçekleştirdiler. Katılımın yoğun olduğu genel grevde başta Başkent Madrid'de olmak üzere birçok noktada polislin işçiler arasında çatışmalar yaşandı. Yaşanan çatışmalar neticesinde en az otuz kişinin yaralandığı, seksenden fazla kişinin de gözaltına alınmıştır. Borç bayağındaki İspanya'da halk krizin bedelini artık cebinden ödemek istemiyor: "Bütün kazanılmış haklarımızı elimizden alıyorlar. Bankalar ve iş adamları bizim sokağa çıkmamıza neden oldu, onlar maaşlarımızı alıyorlar. Artık hiçbir hakkımız yok." diyerek sokakları doldurdular.

Diğer Avrupa ülkelerinde olduğu gibi Yunanistan'da da ekonomik ve borç krizine karşı Trokya'nın kararı ile hükümetin uygulamaya koyduğu saldırı paketlerini ve yaptığı kesintileri protesto eden on binlerce kişi sokağa indi. Geçen hafta yapılan ve hayatı ve yaşamı felç eden iki günlük grevin ardından bugün çalışanlar sadece yarım gün iş bıraktı. Farklı ülke

İsviçre, İsveç, Finlandiya ve diğer Avrupa ülkelerinin birçok kentinde binlerce işçi ve emekçi sokağa çıkarak düzenlenen eylemlerde yerini aldı.

Grevler nedeniyle birçok havayolu şirketi Avrupa'daki uçuşlarını iptal etmek veya ertelemek zorunda kalırken birçok ülkede trenler çalışmadığından dolayı tren seferleri yapılamadı. Yine Opel, Volkswagen, Nissan ve Ford gibi otomobil fabrikalarında üretim yapılmadı. Birçok ülkenin hükümeti, genel grev ve iş yavaşlatılmasından dolayı işçi ve emekçilere yönelik sert açıklamalarda bulunarak tahditler savurdular.

İşçi ve emekçiler kazanılmış haklarına yönelik saldırılar karşısında, mücadeleyi dalga dalga yükseltmek. Mücadele ivmesini yükselten işçi ve emekçilerin temel sorunu kendilerine önderlik edecek sınıfın devrimci partisinde yoksun olması. İşçi sınıfının devrimci partisinde yoksun olması kapitalizmin ömrünü uzatmaya vesile olmaktadır. Bu boşluğu dolduramayız fakat Anti-emperyalist mücadelede demokratik kitle örgütü olarak bizlere önemli görevler düşmektedir.

"Bizler bütün Avrupa ülkelerinde sömürüye, işsizliği ve yoksulluğa sona erdirecek yeni bir ekonomik sistem istiyoruz." diyen işçi ve emekçilerin bu çığlığına; göçmen işçi ve emekçilerin geniş bir kesimini örgütleyip seferber ettiğimizde kendi görevimizi yerine getirerek cevap olmuş olacağız.

Gerçekler inatçıdır

BELÇİKA YEREL SEÇİMLERİ

Belçika'da yerel belediye seçimleri yapıldı. Bu seçimlerin değerlendirilmesine girmeden evvel, konunun daha iyi anlaşılabilmesi açısından ülkenin mevcut yapısına kısaca değinmekte yarar var.

Bilindiği gibi Belçika Flamanca konuşan Flaman ve Fransızca konuşan Valon bölgelerinin bileşiminden oluşmaktadır. Bu iki özerk bölgenin dışında Almanca konuşan ufak bir bölge de vardır. Valon bölgesi sınırları içerisinde yer alan bu bölge de ayrıca bir özerkliğe sahiptir. Dolayısıyla bu bölgelerde konuşulan Flamanca, Fransızca ve Almanca bölgelerin resmi dilleridir. Ayrıca başkent Brüksel'de Fransızca ve Flamanca resmi dildir. Valon kökenliler nüfus olarak Brüksel'de çoğunluktadır. Ama başkent Brüksel iki özerk bölgeyi temsil ettiğinden iki dil de resmidir. Belçika adı anlam olarak iki ulusun varlığını ortak yansıtır. Tarihsel olarak zamanında iki ulusal burjuvazisinin önderliğinde Burjuva Demokratik Devriminin yapılmış olması, ulusal çelişkinin çözümünü beraberinde getirmiştir. Burjuvazinin ilerici olduğu tarihsel dönemde bu misyonu oynamıştır. Ancak tarihsel olarak artık Belçika burjuvazisi mevcut çağda gerilemiştir. Ve günümüz konjonktüründe iki ulus burjuvazisi arasında çelişki olmadığı anlamına gelmez. Ancak varolan çelişki ulusal baskıya ve ulusal eşitsizliğe tekabül eden çelişki değildir. Gerileşen burjuvazinin çıkar çatışmasına tekabül eden çelişkidir. Ve bu çelişki burjuvazinin karakteri gereği ulusal motiflerle piyasaya sürülmektedir. Bu minvaldeki Flaman-Valon çelişkisi son dönemlerde yapılan seçimlerde gündemde ciddi boyutlarda yer almaktadır.

Son yerel seçimlerle Flaman, Valon bölgeleriyle, başkent Brüksel'de yerel yöneticilerin seçimine gidilmiştir. Belçika'nın yerel seçim işleyişi gereği yapılan seçim sonucu, şehirlerin yeni belediye başkanları ve belediye meclis üyelerinin seçimi gerçekleştirilmiştir.

Bu seçimler sonrasında en göze batan sonuçlar, Antwerpen (Anvers) ilindeki seçimleri kazanan partinin politik yapısı ve Belçika İşçi Partisinin (PTB) Belçika genelinde aldığı sonuçlar olmuştur. Diğer seçim sonuçları önceden beklenen kanıksanmış sonuçlardır. Nitekim Valon bölgesindeki illerde genelde birinci olan ve belediye başkanlığını kazanan parti Sosyalist Parti (SP) olmuştur. Flaman bölgesindeki seçimleri ise daha çok muhafazakar partiler kazanmıştır. Bu bölgede sonucun en fazla merak edilen ili Antwerpen olmuştur. Bu il Brüksel'den sonra ülkenin ikinci büyük ilidir. Flaman bölgesinin en kalabalık ve ekonomik olarak da en gelişmiş ili olan Antwerpen şehri, bu nedenle her seçim sonrası sonuçların en çok gündeme geldiği ve tartışıldığı ildir. Antwerpen'de seçimi kazanan NV-A (Yeni Flaman İttifakı) Partisi, Flaman bölgesinin ayrılığını savunan bağnaz milliyetçi bir partidir. Nitekim bunun sonucu yüzde 36,3 civarında aldığı oyla Antwerpen'de (Anvers) birinci olan bu partinin aldığı oyların çoğunluğu, açıktan ırkçı olan VB (Flaman Bloku) partisinden devralınan oylarıdır. Geçen yerel seçimlerde yüzde 33,5 oy alan VB'un son seçimde aldığı oy oranı yüzde 9,8'e düşmüştür. Dolayısıyla onların oylarının çoğunluğu VB'tan gelmektedir. Geçen belediye başkanının partisi SPA (Flaman Sosyalist Parti) bu seçimleri kaybetmiştir ve yüzde 29,6 civarında oy almıştır.

Flaman bölgesinin diğer illerinde kazanan partiler NV-A ile beraber, CD&V (Hıristiyan Demokrat Parti) ve SP.A'dır (Flaman Sosyalist Parti).

Tüm bunların dışında seçimlere katılan sol partilerden PTB (Belçika İşçi Partisi) ile Belçika Komünist Partisi Liège, Herstal ve Seraing'de ortak hareket etmişlerdir. Bu illerin dışında seçimlere ayrı gitmişlerdir. Ortak seçime gittikleri yerlerde adaylarını beraber belirleyerek seçimlere ortak katılmışlardır. Bunun sonucu PTB Liège'de yüzde 6,4 oranında, Herstal'da ve Seraing'de yüzde 13 civarında oy almıştır. PTB ayrıca Antwerpen'de yüzde 8, Genk'te yüzde 8,8, Brüksel'de yüzde 5 oranında oy almıştır. Diğer illerde de genelde bundan önceki tüm seçimlerden daha yüksek oy almıştır. Bu parti Çin Kültür Devrimi'nin etkisiyle, 1960'lı yıllarda siyaset sahnesine çıkan bir hareket olarak, 1979 yılında yaptıkları kongreyle, Belçika İşçi Partisi ismini almış ve günümüze değin varlıklarını devam ettirmişlerdir. Bu seçimlerde aldığı oyun geçmişe kıyasla yüksek olması, seçimlerin değerlendirilmesinde PTB'yi kerhen de olsa burjuvazinin gündemine getirmiştir. Durumu değerlendiren PTB sözcüsü de gelecek seçimlerde daha başarılı olacaklarını söylemiştir.

PTB'nin -Komünist Partisi'ne, Troçkistlere, Anarşistlere vb. diğer sol yapılarla kıyasla başarılı olmasının subjektif ve objektif nedenleri vardır. PTB diğer solcu hareketlere kıyasla işçi hareketlerinin içerisinde en aktif olan partidir. Onların eylemlerinde diğer solcu partilere kıyasla daha aktif olarak yer alan harekettir. Ayrıca son yıllarda gençlik ilişkilerini geliştirerek, tabanlarında aktif gençlik örgütlenmesine gitmişlerdir. Bu subjektif koşullarla birlikte, günümüz mevcut şartlarında artan sömürü, gasp edilen sosyal haklar ve gelişen işsizlik gibi sorunlar yumağında objektif koşulların daha olgunlaşması, Belçika somutunda PTB'yi daha öne çıkarmıştır. Sosyalist Parti (SP) önderliğinde Hıristiyan Demokrat (CD&V) ile kurulan Belçika koalisyon hükümeti, fabrikaların ve diğer işyerlerinin giderek kapanmasını ve işsizliğin artmasını engelliyemediği gibi, sistemin ürettiği sorunları gideremediği gibi uyguladıkları politikalarla daha uç boyutlara tırmandırmışlardır. Artık cılkı çıkmış "kemer sıkma politikaları"nın Belçika hükümeti tarafından da piyasaya sürülmesi sistemin sorunlarını kemikleştirmiştir. Tüm bu gelişmeler sonrasında son yerel seçimlerde PTB geçmişine kıyasla oylarını artırmıştır.

Ayrıca reformist ECOLO (yeşil parti) partisi de yerel seçimlerde oylarını artırmıştır. Özellikle Valon bölgesinde artırdığı oylarla Valon ECOLO üçüncü parti olmuştur. Flaman bölgesindeki ismiyle GROEN'in (Flaman Yeşiller) aldığı oy miktarı yüzde 7,7 miktarında olmuştur. Brüksel'deki ECOLO oy miktarı ise yüzde 13 olmuştur. Bunlara oy veren taban oy verdiği partinin yapısı nedeniyle, mantık silsilesi sonucu genelde PTB tabanı kadar radikal değildir. Ama sağ muhafazakar, ayrılıkçı ve ırkçı parti tabanlarına kıyasla genelde daha duyarlı kesimi oluştururlar. Seçim sonrası taraftarlarının kullandığı slogan "Belçika daha da yeşil (ve milliyetçilere yer yok)" sloganı yeşillerin tabanına ilişkin kısmen fikir verebilir...

Sonuç olarak seçim sonrası Belçika kitlesi beklendiği gibi ağırlıklı olarak sistemin savunucusu olan partilere oy vermişlerdir. Ama düzen sınırları içerisinde yer alan bu kesimin dışında, geçmişe kıyasla nispeten düzene açık tepki duyan bir kesimin geliştiğini de görmek lazım. Bu kesim de esasta PTB tabanını oluşturmuştur... Bu parti tarafından bu örgütlenmenin daha geliştirilip geliştirilemeyeceğini önümüzdeki süreçte göreceğiz...

DHF'ye yönelik Devletin gözaltı terörünü kınıyoruz!

Avrupa'daki Demokratik Kitle Örgütlerinden; ADHK, ATİK, TÜDAY, Yaşanacak Dünya, Avrupa Barış Meclisi, AvEGKon, BİR-KAR, YEK-KOM, Emek ve Özgürlük Cephesi Avrupa İnisiyatifi'nden ortak açıklama

Devletin AKP üzerinden şirdiği "demokrasi", "özgürlük" masallarını parçalayan, halkın üzerine bina olmuş sömürü düzenine karşı demokratik haklar mücadelesini yükselten demokratik kitle örgütleri üzerindeki baskılar her geçen gün artmaktadır.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan zindanlarında on bin tutsağın sürdürdüğü açlık grevi eylemini görmezden gelen, açlık grevinde

İzmir temsilcisi bulunuyor.

Ankara, Dersim, İzmir, İstanbul, Adana, Mersin, Sivas, Kayseri, Zonguldak, Antalya, Isparta, Çanakkale, Uşak ve Diyarbakır'da DHF merkezi temsilcileri, üyeleri ve taraftarlarıyla birlikte Halkın Günlüğü Gazetesi İzmir Temsilcisi Deniz Kismetli; DEDEF MYK üyesi, Dersim Kültür Derneği Başkanı ve Dersim Belediye Meclis Üyesi Ali Mükân ve Dersim Belediye Meclis Üyesi

70'li günlere yaklaşan ve ölüm sınırına gelen tutsakların hayatlarını hiçe sayan devlet, Kürtlere, devrimci ve demokrat kesimlere pervasızca saldırıyor.

Masa başında hazırlanan düzmece kurgularla demokratik muhalefeti baskı altına almak için yargı, polis, basın aygıtıyla binlerce insanı "yasa dışılıkla suçlayan" devletin bu sefer ki hedefi yine Demokratik Haklar Federasyonu oldu. Daha önce onlarca üyesi ve taraftarı çeşitli düzmece kurgularla gözaltına alınıp tutuklanan DHF, devlet terörüyle yine karşı karşıya.

Son süreçte ülkemizde yaşanan toplumsal sorunlar karşısında halk üzerindeki baskı denetimi çatırdayan devlet; toplumsal muhalefeti örgütleyen, halkımızı demokratik hakları için mücadele zeminine çeken devrimci demokratik kitle örgütlerine, darbe vurmak için tüm gerici kurumlarıyla seferber oldu. DHF'ye yönelik olarak Dersim, Ankara, İzmir, İstanbul, Adana, Mersin, Kayseri, Zonguldak, Antalya, Uşak, Sivas, Diyarbakır, Çanakkale ve Isparta'da eş zamanlı olarak gerçekleştirilen gözaltı teröründe 60'a yakın DHF üye ve taraftarı gözaltına alındı. Çok sayıda ev ve dernek baskını yapıldı. Gözaltına alınanlar arasında DHF merkezi temsilcileri, üyeleri ve taraftarları ile Halkın Günlüğü Gazetesi

Yaşar Oğuz gözaltına alındı.

Dün sabah saatlerinde 14 ilde eş zamanlı gerçekleştirilen baskınlarda 58 kişi Malatya, İzmir, Ankara ve Adana cumhuriyet başsavcılıkları tarafından yürütülen 'soruşturmalar' kapsamında gözaltına alınmıştı. Gözaltına alınan DHF'lilerin savcılığın 'gizlilik' kararı sebebiyle henüz neyle suçlandıkları bilinmezken bu sabah saatlerinde İzmir Cumhuriyet Başsavcılığı'nın emriyle Elazığ'da bulunan Aysun Düşkün isimli bir DHF'li daha gözaltına alınarak İzmir'e götürüldü. Dün gözaltına alınan DHF'lilerle birlikte gözaltı sayısı 59'a yükseldi.

14 ilde gerçekleştirilen baskınlarda Malatya, İzmir, Ankara ve Adana cumhuriyet başsavcılıkları tarafından yürütüldüğü öğrenildi. Tamamen temelsiz ve asılsız iddialara yaslanarak gerçekleştirilen gözaltılar, demokratik haklar mücadelesine yönelik zorla "icat" edilen düzmece 'delil'lerle karalama kampanyasına dönüştürülmeye çalışılıyor.

Biz aşağıda imzası bulunan Demokratik Kitle Örgütleri, siyasi partiler ve kurumlar olarak, devletin gözaltı terörünü kınıyor, gözaltına alınan DHF üye ve çalışanlarının derhal serbest bırakılmasını talep ediyoruz! Türkiye ve Kürdistan zindanlarında direnen siyasi tutsakların taleplerinin kabul edilmesini istiyoruz.

STRASBURG ALEVİ MİTINGİ AYRIMCILIĞA, ASİMİLASYONA VE SAVAŞA HAYIR!

Ayrımcılığa, asimilasyon ve savaşa hayır mitingi 20.10.2012 tarihinde Fransa'nın Strاسبurg şehrinde Avrupa parlamentosu önünde yapıldı.

Strاسبurg belediyesi önünde başlayan yürüyüşe tüm Avrupa'daki Alevi kurumlar ve göçmen kurum - kuruluşların katılımıyla başlandı. 6 km

yürünerek yolda TC Faşizme ve AKP hükümetine karşı sloganlar eşliğinde davul zurna ve zılgıtlarla, Avrupa Parlamentosu önünde on bini aşan kitle toplanarak miting başlatıldı.

İnançlara eşitlik, halklara özgürlük şiarıyla başlanılan program ayrımcılık, asimilasyona ve savaşa hayır diyen demokrasi ve özgürlük savaşçıları sesimize ses kattığımız için, Türkiye'deki karanlık zihniyetine karşı burada olduğunuz için,

insanlığın var oluşundan bu yana zulme baskılara ve hep ezilenin yanında olduğunuz için, ser verip sır vermeyen yoldaşlar, darağacında asılanlar ve şehit düşen tüm devrimciler için, Kerbelâ'da şehit düşenler, Pir Sultanlar ve Şeyh Bedrettinler ve Maraş'ta, Sivas'ta, Gazi'de şehit düşenler için yapılan saygı duruşundan sonra Avrupa'daki dedeler adına damlayı çay, çayı ırmak, ırmağı nehir, nehri deniz, denizi okyanus eylediniz ve geldiniz. AKP zihniyetini kınıyoruz. Nerde insanlık dışı katliamlar baskılar zulüm varsa Alevilik buna karşıydı ve bundan sonrada karşı olacaktır. Birlik beraberlik ve örgütlü olmak adına hepimiz hoş geldiniz diyerek selamladı.

İlk konuşmayı Fransa Alevi Federasyonu'ndan Erdal Kılınçkaya "AKP ve sistemin yıllardır baskısına zulmüne maruz kalan, bizleri kıran yok sayan, cem evlerimizi kapatan, inanç olarak eşit davranmayan, kendi zihniyetini dayatan, devrimci, demokrat sosyalistleri zindanlarda, işkencede darağaçlarında katleden ölüm oruçlarında olan ve binlerce tutsağın bedenlerini ölüme yatırdığı ve 39 gününde olan 70 yakın cezaevinde devam eden açlık grevlerini görmeyen

ve en ufak bir hak aramada yıllarca ceza yağdırılan, türkülerimize bile yasak koyan, cezalandıran bu kara zihniyete Avrupa Birliği önünde hoşgörüsüzlük ödülü veriyoruz. Bu ödül kapkara bir tablodur ve kendisine göndereceğiz ve ayrıca ülkemizdeki akan kanın durmasını sağlamayan, her geçen gün daha çok kan akıtan, kanla beslenen, her tarafa saldıran Tayyip Erdoğan'a bir şişede kırmızı su göndereceğiz. Savaş kışkırtıcılığı yapan Alevileri ve Kürtleri yok sayan bu zihniyete karşı bu içimizdeki ateşle yaşamak istemiyoruz. Artık korkularımızın üstüne cüretle ve kararlılıkla gideceğiz. Çocuklarımıza, acılarımızı, korkularımızı devretmek istemiyoruz. Tarihe geçmek için değil, tarih yazmak için yola çıktık, umut dolu yarımlar ve özgürlük için yola çıktık diyerek" sözlerini bitirdi.

Kılıçkaya'dan sonra Konfederasyon başkanı Turgut Öker sözlerine "Önderlerine sahip çıkan Aleviler, Kızılbaşlar, Tüm Devrimciler Mahirlerin, Denizlerin, İboların arkadaşları yoldaşları selam olsun sizlere hoş geldiniz. Avrupa'nın her tarafında kenetlendik 10.000 kişi buradayız, burada emeği olan herkesi selamlıyorum. Talep etme dönemi kapandı,

biz ne istediğimizi biliyoruz. Artık biz söyleyeceğiz, biz yapacağız, ey Yavuz Selim ve Yezit Tayyip duy ve gör, biz Alevilerin düşmanı olduğun için yezit ve yavuzluğun karşısında diz çökmeyeceğiz. Biz Alevilerde tek baskımıza bu ucubeyi alaşağı edemeyiz, tüm sokaklara, meydanlara devrimciler, demokratlar ezilenlerin yanında olanlarla birlikte elimizi uzatmak zorundayız ve birlikte yürüyeceğiz. Bizim her talebimizde yanımızda ve bizimle beraber yürüyorlar, sokağa çıkan tüm toplumsal güçlerle yoldaş olacağız. Aleviler sokağa çıktığında hep yanımızda olanlarla birlikte olacağız. Bir araya geldik birlik oluşturduk bunu yakın zamanda açıklayacağız, tüm acıları sevinçleri birlikte paylaşacağız. Sosyalist, Devrimci, Kürt kardeşlerimizle kenetleneceğiz başka alternatifiz yok. T.Erdoğan'a karşı sokağa çıkacağız. Bu yıl her ay bir ülkede eylem yapacağız. Yolumuz açık, birliğimiz daim olsun" diyerek sözlerini tamamladı.

Mitinge Devrimci ve Demokratik kurumların yanı sıra **Partizan ve ATİK** taraftarlarında katılarak destek verdiler. Alanda sanatçıların söylediği türküler ve çekilen halaylarla miting sonlandırıldı.

HOLLANDA SEÇİMLERİ VE HÜKÜMET ÇALIŞMALARI

12 Eylül 2012 tarihinde yapılan erken seçimlerin ardından, seçimin iki büyük partisi oluştu.. 150 sandalyeli meclisin 41'i VVD'nin (Liberaler), 38'i PvdA'nın (İşçi Partisi) tarafından kazanılarak, bu iki parti çoğunluğu elde etmiş oldu. Bu iki parti günlerdir kapalı kapılar ardından pazarlıklarını, yani hükümeti kurma çalışmalarını sürdürüyorlar. Hükümet çalışmalarına geçmeden önce seçimler sürecine ve sonuçlarına kısaca değinmekte yarar var.

Avrupa'yı kasıp kavuran borç krizinin gölgesinde başlayan seçim çalışmaları, kısa sürede sosyal politikamı yoksa aşırı kemer sıkma mı ikilemine oturdu. Bir tarafta krizin yükünü biraz da olsa krizi yaratanlara yükleme eğilimi, diğer tarafta krizin yükünü tümünden emekçilere yükleme eğilimi, seçim propagandaları bu çerçevede şekillendi. Belli ölçülerde bir sosyal politika oluşturan Sosyalist Parti (SP) kısa zamanda halkoylamalarında birinci sıraya yükseldi, tarihinde olmadığı kadar çok milletvekili çıkaracak görünüyordu. Krizin yaratıcısı ve sahibi kapitalistler bundan rahatsız oldu ve hemen karşı propagandalar başladı. Gazeteler, işverenler sendikası, işverenler sağ ve ortada görünen partiler onların aşırı uç olduğundan başlayarak an-

ti-propagandaya giriştiler. İktidar sahibi olduklarını da kısa zamanda gösterdiler, SP'nin oy oranı giderek geriledi. SP rüzgarından etkilenen İşçi Partisi (PvdA) sol bir hükümetten yana olduğunun propagandasını yaptı.

2006 seçimlerinde de benzer propagandalarla seçimi bitiren İşçi Partisi, seçimlerden sonra koşa koşa sağ partilerle koalisyon hükümeti kurmuştu. Bu seçim döneminde de aynı propaganda ve ardından da aynı oyun... Şimdi en sağdaki partiyle hükümet görüşmelerini kapalı kapılar ardından sürdürüyor.

Krizi yaratanlar, krizin yükünü biz emekçilere yüklemekte kararlılar. Kapalı kapılar ardından gelen her haber bu yönde. Kapalı kapılar diyoruz, bu adlandırmayı şu andaki başbakan ve seçimlerin galibi, Liberal Parti'nin (VVD) başkanı Mark Rutte yaptı, Radyo Sessizliği diye

adlandırdılar bu süreci. Pazarlıklar tamamlanana kadar bilgi verilmeyecek kamuoyuna. İlk yansıyan karar karar şuydu, Geçen hükümet dönemi

minde alınan, normal üniversite süresini aşmış öğrencilerin her yıl için 3000 Euro ceza ödemeleri kararı kaldırıldı, ancak öğrenciler ve ailelerinin sevinçleri kursaklarında kaldı, sosyal borçlanma diye getirdikleri yeni uygulamayla tüm öğrencileri cezalandırmış oldular. Bursların önemli bir kısmını borçlanmaya dönüştürerek daha çok parayı geri almayı uygulamaya soktular. Hollanda'da sağlık hizmetlerinizi baştan sigortalıyorsunuz, aylık primlerinizi ödeyip, hastalandığınızda sağlık ve ilaç hizmetini ücretsiz kullanıyordunuz. Süreç içinde bu sistemi daha çok para ver daha az hizmet al, uygulamasına dönüştürdüler. Temel paket, bu pakete girmeyen hizmetler için

ek ödemeler, daha sonra katkı payı derken önümüzdeki sene için bu katkı payını 350 Euroya çıkardılar. Yani bir kişi her ay ortalama 130 Euro prim ödeyecek ancak yıl içinde alacağı sağlık hizmetinin ilk 350 Euro'yu kendisi ödeyecek ancak ondan sonrası sigortalar tarafından karşılanacak. Eğer fazla hasta olmuyorsanız, sağlık masraflarınızı kendiniz karşılıyorsunuz, primlerinizi de hayrınıza gariban(!) sigorta şirketlerine ödüyorsunuz. Kapalı kapılar ardından daha ne gibi uygulamalar gelecek yakında göreceğiz. Emekçiler, koalisyon tartışmaları sürecinde neler olup bittiğini bilmediği için sessiz bir bekleyişler, hükümet oluşumuyla birlikte alınan kararları öğrendiğinde de iş işten geçmiş olacak ve fatura yine biz emekçiler tarafından ödenecek.

Bu noktada görev, tüm devrimci, demokrat, ilerici muhalefetle buluşma noktalarını çoğaltmak, ortak bir mücadelenin örgütlenmesini sağlamaktır. Onların istediği sessizliği bozmazsak biz de geç kalmış olacağız. Bu durumu aşmak için zaman kaybetmeden, diğer devrimci demokrat örgütlenmelerle bir araya gelmenin çalışmalarına başlamamızın aciliyetini gözden kaçırmamalıyız.

KİTLE ÖRGÜTLERİ ERDOĞAN'I BERLİN'DE PROTESTO ETTİ

31 Ekim'de Almanya'nın başkenti Berlin'de ATİF'in de aralarında bulunduğu onlarca kitle örgütü ve çeşitli kuruluşlar bir araya gelerek Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'ı protesto etti.

Recep Tayyip Erdoğan'ın Almanya'da Alman Başbakanı An-

gela Merkel ile görüşeceği kesinleştikten hemen sonra bir araya gelen göçmen kuruluşlar, Berlinin kent merkezinde bulunan Brandenburger Tor meydanı önünde Erdoğan'ı protesto mitingi gerçekleştirme kararı aldı.

Almanya'nın bir çok şehriden otobüslerle katılan Türkiyeli göçmenler Erdoğan'ı „savaş değil barış, tek dil değil çok dil, tek millet değil çok millet, tek din değil çok din“ sloganı ve pankartlarıyla „karşıladı“. İlk defa Kürt, Türk, Ermeni, Alevi, Arap, Asuri ve Ezidi kuruluşların da bu

vesileyle bir araya gelerek bir ilke adım atılmış oldu. Programın başlamasıyla birlikte ilk konuşma hakkı ATİF Başkanı Süleyman Gürcana verildi. Gürcan „«Erdoğan, Kürtlerin, Türklerin, Ezidilerin düşmanıdır. 50 gündür açlık grevinde olan tutukluları görmek istemiyor. Burada bu sessizliğe, bu insanlık suçuna ortak olanlara sesleniyoruz; Kürt, Türk, Alman, Arap, Müslüman, Alevi, Ermeni, Ezidi insanlar olarak kardeşiz ve kardeş kalacağız» diye konuştu.

Ayrıca Mitinge Ferhat Tunç, Ozan Emekçi sahne aldı ve Yeşiller Partisi Eşbaşkanı Claudia Roth ve Sol Parti Federal Meclis Grup Başkanı Gregor Gysi birer konuşma yaptı.

AVRUPA'DAKİ KİTLE ÖRGÜTLERİNDEN ACIL ÇÖZÜM ÇAĞRISI

Türk, Kürt, Arap vd. çeşitli uluslardan, inanç grubu ve siyasal yapılardan demokratik göçmen örgütleri olarak Türkiye cezaevlerinde başlayan ve bugün 53. gününe giren süresiz - dönüşümsüz açlık grevleri ile ilgili yaşadığımız derin kaygıları kamuoyuyla paylaşmak istiyoruz.

Kürt tutsakların anadilde eğitim ve savunma hakkının tanınması ve Abdullah Öcalan'a uygulanan tecrittin kaldırılması amacıyla başlattıkları açlık grevi eylemi AKP Hükümeti'nin olumsuz yaklaşımları yüzünden krize

olarak uluslararası demokratik topluma sorunun tutsakların talepleri doğrultusunda çözülmesi amacıyla acil müdahale çağrısı yapıyoruz.

Avrupa'da yaşayan çeşitli uluslardan bütün göçmenleri de buldukları alanlarda açlık grevi eylemcileriyle dayanışmaya, tarihsel sorumluluklarına sahip çıkmaya çağırıyoruz.

AABF (Almanya Alevi Birlikleri Federasyonu), **YEKKOM (Almanya Kürt Dernekleri Federasyonu)**, **ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu)**, **AVEGKON (Avrupa Ezilen Göçmenler Konfederasyonu)**, **DİDF (Demokratik İşçi Dernekleri Federasyonu)**, **ÖDA (Özgürlük ve Dayanışma Almanya)**, **Liwa İskenderun İnisyatifi**, **TÜDAY (Almanya Türkiye İnsan Hakları Derneği)**, **ADHK (Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu)**, **FDG (Avrupa Dersim Dernekleri Federasyonu)**, **Avrupa Barış Meclisi**

FEDA (Demokratik Alevi Federasyonu), **YXK (Kürdistan Öğrenciler Birliği)**, Yaşanacak Dünya, **KOMKAR (Avrupa Kürdistan Dernekleri Konfederasyonu)**, **Sürgünler Platformu**, **Avrupa Kocgiriler Birliği**, **Bergisch Gladbach Eğitim Kültür Merkezi**, **Anadolu Federasyonu**, **Sanat Atölyesi**, **Avrupa Dersim İnisyatifi**

10 BİN TUTSAK SÜRESİZ- DÖNÜŞÜMSÜZ AÇLIK GREVİNDE!

girmiş ve ölüm artık an meselesi haline gelmiştir.

68 cezaevinde 700'e yakın tutsak ölüm riskiyle karşı karşıyadır. Hükümet buna rağmen sorunu yapıcı bir diyalogla çözmek yerine müdahale edeceği işaretini vermektedir. Bunun çok ciddi sorunlar üreteceği ve gerçekleşecek ölümlerden AKP Hükümeti ve Başbakan Erdoğan'ın sorumlu olacağı bilinmelidir.

Avrupa'da faaliyet gösteren demokratik kitle örgütlerinin oluşturduğu güç birliği platformu

41 Alman aydından 'ölümlere sessiz kalmayın' çağrısı

Aralarında yazar Doris Gercke ve oyuncu Peter Sodann gibi Almanya'nın tanınmış isimleri ile Sol Parti milletvekilleri, aydınlar ve insan hakları savunucuları Merkel hükümeti ile Avrupa Birliği'ne "Açlık grevindeki tutukluların talepleri için Türkiye'ye baskı yapın" çağrısında bulundu. Açlık grevi eylemindekilerin hayatlarından endişe ettiklerini belirten Alman aydınlar, eylemciler taleplerinin meşru talepler olduğunu kaydetti.

Türkiye cezaevlerinde 12 Eylül'den bu yana devam eden tutsakların açlık grevi eylemi karşısında AKP hükümetinin sessizliği sürerken, aralarında oyuncu, yazar, insan hakları savunucusu ve parlamenterlerin de bulunduğu 41 Alman aydını Merkel hükümeti ve Avrupa Birliği'nin bu konuda harekete geçmesini istedi. Açlık grevindeki 40. günden sonra kritik bir dönemin başladığına dikkat çeken aydınlar şu çağrısı yaptı:

"Açlık grevi eylemini büyük bir endişe ile yakından izliyoruz. Eylemcilerin can güvenlikleri tehlikeye girmeden Türk hükümeti bir an önce harekete geçmeli ve tutuklularla diyalog kurmalı. Zira tutukluların bütün talepleri meşru taleplerdir ve insan hakları çerçevesinde atılması gereken adımlardır. Kürt sorununun barışçıl çözümünü ancak bütün tarafların katılacağı bir süreçle sağlanabilir. Bunu Güney Afrika veya El Salvador'daki tecrübelerden iyi biliyoruz."

'ALMAN HÜKÜMETİ VE AB SESSİZ KALMAMALI'

2009 yılından bu yana Erdoğan hükümeti döneminde 9 bin civarında siyasetçi, gazeteci, sendikacı ve avukatın cezaevine atıldığını hatırlatan aydınlar, Kürt hareketiyle dayanışma içinde olan bütün muhalif güçlerin baskı altında olduğunu belirttiler. Açlık grevindeki tutukluların taleple-

rinin şimdiye kadar görmez geldiğini ifaden eden aydınlar Alman hükümeti ve AB'ye ise şu çağrıda bulundular:

"Tutukluların sağlığı ve can güvenliği için bütün gerekli adımlar atılmalı. Açlık grevi haksızlık karşısında bir protesto eylemidir ve yanıt-sız bırakılmamalı. Bu yüzden Alman politikacılar ve AB, açlık grevindekilerle diyalog kurması için Türk hükümetine baskı yapmalı. Eylemcilerin hayatlarını kaybetmesini veya sağlıklarının bozulmasını istemediğimiz için bu çağrısı yapıyoruz."

Aralarında Sol Parti Federal Meclis Grup Başkan Yardımcısı Sahra Wagenknecht'in de bulunduğu aydınların çağrısını şu isimler imzaladı:

Doris Gercke (yazar), Peter Sodann (oyuncu), Prof. Dr. Norman Paech, Rolf Becker (oyuncu), Dr. Heinz-Jürgen Schneider (avukat), Britta Eder (avukat), Martin Lemke (avukat), Dr. Rolf Gössner (avukat), Dr. Werner Ruf (barış araştırmacısı), Dr. Peter Strutynski (barış araştırmacısı), Dr. med Gisela Penteker (IPPNW üyesi), Dr. Gerhard Garweg Maria Garweg (İnsan hakları savunucusu), Anita Friedetzky (öğretmen-GEW sendikası), Martin Dolzer (sosyolog-yazar), Michael Knapp (tarihçi).

Sol Parti Federal Meclis Üyeleri; Harald Weinberg, Ingrid Remmers, Ulla Jelpke, Andrej Hunko, Heidrun Dittrich, Diether Dehm, Wolfgang Gehrcke, Sabine Leidig, Johanna Voß, Annette Groth, Christine Buchholz, Sabine Stüber, Alexander Ulrich, Nicole Gohlke, Niema Movassat, Richard Pitterle, Matthias Birkwald, Heike Hänsel, Inge Höger, Sevim Dagedelen,

Sol Parti AP Üyesi; Jürgen Klute. Hamburg Eyalet Meclis Üyesi Sol Partili; Cansu Özdemir, Nürnberg Meclis Üyesi; Marion Padua.

Binler Konut Sorunu İçin Yürüdü!

Hamburg'ta çeşitli kurumların organize ettiği bir yürüyüşle ev kiralalarının yüksekliği ve genel olarak konut sorunu protesto edildi. Hamburg'taki kiralaların yüksekliği ve bunun yanında ev bulmadaki zorluklara vurgu yapılan eylemde, hükümetin bu alandaki politikalarının yoksullardan değil zenginlerden yana olduğunu belirtildi. "Kira çılgınlığını durdurun" "herkes için ödenebilir evler" "boş kulübelere işgal edin" gibi sloganlara yürüyüşte yer verildi. Hamburg'ta

binlerce evin boş olmasına karşın insanların kiralık ev bulamadığına vurgu yapılırken, bu spakülasyondan kimlerin kazanç sağladığı sorgulandı.

Hamburg'ta anti-faşistler Alman Anayasa Güvenlik Teşkilatının Kapatılmasını Talep Etti!

Çok sayıda Alman sol ve anti-faşist grubun ortak örgütlediği bir yürüyüşle NSU'nun 9 göçmene yönelik işlediği cinayetleri kınanırken, cinayetleri işleyen NSU örgütü ile ilişkileri su yüzüne çıkan Anayasa'yı Koruma Örgütü'nün kapatılması talep edildi. Anayasa'yı koruma örgütünün denetlenemediği, ne tür gizli işlerde kullanıldığını bilmediğine vurgu yapılan konuşmalarda, böyle de-

netim dışı ve suçlara katıldığı açık olan bir kurumun bir an önce lağvedilmesi istendi.

Yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarda, Almanya'da yaşayan insanların hangi milliyetten olursa olsun eşit şartlarda yaşama hakları olduğu, ama sistemin gerek yasa gerekse uygulamalarıyla bu hakları ihlal ettiği belirtildi.

Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı yürüyüş boyunca sık sık faşizme karşı mücadeleyi yükseltmeye çağıran sloganlar Türkçe ve Almanca olarak atıldı. Kürt tutsakların yürüttüğü ve 50'li günleri aşan açlık grevleri önlüklerinin de giyildiği eylemde, hapishanelerdeki tutsaklarla dayanışma sloganlarına da yer verildi....

Belediye Meclis üyesi Fischer protesto edildi

Biblis Belediye meclis üyesi Fischer bir öğretmen tarafından deşifre edildi. Protestoyu düzenleyen öğretmene destek amaçlı (MİGB) Mannheim İşçi Gençlik Birliği ve Bergstrasse Alevi kültür Merkezi de katıldı. Saat 18.30 da Belediye önünde başlayan eylemde yaklaşık 50 kişilik bir katılım vardı. MİGB ATİF, YDG ve Yeni Kadın Pankart ve bayrakları ile Belediye önünde saf tuttu. Avrupa'da her gün çoğalan ve sermaye güçlerinin koruması altında olan faşist kurum ve partiler e karşı ATİF taraftarları her zamanki gibi istikrarlı duruşunu sergiledi. Fischer 8000 bin nüfusu olan Biblis de 23 % oy alarak Belediye Meclisine girdi. Fischer Freie Liste Biblis sitesine yabancı düşmanlığı içeren haberler yazan

ve NPD propagandası yapan, NPD Partisine maddi ve manevi destek sunan bir Faşist dir. Saat 19.00 da belediye önünde biten protesto MİGB öncülüğünde Belediye Binası içine taşındı. Meclis toplantısı yapı-

lan duruşma salonuna girilip 10 dakikalık sessiz eylem yapıldı ve 19.30 da kitle dağılarak protesto sona erdi.

Kürt Siyasetçi Metin AYDIN Yalnız Değildir!

"İnterpol aranması" gerekçesiyle Almanya tarafından aranan ve tutuklanması istenen Metin Aydın, Almanya İnterpol'un vermiş olduğu talimat doğrultusunda, İsviçre polisi tarafından gözaltına alınmış ve 20 Temmuz 2012 tarihinde tutuklanmıştır. Yapılan tüm hukuksal girişimler sonuçsuz kalmış ve kendisi de dahil olmak üzere avukatı dahi tutuklamanın ve bu kadar uzun süre yatırılmasının gerekçesi esasen bilinmiş değil. Yapılmak istenilen Almanya'ya iade edilerek, uzun yıllar hapis cezası yatırılması ve Türkiye'ye iade edilmesidir.

Bu duruma karşı 50 gündür açlık grevinde olan Metin AYDIN, Almanya'ya iadesi kesinleşmesi sonucunda 50. gününde ölüm orucuna çevirmiştir. Sağlık durumu kötüleşen Metin AYDIN, 29 Ekim 2012 tarihinde Zürih Üniversite Hastahanesi'ne kaldırılması üzerine, aralarında FEKAR, İTİF ve ATIK-UPOTUDAK İsviçre, AufBau vb. kurum üye ve temsilcileri, Hastahaneye gidip Metin AYDIN'a sahip çıkmış, yalnız bırakmamıştır.

Metin AYDIN Zürih hastanesinden, 31 Ekim günü Bern Üniversite hastanesine kaldırılmış ve 01 Kasım sabahı Aydın ambulansla Almanya'nın Stuttgart kentine bağlı Jva Krankenhaus hastanesine gönderildiği öğrenildi.

Metin Aydın Almanya'ya İade Edildi!

Adalet Bakanlığı Siyah Çelenk; Kürt siyasetçisi Metin Aydın'ın Almanya'ya iade edilmesinden dolayı Metin Aydın özgürlük komitesi tarafından bugün 02 Kasım tarihinde İsviçre Adalet Bakanlığına siyah çelenk bırakıldı.

İTİF inde içinde yer aldığı komite adına yapılan konuşmada, İsviçre devletinin hukuk dışı ve tamamen siyasal tercih sonucunda iade edilmiştir. Ancak İsviçre devleti şunu iyi bilmeli ki Metin özgürlüğüne kadar her türlü demokratik çerçevede eylemlere devam edeceğiz. Bu hukuk dışı dosyasını Avrupa insan hakları mahkemesine de taşıyacağız. 50 gününden itibaren açlık grevini ölüm orucuna çeviren Aydın'ın olası ölümünden de İsviçre devleti sorumludur.

Yoğun güvenlik önlemi altında, katılan kitlenin alkış ve sloganları eşliğinde Adalet Bakanlığı binası girişine bırakılan çelenk sonrasında özgürlük komitesi tüm katılımcılara teşekkür ederek eyleme sonlandırdı.

İsviçre'de Irkçılığa Karşı Kampanya Çalışmaları Üzerine...

Demokratik göçmen kurumların bir araya gelerek oluşturdukları Anti-Rassistische Platform "İrkçi ve Ayrımcı Politikalara Son, Herkese Eşit Haklar" sloganıyla 15 Eylül tarihinde İTİF - İGİF - FEKAR - İDHF - Kürt Alevi Federasyonu - ZH Halk Evi ve 1. Mayıs Komitesi tarafından başlatılan kampanya şehirlere yayılarak devam etmektedir.

Kantolarda oluşturulan kampanya komiteleri tarafından Basel, Zürih, Bern, Biel şehirlerinde açılan standlarda "suç" işlenmesi dâhilinde sınır dışı edilme yasasının geri çekilmesine yönelik başlatılan imza kampanyasına karşı olumlu tepkiler alınmaktadır. Kampanya çalışmaları için bastırılan 15 bin broşür ise şu ana kadar alanlarda dağıtılmış durumdadır.

İlk standı açan Zürih komitesi şimdiye kadar şehrin değişik yerlerinde stantlar açarak devam etmektedir. Basel kantonunda kampanya çalışmaları stantların yanı sıra kahve, ev ve camilerin önünde imza toplanması ve broşürün dağıtılması devam ederken, Biel ve Bern'de tek stant kurularak diğer çalışmalar devam etmektedir.

Platform bileşenleri 3 aylık yoğunlaştırılmış kampanyanın son bir ayı kala kampanya çalışmasını değerlendirerek, özellikle eksik kalan ev ziyaretlerine ve posta kutularına broşür dağıtılmasının yaygınlaştırılması üzerinde planlamalar yapmıştır. Kantonlarda oluşturulan komiteler hafta da bir araya gelerek somut planlamalar yapmaktadır.

Festivali Ortaya Çıkaran Güç, Örgütün Gücüdür..

22. Gençlik Kültür ve Sanat Festivali'mizi başarıyla gerçekleştirmiş bulunuyoruz. Festivale hazırlık aşamasında şiarımız **"22 yıllık tecrübemiz; sabırlı, inatlı, istekli bir çalışmanın bizlere büyük kazanımlar sağladığını göstermektedir!"**di. Bu tecrübeyle karışladığımız 22. Gençlik Kültür Sanat Festivali'miz

ırkçılığa karşı bir çığlık oldu, yüzlerle beraber "Faşizme Karşı Omuz Omuz!" sloganını haykırdı!

Gençlik Kültür ve Sanat Festivali'miz, iddiasında olduğumuz "alternatif kültür"ü yaratma ve geliştirme mücadelesinde en önemli mevzilerimizden biridir. Yeni Demokratik Gençlik'in en önemli merkezi faaliyetlerinden olan festivalimiz gerek hazırlık aşamasıyla, gerek festival sırasında ve gerek de festival sonrası süreciyle bizlere önemli olanaklar yaratmakta; örgütlülüğümüzün gelişmesinde, genç kitlelere politikalarımızı götürmede devrimci kültür-sanat çalışmamızı büyütmede başrolde olmaktadır.

Günümüz dünyasında emperyalist-kapitalist sistem, sadece askeri, siyasal ve ekonomik olarak değil, medyasıyla,

kültür sanat alanındaki yozlaştırma politikalarıyla da birçok çeşite bürünen, dolayısıyla da bu politikaların toplumun tüm hücrelerinde yansımaları bularak spora, edebiyata, sinemaya, kültür-sanata biçimini veren, kendisi için pazardaki herhangi bir metadan farklı bir şey ifade etmeyen tüm bu olguları, gençlik için "geleceksizleştirme" politikasıyla şekillendirilmeye çalışılmaktadır. Bu alanlar kapitalistler açısından kâr etme hedefinden başka bir "değer"le ölçülmektedir.

Lakin YDG olarak bizler bu durumu kabul etmemekteyiz. Bizlerin hayat ve mücadele içerisinde varolan bu olgulara bakış açısı kâr eksenli değildir. Bu bilinçle, burjuva yoz kültüre karşı, ilerici halk kültürünü geliştirme iddiasındaki festivalimiz, bu sene de yüzleri bir araya toplayarak; özellikle mali krizle beraber ayyuka çıkan ırkçılığa karşı tek yürek oldu.

Özellikle son süreçte ekonomik boyutuyla "döndürememe, çeviremem", politik alanda "yönetememe" krizine dönüşen mali krizle birlikte; Avrupa Birliği ülkelerinde başta göçmenler olmak üzere fatura, bir bütün işçi ve emekçilere kesilmiştir. Yine özellikle yerli halk içerisinde geliştirilen politikalarla birlikte, yerli halk göçmenlere düşman edilmeye çalışılmıştır. Bunun yanında fiili politikalarla birlikte göçmenlerin yaşam hakları ellerinden alınmış, birçoğu ya sınır dışı edilmiş ya da işsiz kalmıştır. Yine illegal faşist örgütlenmeler ağıktan desteklenerek, göçmenlere karşı saldırılar arttırılmaktadır. Sistemin krizine, dolayısıyla da sisteme karşı gelişebilecek

halk hareketleri, direnişler; "suçluların göçmenler olduğu" gösterilerek, "ırkçılık" potasında eritmeye çalışılmıştır. Esasında anti-faşist, anti-emperyalist mücadelenin zayıflatılması olan bu saldırılar artık "olağan" bir halmiş gibi gösterilmeye çalışılmaktadır.

Fakat sistemin bastıramadığı, engelleyemediği tek şey direniş ve isyanlardır. Özellikle gençliğin toplumsal mücadeleye daha duyarlı olması, gençliği bu anlamıyla daha özgül kılmaktadır. Bu bağlamda bu sene "Irkçılığa Karşı Bir Çığlık Olalım!" şiarıyla düzenlediğimiz festivalimiz, kültür-sanat çalışmamızın yanında, güncel politikalara dair çalışmalarımız ve karşı koyuşumuz anlamında önemli bir yerde durmaktadır.

Yine Festivali'miz, esasında bu saldırılara karşı koymada "örgütlülüğün" önemini açığa çıkarmaktadır. Festivalimiz ve yaptığımız her çalışma, saldırılara karşı örgütlenmeden kazanımlar olmadığının bilincinde olarak, temeline "örgütlenme"yi almaktadır. Son gelişen ırkçı-faşist saldırılarla beraber, özellikle göçmen kitlesi içinde örgütlenme zemi ni bir hayli gelişmiş durumdadır.

Tekrar vurguluyoruz; bizler sadece egemen sistemi eleştirmekle yetinmemeliyiz! Bu mücadelede yeni mevziler kazanarak, yeni kazanımlar elde ederek örgütlenmemizi genişletmeliyiz. Bu bağlamda, konfederasyonumuz ATİK'in başlatmış olduğu; gençlik ve kadın örgütlenmelerimizi de kapsayan **"Irkçı ve Ayrımcı Politikalara Karşı Örgütlenelim!"** şiarlı kampanyamız önemli bir yerde durmaktadır. Festivalimiz, bu

kampanyaya hizmet etmektedir. Festivalimiz, kültür-sanat alanında mevzilerimizi güçlendirmekle beraber, ırkçı ve ayrımcı politikalara karşı bir çığlık olup, halk gençliğine örgütlenme çağrısıdır.

Festivalimizin bu seneki iki ana hedefi; kültür-sanat alanındaki mevzilerimizi güçlendirmek, faşist politikalara karşı örgütlenme çağrısı yapmaktır. Yaklaşık 40 yarışmacının ve 800'ü geçen kitlenin katıldığı festivalimiz bu bağlamıyla başta gençlik olmak üzere, göçmenleri ATİK ve YDG saflarına çağırarak; hayatımızın her alanında, başta ırkçılık olmak üzere, çeşitli araçlarla saldırılarını gerçekleştiren egemen sisteme karşı alternatifimizin büyütülmesi ve geliştirilmesi için örgütlenmenin olmazsa olmazlığı gösterdi. Yine festivalimizde açığa önemli bir nokta; kültür-sanat alanında varolan çalışmamızın durumu ve geliştirilmesidir. Festivalimize yarışmacı olarak katılan örgütlü arkadaş ve gruplarımızı önümüzdeki dönemlerde daha da teşvik ederek, yeni potansiyellerin yaratılması uğraşında olmamız gerekmektedir. Bu bağlamda konfederasyonumuz ATİK'in kültür-sanat çalışması için girdiği yönelimi mutlaka desteklemeli, bu yönelimi geliştirme yolunda adımlar atmamızdır.

Başta belirttiğimiz gibi festivalimiz, öncesi ve sonrasıyla bize önemli örgütlenme ve çalışma olanakları yaratmaktadır. Festivalimizdeki bu coşkuyu yarınlara taşımak, örgütlenmemizi güçlendirmek önümüzde duran ilk görevimizdir! Bu anlamıyla görevlerimize sıkı sıkı sarılalım!

Strazburg'dan bir YDG'li

„Birlikte Güçlendirelim Kültür-Sanat Cephemizi“

22. Gençlik Kültür Sanat Festivali'ne jüri olarak katılan üç isimle sohbetlerde bulunduk. Türkiye'ye dönmeden birkaç saat önce yakaladık Özgür Fındık'ı. Festivalden bir gün sonra yarı kalan projeleri tamamlamaya dönüyor Türkiye'ye. Gece geç saatlerde Almanya'ya gelmenin ve tüm gün jüri yapmanın yorgunluğuyla. Kısaca değerlendirmesine baş vurduk...

'Böyle bir çalışmanın olması önemli, burada yetişen 1. 2. 3. kuşak Türkiye'ye dönük bir kesimdi.. burada gördüğüm 4. Kuşak gençlik, diksiyon sorunları vardı, dil sorunları vardı. Bu çalışmalar vasıtasıyla 4. kuşağın kendi kültürleriyle buluşmalarını önemli bir adım olarak görüyorum. Politika-

da da yaşadıkları sorunları tartışmaları, ortaya sunmaları önemli bir şeydi. Genel olarak bu çalışmanın kendisini olumlu buluyorum. Önemsediğim ve sürekliliğini istediğim bir çalışmadır.' Konuşma aralarında vurguluyor Fındık, yabancı olmadığı bir Festival. Daha önce katıldığı festivallerin daha Türkiye'ye dönük ve kalabalık olduğunu söylüyor. Bir dönemin politik ilticacı kesimlerinin Festival'in ana akımını oluşturduğunu, ancak şimdilerde burada doğan gençliğin üstlenmesini memnuniyetle dile getiriyor. Konuşmamız sırasında ciddi eleştiriler sunuyor. Teknik sorunlardan bahsediyor. Alternatifler sunuyor konuşma sırasında. Bu kadar çeşitliliğin olduğu bir gençlik festi-

valinin program akışına bir öneri sunuyor. 'Mesela bölümlere göre sıralanabilir festival akışı. İlk etapta Kısa Film, Fotoğraf ve Tiyatro, sonrasında Halk Oyunları, son olarak Müzik bölümü.. böylece sürekli sahne dekoru ve ses tekniğinin değiştirme sorunu yaşanmaz. Oyunların ve filmlerin daha nitelikli olması için uzmanlardan destek alın. Neden olmasın? Türkiye'de ki kurumlara mutlaka yazın. Teknik sıkıntılar var, aşıldığında daha güçlü bir festivalin olması içten bile değil!' diye ekliyor. Bir sonraki festivale memnuniyetle jüri olarak katılabileceğini belirtiyor.

Özgür Fındık'ı yeni çalışmalar bekliyor Türkiye'de ve uğurluyoruz Frankfurt havaalanında yorgun ancak heyecanlı bir şekilde.

Bizi kırmayarak gece yarısı yolculuklara katılan ve Festivalimize katkı sunan Özgür Fındık'a teşekkürlerimizi iletiyoruz. Görevimiz! diyor mütevazı bir ses tonuyla.

Bir saat sonra kaldığı otele yakalıyoruz Cengiz Sezgin'i. Tüm gün O'nunla ilgilenen Tülay Yon-gacı ile birlikte karşıyorlar bizi. Cana yakınlığı ve aşırı heyecanı, hiç yorulmayacakmış gibi bir görüntü yansıtıyor Cengiz Sezgin.

Festival Değerlendirmesi

Festival değerlendirmesine başlamadan önce festivale katılan yarışmacısından tutalım da emek göstere-nine kadar herkesi emeğinden dolayı tebrik etmek istiyorum. Verilen emek önemlidir çünkü amaç ırkçılığa karşı

kolektif bir bilinç oluşturmak ve aynı zamanda kolektivizm bilincini oluşturmak. Kesin olarak söylenebilir ki; kolektif emek olmadan kolektif bilinç oluşturulamaz ve kolektivizm bilinci de oluşturulamaz. Bu nedenle kolektif olarak sergilenen emeğin önemsenmesi gerekir. Festival de bu kolektif emeğin ortaya çıktığı ve sergilendiği bir etkinlik oldu. Eksik yada fazla, doğru yada yanlış bir kolektif emek ortaya konmuştur ve bu önemlidir.

Festival girişinden başlayacak olursak; binadan içeri girdiğimde insanların heyecanını gördüm. Herkes bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Bu olumluydu. Geçen seneki festivalde görevli olmamasına rağmen bende dahil birçok insan fazladan koşuşturmak

zorunda kalmıştı. Bu sene öyle bir şey yaşanmadı. Yani organizasyon iyi planlanmıştı. Kapıda ve birkaç yerdeki ufak tefek sorunlar dışında iyi organize olunmuştu. Festivale girişte toplu girişler ve sloganlar coşku yarattı.

Yarışmayı sunanlar sunarken biraz zorluk yaşasalar da emeklerini kutlamak lazım. Festivale katılan yarışmacılar istekli ve coşkulu. Bu olumlu bir durumdu. Yarışmaya katılanların sayısındaki azalma ise olumsuz

bir durumdu. Bu bölgelerdeki kültür sanat çalışmalarındaki sorunu ortaya koymaktadır. Kültür sanat faaliyetleri önemsenmek durumundadır. Jüri üyeleri sanat anlamında festivalde genel olarak bir nitelik sorunu olduğunu belirttiler. Kolektif emek önemlidir ama sanatsal kaygının ve sonucunda da sanatsal olarak en azından belli bir seviyenin yakalanması gerekmektedir. Böylece insanlara düşüncelerimizi insanlara daha iyi anlatmış oluruz. Müzik grupları anlamında belli bir nitelik olduğunu düşünüyorum. Tiyatro eserlerinde gerçekten bireysel anlamda iyi performans gösteren arkadaşlar oldu. Onları kutluyorum ve başarılarının devamını diliyorum. Bütün dallarda genel olarak sanatsal nitelik sorunu

olsa da sanatsal anlamda bir çaba söz konusuydu.

Grup Şiar ve bazı konuk sanatçıların performanslarında nispeten normalin üstünde yoğunlaşma yaşandı. Burada ilgiyi daha fazla yoğunlaştırabilecek bir festival içeriği hazırlamanın zorunluluğu ortaya çıkmış oldu. Demirtaş'ın konuşması festivalin içeriğini zenginleştiren bir durum oldu. Tabi ki; içerik daha fazla zenginleştirilebilmelidir. Avrupa'daki dost göçmen ve yerli kurumların söz almaları olumluydu ancak, festival çalışmalarından başlayarak daha fazla ortaklaşma ve başka kurumlarla da aynı durumu gerçekleştirmek görevimiz olmalıdır.

Festival sırasında atılan sloganlarda, festivalin siyasal perspektifine ve gençlik örgütünün devrimci ve demokratik kitle örgütü niteliğine uygunlukta belli sorunlar olduğunu düşünüyorum. Festivalin içeriğini zenginleştirici, genel kitleyi kucaklayıcı sloganların atılması festivalle olan ilgiyi arttıracaktır. Dar sloganların ise kitleyi uzaklaştırıcı etki yarattığını belirtmek isterim. Sorun sadece slogan atan belli bir grubun sorunu değildi. Eğer birileri dikkat çekmek için bu tür şeyler yapıyorsa, bu insanların neden dikkat çekmeye ihtiyaç duyduğunu bir bütün olarak sorgulamak lazım. Birileri

kendilerine ilgi duyulması için dikkat çekme ihtiyacı duyuyorsa, o insanlara yaklaşımda niyetten bağımsız olarak bir sorun vardır. Kişileri suçlamanın anlamı yoktur. Tabii ki sorunun karşılıklı olduğunu unutmamak gerekir.

Eserleri ödüllendirmede, jürilerin bir takım önerilerinin yerinde olduğunu düşünüyorum. Eserin okunması, sahnelenmesi, kurgulanması, koreografisi vs. ayrı ayrı değerlendirilmesi gerekir. bu türden dallarda sadece farklı kategorilerde ödüllerin verilmesi gerekir.

Bu durum bize bundan sonra daha fazla görevler yüklemiştir, kültür sanat faaliyetlerini önemsemek, siyasal perspektif ışığında kolektif emek sonucu kolektif bilinci ortaya çıkarmak ve bunun yanında kolektivizm bilincini sağlamlaştırmak gerekmektedir. Devrimci

bir demokratik gençlik örgütü olarak gençliği devrimci mücadeleye kanalizetme yolunda bu olmazsa olmazdır.

Cenk Ulaş - (22. GKSF Şiir dalı üçüncüsü ve Kısa Öykü dalı Birincisi)

Konuyu fazla uzatmadan başlıyorum hemen festival üzerine konuşmaya. 'İlk defa Avrupa'da bir örgütlenmenin ATİK YDG'nin gençlik festivaline katıldım. Gelirken acaba 50 genç görürmüyüm diye sordum kendime. Salonun çoğunun genç olması ayrı bir heyecan verdi bana. Kültür-Sanat çalışması 22. yapılıyor, ki bu bir başarı ve düzenli yapılması bir başarı. Yardım almaksızın, kendi imkanları ile yapmak, olanaklar ölçüsünde yapılması ve YDG'nin böyle bir şeye sahip çıkması gerçekten onur verici bir durum. Geleceği-

miz, gençliğimiz diyoruz, geçmişte Kültür-Sanat alanındaki değerlerde bizi bu politik sanata yöneltti, ki umuyorum bu festivallerden bu alanda önderler yetiştireceğine umuyorum. Festivalin amacı bu olmalı zaten. Kısa film, tiyatro dalında önemli gelişmeleri kaydedebilir bu kurum' övgü dolu sözlerin arkasından sıralıyor eleştirilerini. Sıralarken bazen kızıyor, bazen de sakin oluyor.. '22 Festival örgütlemek dile kolay.. bazı teknik sorunların çoktan aşılması gerekirdi.. nasıl olurda bir Müzik solo dalında ses sorunu ortaya çıkar? Tiyatro ödüllendirmeleri farklı olmalı zaten. Birinci ikinci değil, en iyi sahneleyen kim, en iyi oyuncu, en iyi senaryo vs. olması gerekir. Oyunların gençleri tarafından yazılması çok önemli, bu noktada ısrarcı olmak gerekir. bizi ayakta tutan da bu olacak zaten.' Sohbetimiz devam ediyor, heyecanlı ancak ısrarlı vurguluyor Cengiz Sezgin, 'Neden atölye çalışması için bu işin erbaplarına gitmiyorsunuz? Bakın ben kendimi sunuyo-

rum. Festival'den bir kaç gün önce gelebilirim. Ekiplere önerilerimi sunabilirim. Bu tür organizasyonlar iki gün olmalı zaten. İlk günü jüri üyeleri ekiplerle atölye çalışması yapabilir' bu kısmı anlatırken heyecanı doruk noktasına varıyor. Kendisini bu derece festivalin parçası yapması mutlu ediyor bizleri tabii..

Yıllardır Frankfurt'ta Güneş Tiyatrosunda tiyatro çalışmalarını yürüten Tülay Yongacı Festivalin gençler tarafından yapılmasını

önemsiyor ve kutluyor YDG'yi. Önemli burası diyor. Büyükler değil gençler diyor, bu etkinliği yapanlar.. 'biliyorum sizinde

amacınız yarıştırmak değil, ancak değerlendirmeleri gözden geçirmenizi öneriyorum. 22 yıldır yapılan festivalin olumlu, eksik, hatalı yanlarından ders çıkarmak önemli olan. bir sonraki bir öncekinden daha iyi olması ve profesyonel olması gerekir. başarıları, eksikleri ve hatalarıyla tecrübeler bir sonraki festivale aktarılıp daha nitelikli festival örgütlenmesi içine girecektir. 22 yıldır yapılmasından dolayı kutluyorum sizleri. Gençlerden çok büyük başarılar elbette beklemiyorum, ancak tecrübelerden kazanımları elde ederek 23. Festivali daha profesyonel yapabilir. Bu potansiyeli görüyorum.

Üç saatten fazla sürüyor konuşmalarımız.. Onlarda tıpkı diğer jüriler gibi yorgun bir hafta sonunun ardından çalışmalarına geri dönüyorlar. Jürilerin ayrılırken bir dahaki festivale jüri görevi yapabileceklerini ve katkı sunma isteklerini belirtmeleri umutlandırıyor bizleri. Birlikte güçlendirilm kültür sanat cephemizi diye ekliyorlar ayrılırken...

Kültür – Sanat Çalışması Tartışma Yazısı

Uzun dönemdir genel bir müdahale anlamında boş bırakılmış bir mevzi olan Kültür- Sanat alanına, ATİK 22. Genel Konseyi olarak içinde bulunduğumuz dönemde el atılarak bir yönelim içerisine girilmiştir. Kültür- Sanat çalışmalarının önemi, hem bireye hemde bir bütün olarak kurumlarımıza getirileri, katkıları ve birçok olumlu yanları ortadadır. Bu konulara yazı içerisinde de belli boyutlarıyla değinmeye çalıştık.

Bilindiği üzere ATİK Genel Konseyi 21. Kongre akabinde ilk toplantısında bu konuyu ele almış, geniş tartışmalar sonucu bu alana bir müdahalenin gerekliliği meselesinde hemfikre vararak adım atmaya başlamıştır. Bu doğrultuda geçtiğimiz ilkbahar sürecinde içerisinde yaptığı görev dağılımı yoluyla bir konsept yazısı çıkararak alanlara sunmuştur. Bu yazıyla hedeflenen esasında bu alanda çalışma yürüten tüm ekip ve dostlarımızla bir araya gelerek bir tartışmanın önünü açma olmuştur. Bu doğrultuda yaz süresi öncesinde (24 Haziran 2012) merkezi bir toplantı düzenlenmiştir. Fakat bu toplantının sonuçlarında da değindiğimiz gibi, gerek toplantının örgütlenmesi, gerekse de toplantıya ilgi ve katılım istenilen düzeyde olmamıştır. Buna rağmen varolan arkadaşlarla gerçekleşen olumlu toplantının sonucunda yeni bir toplantı tarihi belirlenmiştir. Yine bu buluşmada ikinci toplantıya kadar çalışmaları organize etmesi bağlamında bir Koordinasyon Komitesi oluşturulmuştur. Gerçekleşen ilk toplantının detayları yaz süreci içerisinde çıkarılıp alanlara yollanan sonuçlardan takip edilebilir.

Bu komitenin esas görevi ilk toplantıda alınan karar doğrultusunda ilk buluşmaya sunulan yazının biraz daha genişletilerek yaz sürecinin akabinde yeniden alanlara sunulmasıdır. Yine Aralık ayında gerçekleşecek toplantının ön hazırlıklarına önderlik etme misyonu da görevleri arasındadır. Fakat bu süreci örgütlemek tüm alan ve aktivistlerimizin esas görevleri arasındadır. Aksi halde güçlü bir yanımız eksik kalacağı gibi ikinci toplantımızı da zayıf kılacaktır. Uzun yıllar sonra yeniden bir şekillendirme içerisine girdiğimiz bu çalışmanın her birimiz tarafından önemsenerek gereken çabanın verilmesi kaçınılmazdır. Bu anlamda bu sürecin doğru bir şekilde örülerek kurumsallaşma yönünde ki bu çaba özümsemek boş bırakılan bu alanı yeniden doldurma misyonuyla karşı karşıyayız. Düzenin kültürel anlamda yozlaştırma politikalarını çok yakından dört bir tarafımızda hissettiğimiz bu süreçte de

bizlerin kayıtsız kalmaması gerekliliği güncelliğini korumaktadır.

Elinizdeki bu yazı da özellikle geçmişten günümüze bu alanda varolan pratik sıkıntılar üzerinde durulmuştur. Toplantımızda hedeflenen de zaten tüm bu sıkıntıların masaya yatırılarak, teorik anlamda da güneş tutularak bir yönelim ortaya sermektir. O açıdan her birinizin düşüncesine, önerisine, destek ve katkısına ihtiyacımız vardır. Bu anlamda toplantımızın sağlıklı ve verimli geçmesi için ön

hazırlığın yapılması önemsenmelidir. Buradan hareketle başta Kültür- Sanat alanında çalışma yürüten ekiple- rimizin bir araya gelerek yazıyı hep birlikte okuyarak tartışma sonuçlarını toplantıya aktarmaları gerektiği gibi, tüm arkadaşlarımızın gereken hazırlığı yaparak toplantıya katılmaları rica olunur.

Kültür- Sanat Çalışmasına Yönelik:

Emperyalist- kapitalist sistemin en temel özelliklerinden biri metanın kâr hırsıyla dolaşımıdır. Bu dolaşım vasıtasıyla toplumun bütün hücrelerine nüfus eder. Bu durum, üretimin bir yansıması olan Kültür- Sanat' a da kimliğini vermektedir. Kapitalist toplumda Kültür ve Sanat, kapitalizm için pazardaki herhangi bir maldan başka bir şey ifade etmemektedir. Bu anlayışın ürünü olarak ta yaşama dair hiçbir değer tanınmamaktadır. Sistem kendisinin köleleştirici yoz kültürünü yaymakta, birlikteliği, dayanışmayı ortadan kaldırarak bireyciliği aşılamaktadır. Umudun, coşkunun yerine karamsarlığı, bunalımı yerleştirmekte- direngenliği, isyanı bastırıp teslimiyeti, boyun eğmeyi dayatmaktadır.

“Bir milleti tutsak etmek istiyorsanız, onun müziğini çürütün.” (Konfüçyüs)

Günümüz koşullarında her geçen gün devrimci değerlerin ve kültürün içinin boşatılmaya çalışıldığına tanık olmakla birlikte birebir yaşamaktayız. Bu saldırıların karşısında kendi

kültürümüzün yaşatılması için mücadeleye vermenin önemi ve anlamı oldukça büyüktür. Bu vesileyle kültürel- sanatsal çalışmaların bu politikalara karşı güçlü kılınması önemsenmelidir. Devrimci bir nitelikteki Kültür- Sanat mevzisinin güçlenmesi hem kendi kültürümüzün devrimcileşmesi, hem de geniş kitle ilişkilerinin yakalanması, kitlelerin bu sayede politize edilebilmesi açısından, bu olgunun önemini kavra(t)mak, sanatsal çalışmaların ürünü olarak bilince çıkar(t)mak gerekmektedir. Dünyadaki sosyal kurtuluş mücadele ve devrimler tarihlerine baktığımız da, sanatın insanı dönüştürme, toplumu dönüştürme noktasında ki etkisini çok rahat görebiliriz. Dolayısıyla bu konuda yoğun bir çalışma ve kültürel olarak şekillenişe ihtiyaç olduğunu düşünmekteyiz.

Fakat Kültür- Sanat faaliyetlerimizi gerektiği gibi örgütleyememenin sıkıntıları ile karşı karşıyayız. İçinde bulunduğumuz süreçte de halk güçlerinin bütünlüklü bir Kültür- Sanat politikası olduğundan maalesef söz edemeyiz. Dolayısıyla da bu durum çeşitli Kültür ve Sanat çalışma ve çabalarını kendiliğindenci bir yapıya terk etmekle birlikte, tüm savruluşlara açık tutarak gelişmenin de yolunu tıkamaktadır. Bu da yanlış eğilimlerin köklenmesine vesile olduğu gibi toplumsal mücadelenin önemli bir alanı olan Kültür- Sanat mevzisinde yığılma olumsuzluğu beslemektedir.

Ne var ki Kültür ve Sanat kendi tanımını çerçevesinde farklı bir uzmanlık ve yaratım alanıdır. Onun değer ölçüsü bizzat bu alandaki anlam, önem ve işlevine göredir. Toplumsal boyutuyla esasta birçok özellik taşıyan bu alanın sorunları, toplumun değişik ve geniş kesimlerinin yaratıcı, üretken ve olumlu unsurlarının birlikteliğini gerektirir. Ancak bu birliktelik ve çabalarla bu alan halk güçlerinin bir mevzisi kılınarak demokrasi mücadelesindeki anlamı istenilen yere kavuşabilir.

Ancak ne yazık ki, bugün siyasi inanç ve görüşleriyle toplumun değişik kesimlerinde yer alan ya da dağınık bir biçimde bulunan bu alanın unsurları birlikte olmakla çözebilecekleri, veya en azından çözüm doğrultusunda ortak bir çaba içerisinde olabilecekleri konularda dahi yan yana gelememektedirler.

Sanat her ne kadar özgür olsa da, örgütsüz olmamalıdır. Sanatın tekabül ettiği ve hitap ettiği bir sınıf vardır. Avrupa'da örgütlü olan ve göçmen emekçiler içerisinde yeşeren bir kurumun, başta göçmen emekçilere hitap eden bir sanatsal anlayışı

olmalıdır. Dolayısıyla başta hitap ettiği kitle olan göçmenlerin kültürel ve sanatsal taleplerini/ihtiyacını ortaya çıkaran bir araştırması olmalıdır.

ATİK olarak köklü bir kültür-sanat geleneğine sahip olduğumuzu söyleyebiliriz. Bu gelenek olumlu ve olumsuz yanlar da barındırmaktadır. O açıdan geçmişten günümüze ders çıkarmak, geçmiş dönem çalışmalarımızdan öğrenmek ve gelecek döneme uyarlanıp taşınması gerekmektedir. Hiç küçümsenmeyecek kadar Kültür- Sanat alanındaki potansiyelimizi doğru şekillendirmek ve perspektif sunmak ATİK'in önemli görevleri arasında olmalıdır. Bu konuda geniş bir eğitim ve tartışma sürecine ihtiyaç vardır.

Uzun yıllardır ATİK bünyesinde yürütülen sanatsal çalışmalarda bir tıkanıklığın olduğunu ve üretken- sızlığın hatta ilgisizliğin olduğunu görmek mümkündür. Müzik gruplarımız dahil bir tıkanıklık yaşadığını görmek gerekiyor. Bunun önemli payının, örgütlü bünyemizin perspektif sunamaması veya daha doğru bir deyimle perspektifsiz olmasıdır. Ne bu alanda çalışma yürüten aktivistlerimiz kurumları, ne de kurumlar aktivistlerimizi besleyebilmekteler. Bu keza çeperimizde şu veya bu şekilde yer alan sanatçı dostlarımız bazında da geçerlidir. Kendini yenileyemeyen, beslenemeyen ve üretemeyen sanatın, uzun yaşaması mümkün değildir.

Bünyemizde yapılan Kültür- Sanat etkinlikleri, gece ve konserler bu ihtiyacın ürünü olarak yapılmalıdır. Kâr amaçlı yapılması düşünülen etkinliklerimizde, bizlere katkı sunmadığı gibi örgütsel bir kazanımda sağlamamaktadır.

Genel olarak adına Kültür- Sanat faaliyetleri dediğimiz 'Gece' vb etkinlikler ise gerek sanatçılar gerekse de

katılımcılar açısından belirli grupsal sınırlar içerisinde düzenlenmektedir. Esasında bu tarz etkinliklerde sanatın olanakları doğrultusunda kitlelere demokratik/ devrimci duygu, estetik, düşünce ve ahlakın taşınması gerekmektedir. Fakat ilişkide olunan ya da elde bulunan sınırlı sayıdaki sanatçılar ve bu tarz etkinliklere katılım sağlamış sanatçılarla düzenlenen

faaliyetlerin akabinde sanatın ya da sanatçının gelişmesi, bu alana ilişkin sorunların çözümü ve kafa yoruşu maalesef söz konusu olmamaktadır. Bu durum, çalışmaların olması gerektiği gibi uzun vadeli değil, günü kurtarma politikasından öteye git-

memesine vesile olmaktadır. 'Halkın Sanatçısı' olma tutarlılığına kaleme alınan birkaç bildiri ya da söylemlerle ulaşılamayacağı görülmelidir. Kültür- Sanat alanında ki var olan bu tarz sorunlar boşluklar doğurarak kendisini güçlü bir şekilde hissettirmekte, öne sürülen çözüm yolları ise yine uzun vadeli ele alınmamaktadır. Bu durum çözüme bir türlü ulaşamayan bir gidişatın dayanmasına neden olmaktadır.

Kültür- Sanat alanına ilişkin belirgin diğer bir sorun ise çok sayıdaki sanat insanının, özü itibarıyla demokrasi mücadelesinden yana olan unsurların, kendi alanında önemli ve değerli saydığımız kişiliklerin mücadeleye olan uzaklığıdır. Bu soruna 'Sanatçı takımının siyasi sorumsuzluğu' diye yaklaşmak sadece ve sadece siyasi sorumluluktan yoksunluktur. Kolaycı ve sekte bir tutumdur. Ne yazık ki egemen olan anlayış ta budur.

Bu ve benzeri sorunlar öteden beri söz edilmekte ve tartışılmaktadır. Kısa bir dönem içinde de çözülebileceğe benzememektedir. Fakat en azından çözümü doğrultusunda olumlu adımlar atılabilir. Bunun koşulları mevcuttur. Koşulları daha da olgunlaştırmak ise bir görevdir. Bu doğrultudaki tüm girişimlerin geniş kesim tarafından destek görmesi gerekir.

ATİK bünyesi altında çalışma yürüten Yeni Demokratik Gençlik devrimci bir kültürü gençlik içerisinde yayma, burjuva yoz kültüre karşı bir duruş sergileme misyonuyla 21 yıldır aralıksız bir şekilde Gençlik Kültür Sanat Festivalleri örgütlemektedir. Onca yıldır yüzlerce ekip bu etkinliklerde yer almış ve dereceye girmiştir. Fakat gerek dereceye giren gerekse de böylesi etkinliklerimizi aktif bir şekilde destekleyen birey ve ekiplerin yeteneklerini bir potada toplama yönelimi maalesef gündemimize girmemiştir. Bu durum dönem dönem Kültür- Sanat çalışmalarında daralmayı beraberinde getirdiği gibi festivallerimizin içeriğini de belli boyutlarıyla olumsuz etkilemektedir. Yine kısıtlı sayıda da olsa var olan ekiplerimizin önünü açarak geliştirme yönünde atılan adımlar gecelerimizde programı doldurma maksadından öteye gitmemiştir.

Birçok sanatçı dostumuz dü-

şüncelerinden dolayı yaşadığımız Avrupa coğrafyasında hala sürgün yaşamaktadırlar. Ve bunlara her geçen gün yenileri eklenmektedir. Yine birçok sanatçı dostumuza benzeri nedenlerden dolayı davalar açılarak yıllarca hapis cezasıyla yargılanmak istenmektedir. Bu vb sorunlara karşı güçlü bir set örme, kamuoyu yaratarak geniş kesime hitap etme görevini üstlenecek bir yapıya kesinlikle ihtiyaç olduğu açıktır. Anti- emperyalist, anti- faşist sanatçı dostlarımızı bir çatı altında toplayarak ortak bir duruş sergilemek gerekmektedir.

Var olan ekiplerimizin sanatsal anlamda gelişmelerini sağlayacak bir yapıya ihtiyaç duyulmaktadır. Etkinliklerimizin daha zengin ve misyonuna uygun işlevlik görmesinde bir ışık olma yönünde bir yapıya gerek duyulduğu görülmelidir.

Yine Kültür- Sanat çalışmalarının önemi, kitlelerin sorunlarını anlama, yorumlama ve çözümlerini sanatsal ürünlerle ortaya koymanın gerekliliği ortada. Bunu doğru bir tarzda yaptığımızda, kitlelerle daha sıkı ilişkiler kurabileceğimiz bir gerçekliktir. Yani kitleleşme sorununda Kültür- Sanat önemli bir silah olarak karşımızda durmaktadır. Bununla birlikte Kültür- Sanat çalışmalarını sadece kitleleşme noktasında bir araca dönüştürmek te yanlıştır ve aynı zamanda bu yaklaşım çalışmaların niteliğini ve gerçek önemini kavramamaktır. Bu çalışmayı geniş bir kesimle birlikte geliştirmek, sorunlarımıza çözüm aramak ana hedeflerimiz arasındadır.

Geniş kitlelerin karşısına daha yetkin bir sanatla çıkmanın önemini vurguluyoruz. Sanatçı arkadaşlarımızın yaşadıkları bürokratik sorunlar karşısında demokratik haklarını elde etmelerinde daha güçlü bir tavır için birlikte hareket etmenin önemine yeniden değiniyoruz. Yine tüm ekip ve sanatçı dostlarımıza ürünlerinin kitleye ulaşmasında olanaklar yaratmak istiyoruz.

İhmal edilen sorunlarımızı gidermek için mutlaka bir tartışma sürecine ihtiyaç olduğunu düşünmekteyiz. Sanatın tüm alanında kurumsallaşma ve profesyonelleşme yönünde önemli bir başlangıç yaratmak için, yukarıda saydığımız gerekçelerin çoğaltılabileceği gibi, birçok soruya hep birlikte cevap aramak, bu yönlü önümüzdeki süreçte atılacak adımları hep birlikte kararlaştırabilmek istiyoruz. Bunun için 15 Aralık günü Frankfurt' ta düzenlenecek olan toplantımıza tüm ATİK bünyesinde kültürel- sanatsal çalışmalar yürüten ekiplerimizin yanı sıra bütün sanatçı dostlarımızı davetlidir.

15 Aralık 2012, Saat: 12.00
Yer: Haus der Jugend
Deutschherrenufer 12
60594 Frankfurt

Kültür- Sanat Çalışması
Koordinasyon Komitesi

KIRMIZIYI SEVMEK

Hasan Sağlam

hasansaglam@gmail.com

NERESİNDESİNİZ GERÇEĞİN?

Her yanı çürümüş yaşam alanları yerle yeksan olmuş bir ülke; o kadar çok insan ölüyor ki; dağlar ovalar her taraf kan-revan. Daha Koçgiri demeden Dersim, ardından Çorum, Maraş, Sivas, Uludere peş peşe dökülüyor katliamlar cumhuriyetin seyir defterinden. Devrimciler her tür meşru eylemi faşist iktidarın saldırılarına rağmen yapıyorlar. İnsan olmanın ötesinde bir varlık yaratma çabasındaki AKP buna karşılık zulmünü arttırarak geliyor. En çok Alevi ve Kürtlerin cumhuriyet sisteminden zarar gördüğünü herkes bilir. Kürtlerle birlikte kurduk cumhuriyeti, Aleviler laikliğin "temel taşı" gibi parlak sözcüklerle tekme tokat gitmiş. Aleviler cumhuriyeti koruyan en dibinde en altta kalan tabaka olarak rejimin askeri rengini koruyucu zannetmiş ve yıllarca bu kocaman süslü yalana kanmışlardır. Oysa sorulmalıdır ki; "kendi inancını ibadetini özgürce yapamıyorsan, dilini konuşamıyorsan, artık neyin var ki?" Yani sömürgecinin adı ha "Türkiye Cumhuriyeti" ha "ABD" ne farkeder ki? Sömürge sömürgeci. "Eşit yurttaşlık" yürüyüşünde sahnedeki "Kemalizm'in" Aleviler üzerindeki tanrısal rengi daha da güçlendirmek ve itaat zincirini sağlamlaştırmak isteyen Yavuz Top arsızca "Kemalist olmayan Aleviler düşkündür" deyimini binlerce Alevi'ye söyleme cesaretini devletin tasma ile söylediği alenidir. "muhabbet" albüm serileri ile çocukluğumuz ve gençliğimizin tüm zamanlarına konuk olan Kemalist gurubu; "Arif Sağ, Musa Eroğlu ve Yavuz top" Yürüyüş esnasında, aralarında olmayan ve bu sistemin en büyük "kongresinin" başşehri "Sivas'ta" yakılan Muhlis Akarsu'nun olmamasının iç açıcı yokluğunda dinledik. Musa Eroğlu ve Yavuz Top, devlet sanatçısı unvanı ile vakt-i zamanında memurluğa terfi etmişlerdir. Biliriz ki; "memur devletini korur" Sanat muhaliftir ve temel dayanağı halktır. "Memur itaat, sanatçı muhalefet eder" İncinen yanımız Aleviliğimizdir, soframızda ekmek kadar değer verdiğimiz deyişlerimizi bizlere bağlama ile sunanların bizi sürüklemeye çalıştığı yerin bize ferman çıkaranların odağı olduğu gafletine düştük. Hayat bu kadar pervasız saldırı altındayken iktidara "angaje" sanat yapmak ürkütücüdür.

Her seferinde AKP ile sadece "Kemalizm" elden gidiyor kaygısı üzerinden saldıran Fazıl Say'ın bugüne kadar cumhuriyet ve "Kemalizm" tarafından katledilen Aleviler, Kürtler işçiler, travestiler için hiç sesi çıkmadı. Her defasında Kürtlere saldıran İlyas Salman'a verilen "yaşam boyu onur ödülü"nden arta kalan, yedinci sanatın ne kadar ulusalcı gözle baktığının acı veren penceresinde "sefil bilo" nun naçar hallerine üzüldük. Ahmed Arif, ten şiirler okuyan ve kendisini "Kürt jargonu" üzerinden bizlere sevdiren Salman, bugün en ultracı kesimde yazılar yazarak karakterinin aslında ne olduğunu da yansıtmıştır. Yıllarca devrimci konserlere katılan ama beyni bu kadar milliyetçi kafatasçı çapta olan şahıs, ağzından salya sümük döküntüsü ile beyin damarları çürümüş olarak devam ediyor. Bu yolun ne kadar zor ne kadar engelli olduğunu biliriz, "mutluluk varılacak yerde değil, yoldadır" diyen Bern Williams'ın aforizmasından anlaşılacağı gibi bizler hep yoldayız. Kemal Pir, Hayri Durmuş ve daha nice devrimci bu yolda sonsuzluğa doğru devam ediyorlar. Bu gün bedenlerini "açlık grevine" yatıran her "özgürlük mahkûmu" yaşamının ne kadar değerli olduğunu, bugünkü sistemin dayattığı asla insanın onuruna, cinsine uygun bir yaşam olmadığının karşı duruşudur. Açlık grevi yapan tutsakların buğday tanelerine gülümseyen güneşin sıcaklığında, bir şiirin iz düşümünde hayatı selamladığını, gelecek günlerin yeryüzünün onuru için; tarlada, fabrikada, okulda sokakta ve her yerde hayatın anlamlı yaşanabilir olması içindir. Hızla savaşın ortasına koşan Tayyip acaba Sam amcadan destur mu aldı? İkinci dünya savaşında dışarıda kaldı diye üçüncü dünya savaşının çakmağı olma gayretinde midir? Ezilen halkın ve emekçilerin çağı olacağına inancımı tekrarlayarak, artık dünyayı emeğin idare edeceği yarınlar için canını ölüm orucuna yatıran tüm devrimci tutsakların büyük mücadelesi önünde saygı ile eğiliyorum. Her şeye o kadar geç kalıyoruz ki; biz üstünde düşünme duralım zaman akıp gidiyor. Hep sonradan gelir aklımız başımıza, bir an evvel topyekûn bu faşist saldırı karşısında birleşmede geç kaldığımızın farkında olarak, AKP, Gülen cemaati ve tüm emperyalist unsurlara karşı olmak için; sanatçı- aydın, işçi- köylü, ezilen herkesin birlikte hareket etmesi mecburi koşuldur... Devrimci eylemlerin öncülüğünde omuz omuza olmak, kadın- erkek, siyah- beyaz, yan-yana olmak umuduyla...

ALMANYA ANAYASAYI KORUMA ÖRGÜTÜ (BfV) LAĞV

Almanya'da 8'i Türkiye kökenli olmak üzere, 9 göçmen esnaf ve bir Alman polisini öldüren, faşist Nasyonal Sosyalist Yeraltı Örgüt (NSU) ile ilgili kirli gelişmeler, ülkede iç güvenlikten sorumlu **Anayasayı Koruma Örgütü'nün (BfV)** en üst yöneticilerine kadar, bulaşmış durumdadır. Suçüstü yakalandılar. Panklediler. 4 Kasım 2011'de faşist terör örgütünün deşifre olup açığa çıkmasından birkaç gün sonra, (11 Kasım 2011) NSU ile ilgili önemli belgelerin Anayasayı Koruma Örgütü tarafından bilinçli olarak imha

alanında halen olayın üstünü örtme telaşıyla hareket edilmektedir.

İrkçı terör örgütünün işlediği cinayetleri aydınlatmak üzere, Federal Parlamento düzeyinde kurulan Araştırma Komisyonu tarafından bugüne kadar, yapılan çalışmalardan somut bir sonucun çıkmaması da, bu yöndeki yargıların güçlendiriyor. Özellikle polis ve istihbarat örgütünün, göçmen esnafları katlettiği ortaya çıkan, Uwe Böhnhardt, Uwe Mundlos ve Beate Zschaepe'nin arkasında kimlerin olduğunun ortaya çıkmaması için yo-

kadar gelen ırkçı partiler, Almanya, Belçika gibi ülkelerde ise, belediye-lerde ve yerel parlamentolarda yer almaktadırlar. Yasal olan bu partilerin çoğu seçim dönemlerinde bütçeden önemli miktarda para yardımı almakta, bu paralar ırkçı propaganda ve saldırı eylemlerinde kullanılmaktadır. İrkçı parti ve oluşumlar her zaman sermayenin yedek güçleri olmuşlardır. Hitleri destekleyen en büyük güç Alman sermayesi ve onların beslemeleri SS'ler olmuştur. Günümüzde de yine sermaye ırkçı-faşist hareketleri bir güç olarak kullanmaktadır.

Devlet ve sermayenin kullandığı, bu faşist ırkçı güçler, 2000 yılından bu yana sistematik olarak cinayetler işleyen bir örgütten Faşist saldırı ve cinayetler serisinde, Alman devletinin, cinayet şebekeleriyle ilişkisinin nasılda ortaya çıktığı ve bu cinayet şebekeleri devlet eliyle nasılda illegal bir şekilde kullanılarak eylemler yaptığı, yapılan soruşturmalar neticesinde ortaya çıkmıştır. İrkçı partiler açıktan suç işlemelerine rağmen hiçbiri kapatılmamaktadır. Almanya'da Nasyonal Demokrat Parti adıyla örgütlenen faşist parti, Der Spiegel tarafından yayınlanan ve yetkili daireler tarafından yalanlanmayan bir habere göre, halen NPD'nin federal, eyalet ve bölge yönetimlerinde yer alan yada üye görünen istihbarat elemanı sayısı 130 olarak vermiştir. Haberde 2003'deki yasak başvurusunun, parti içindeki ajanların varlığı nedeniyle başarısızlıkla sonuçlanması üzerine, ajan sayısında azaltılmaya gidildiği de verilen haberde belirtilmiştir. 130 sayısı "azaltılmış" durum olduğuna göre, daha önce

koyduğu bir örgüt değil, bizzat önderlik ettiği, yönlendirdiği, hedef ve amaçlarına hizmet ettiği, bir örgüt olmuştur.

Yüzlerce istihbarat teşkilatı üyelerinin içinde yer aldığı gerekçesiyle, Alman devleti NPD'yi kapatmaya yanaşmamaktadır. Almanya devlet eliyle güçlendirdiği ve beslediği, Neonazi hareketinin en gelişkin olduğu ülkelerin başında gelmektedir. Almanya'daki Neonaziler, Avrupa'da bir köprü görevi de üstlenmiş durumdadırlar. Avrupa'daki birçok ırkçı-faşist hareketle ilişkisi olan NPD, en tehlikeli faşist parti olarak bir dizi seri eylem ve olaylara ismi karışmıştır. 23 Kasım 1992 Mölln, 29 Mayıs 1993 Solingen, 24 Şubat 2004 Rostock'ta yakılan ev ve iltica yurtlarında onlarca insan diri diri yakılmış, 2000 ile 2007 yılları arasında yeraltı örgütü, NSU'nun (NPD'nin önde gelen bir kısım militan ve üyelerinin bizzat, NSU'nun içinde yer alarak, yaptıkları saldırı ve onlarca işlenen cinayetleriyle ortaya çıkan kurulu ilişkide, biri yerüstü, diğeri yeraltı faşist partiler) ise, sekizi Türkiyeli, bir Yunanlı ve bir Alman polisini silahlı saldırı sonucu öldürmelerine rağmen, Almanya Anayasayı Koruma Örgütünün de içinde yer aldığı, bu seri cinayetlerin açığa çıkmasıyla NPD'nin neden kapatılmak istenmediği daha iyi anlaşılmaktadır.

Geçtiğimiz dönem içerisinde, Faşist NSU yer altı örgütünün itirafçısı, Holger Gerlach tarafından verilen beyanlarda, 1988-1997 yılları arasında Milliyetçi Direniş Örgütü üyesi olarak, savcıya verdiği ifadesinde, 1991 yılından bu yana, örgüt

edildiği ortaya çıktı. Kendileriyle olan ilişkinin mahiyetinin belgeleri ortaya çıkmaması için imha ettikleri açıktır.

Anayasayı Koruma Örgütü'nün başkanı **Heinz Fromm**, Federal İçişleri Bakanı **Hans-Peter Friedrich** tarafından 31 Temmuz tarihi itibarıyla emekliye sevk edilmişti. **Fromm**'un görevden alınması anlamına gelen bu karar, ilk bakışta yapılan hataların cezalandırılması olarak yansıtılmaktaydı. Ancak perde arkasında, bu durumun istihbarat örgütü ile NSU'lu katiller arasındaki bağın koparılması, cinayetleri işleyenlerin arkasında kimlerin olduğunun ortaya çıkmaması hesabıyla bu yola başvurulduğu ortay çıkıyor.

Neonaziler tarafından göçmenlerin katledilmesiyle ilgili skandallar halkasına yeni diziler eklenerek, İç güvenlikten sorumlu Anayasayı Koruma Örgütü'nün (BfV) katillerle ilgili belgeleri imha etse de gerçeği değiştirmiyor ve bu ortaya çıkmıştır. Heinz Fromm görevden uzaklaştırılsa da, siyaset ve bürokrasi

ğün bir çaba harcadığı anlaşılıyor. Anayasayı Koruma Örgütü'nün elindeki bilgileri tam da işe yarayacağı bir dönemde imha etmesi ise, sorunun gerçek adresini ortaya koymaktadır. 28 Haziran'daki Araştırma Komisyonu toplantısından önce basına konuşan Başkanı Sebastian Edathy, "Dosyayı arayıp, bulmaları talep edilmiş. Onlar da dosyaları bulmuş ve imha etmiş" diyerek durumu kamuoyuna açıklamıştır. Komisyon üyeleri dosyaların imha edilmesini "kabul edilemez" olarak değerlendirmiş ve olayın mutlaka bir yaptırımının olması gerektiğini ortaya koymuştur.

İrkçı faşist partiler bir yandan sermaye, diğer yandan ise, devletin önemli kurumları tarafından beslenerek, göçmenlere yönelik eylemlere yönlendirilmektedirler. Avrupa'da ırkçı propaganda "yasak" olmasına rağmen, birçok ırkçı-faşist partinin parlamentolarda belli sayıda milletvekiliyle temsil edildiğini görmekteyiz. Avusturya, Hollanda, Danimarka'da hükümet ortaklığına

yüzlerce ajanın bu partiyi sevk ve idare ettiği anlaşılıyor. Yani Anayasayı koruma örgütünün içine ajan

içinde büyük miktarlarda paraların aktarılması, suikast silahların temin edilmesi, karavan tipi yatmalı ara-

EDİLSİN, TÜM FAŞİST PARTİ VE ÖRGÜTLER KAPATILSIN!

balarla istedikleri yerlerde kamp kurmaları, 10 kişinin öldürülmesi, 15 banka soygununun gerçekleştirilmesi ve olay yerlerinin bisikletle rahat bir biçimde terk edilmesi, bunca yapılan eylemin güvenlik güçleri tarafından, göz ardı edilmesiyle, faşist NSU elemanlarının Polis ve Anayasayı Koruma Teşkilatıyla olan ilişki biçimi ve bu ilişki biçiminde, Alman devletinin temel kurumlarından biri olan, istihbarat teşkilatı, bu cinayetlere nasıl ortak olduğu ve Faşist bir örgütle birlikte nasıl organize ettiği, nesneliliğiyle deşifre olmuş durumdadır.

Öte yandan, NSU ile ilgili devam eden soruşturmada, cinayetlere karıştıkları gerekçesiyle gözaltına alınan destekçilerin, neredeyse tümünün polis ve istihbarat teşkilatının ajanı olduğu ortaya çıkmıştır. NSU faşist çete elemanlarına bomba taşıyan, gözaltına alındıktan sonra serbest bırakılan Thomas Starke isimli kişinin, 10 yıl boyunca Eyalet Kriminal Dairesi (LKA) için ajanlık yapmasının ortaya çıkmasından sonra, faşist çeteye yardımcı olan Ralf Wohlleben'in de Anayasayı Koruma Teşkilatı için çalıştığı ortaya çıkmıştır. Wohlleben'in ajan olup olmadığını Federal İçişleri Bakanlığı'na yazılı olarak soran Federal Savcılığın Bakanlıktan aldığı cevapta, faşist çetenin en önemli destekçisi olan Wohlleben'in, 2003 yılında NPD'nin yasaklanması için yapılan başvuru sırasında istihbarat ajanı olduğu saptanmıştı. Federal savcılık tarafından hazırlanan iddianamede, göçmen esnafları katleden faşist üçlü çete elemanları, Uwe Bönhardt, Uwe Mundlos ve Beate Zschäpe'ye cinayetlerde kullanılan Česka tipi silahı, Wohlleben'in temin ettiği iddialar arasındadır. Bu iddialara göre, Wohlleben, faşist üçlü çete ile önce "Kameradschaft Jena", sonra-

da "Thüringer Heimatschutz" adlı Neonazi örgütlerde birlikte çalıştı. Ayrıca, Wohlleben 2001-2010 yılları arasında NPD üyesiydi. Bir süre de NPD Thüringen Eyalet Başkanlığı ve sözcülüğünü yapmıştır. Tüm bu iddialarla ilgili açıklama yapan Federal İçişleri Bakanı Hans-Peter Friedrich, "NPD davası sırasında

adı geçenlerin daha sonra devlet için ajanlık yapmadığını sandığını ileri sürerek, ancak buna rağmen istihbarat örgütleri tarafından bilgi almak için Wohlleben, "güvenilir adam" olarak kullanılabilineceğini" dile getirmiştir.

İşte bu ürkütücü gelişme ve duruma baktığımızda, Almanya'nın "demokrasi, hak ve özgürlüklere" karşı, faşist örgüt ve organizasyonları devlet eliyle nasıl da, kullandığı noktasında, gerici ve faşist diktatörlükle yönetilen ülkelerden pek farklı bir durumda olmadığı ortaya çıkmıştır. Özellikle sınıfsal eksenli mücadelelerin yoğun olduğu coğrafyalarda, iç istihbarat teşkilatları, sınıf mücadelelerini sekteye uğratmak için, çeşitli senaryolara başvurumaktadırlar. Bunların içerisinde katliamlar, faili meçhul cinayetler, insan kaçırma, işkencenin tüm bi-

çimlerini uygulama vb gibi yöntem ve metotlarla sindirme hareketleri uygulanmaktadır. Türkiye'de olduğu gibi.... Sınıfsal mücadelelerin biraz daha geride olduğu ve göçmen kitlelerin daha yoğun olarak yaşadığı, Avrupa ülkelerinde ise, daha çok öne çıkan, göçmen olgusu üzerinde istihbarat teşkilatları oyun ve senaryoları devreye sokmaktadırlar. Almanya'da olduğu gibi... Bu durumla öne çıkan birinci nokta, egemenler açısından gündemi değiştirme işlevinin yerine getirmesi için yapılmaktadır. ikincisi ise; yaklaşan seçim dönemlerinde ve genel olarak da ekonomik, sosyal ve siyasal olarak, sıkıştıklarında göçmenler üzerinde, İrkçı ve faşist propagandanın etkisiyle, faşist çeteleri devlet eliyle yeniden piyasaya sürmenin yoludur. Diğer yandan ise; İstihbarat Teşkilatlarında suç işleyerek,

teşhir ve deşifre olmuş, yer altı örgütleri devlet tarafından tüm suçların günah keçisi ilan edilerek, devlet hem kendini temize çıkarmak için, bu politikayı uygulamaktadır. Hem de, deşifre olduğundan dolayı da, bunları devre dışı bırakarak yerine yenilerini kurmaktır. Bugün Alman devletinin de bu meselenin özünde yaptığı budur.

Gelinen aşamada bugün, faşist NSU örgütünün 9 göçmen esnafı, Almanya istihbarat örgütlerinin bilgisi dahilinde katletmesiyle demokrasi anlamında hesaplaşma ancak, ırkçı örgütlerle güvenlik birimleri arasındaki ilişkilerin şeffaf bir şekilde ortaya konularak ve bu güvenlik birimlerin dağıtılarak hesabının verilmesi ile olacaktır.

Başta NPD olmak üzere, bütün ırkçı-faşist örgütlerin yasaklanarak, insanlığa karşı suç örgütüne dönüşen, Anayasayı koruma teşkilatı hemen dağıtılıp lağv edilmelidir. Bunun önüne çıkarılacak her engel yeni cinayetlere, katliamlara davetiye çıkarmak anlamın içerecektir. İrkçı örgütlerin kapatılması konusu, hukuksal-teknik bazı sorunlarla açıklanamaz; yada "sadece kapatmak çözüm değildir" şeklindeki demagojilerle göz ardı edilemez. Sorun ırkçılığa karşı tavizsiz olup olunmayacağı; ırkçılığın üstüne gitmede ne kadar kararlı olup olunmadığıyla ilgili bir meseledir. İrkçılığa zemin hazırlayan politika ve uygulamalara karşı yerli ve göçmen halkın beraberce karşı koyması; işyerinde, okulda, semtte hayatın her alanında etnik köken ayrımcılığına karşı açık ve net tavır alınması ve sadece göçmenler değil, Alman emekçileri ve halkının da düşmanı olan ırkçılığa ve faşizmi geriletmenin asıl güvencesi olacaktır. İnsanlık düşmanı bu ideolojiye karşı bugün yönelim, yerli anti-faşist kesimlerle birlikte hareket etmek, göçmen örgütlerin en başta gelen görevleri arasındadır.

DÖRT DUVAR ARASINA SIKIŞAN SESSİZ ÇIĞLIKLARI, SOKAKTAKİ HAYKIRIŞLARLA BİRLEŞTİRELİM!

25 KASIM'DA SOKAKLARA!

Mirabal kardeşlerin anılarının önünde saygıyla eğiliyoruz.

Ezenler ve ezilenler arasındaki savaşların amansızca sürdüğü ve tıpkı başta Türkiye olmak üzere dünyanın birçok coğrafyasında yaşandığı gibi, kanlı darbelerin yaşandığı bir coğrafyadır Latin Amerika. Latin Amerika'nın küçük bir adası olan Dominik Cumhuriyeti'nde 1930'da iktidarı ele geçirmiş olan faşist Trijillo hükümetine karşı ezilenlerin verdikleri mücadele, 1960'ta doruk noktaya ulaşmıştı. Ağır baskı, katliam ve yıkım politikaları izleyen Trujillo diktatörlüğüne karşı, siyasal istemlerini haykıran halkın verdiği onurlu mücadele ile özdeşleşen üç kız kardeşler "Mirabal" kardeşler.

Dominik Cumhuriyeti'nin Cibas bölgesinde dünyaya gelen ve Mirabal Kardeşler olarak tanınan üç kız kardeş Patria, Minerva ve Maria Teresa, eşleriyle birlikte Trujillo diktatörlüğüne karşı verilen mücadelenin en önlerinde yer almaktaydılar. Patria, diktatörlüğe karşı verilen özgürlük mücadelesini daha ileri bir boyuta yükseltebilmek amacıyla, 1960 yılının Haziran ayında CLANDESTİNE HAREKETİNİ kurdu. Diğer kardeşler de eşleriyle birlikte bu hareketin içinde yer aldılar. Sembol haline geldikleri diktatörlük karşıtı özgürlük mücadelesinin çeşitli aşamalarında ağır baskılara maruz kaldılar ve defalarca hapis cezalarına çarptırıldılar. 1960 yılının Kasım ayı başlarında Trujillo ülkede en önemli tehlikenin Mirabal Kardeşler olduğunu söyleyerek onları hedef haline getiriyordu.

Tarih 25 Kasım 1960'dı. Üç kız kardeş arabaları ile hapishanedeki eşlerinin ziyaretinden dönerken, Trujillo'nun askerleri yollarını kesti. Üç kardeşi zorla arabadan indirdikten sonra önce tecavüz ettiler sonra da hunharca katlettiler. Ardından kardeşleri tekrar arabalarına bindirerek arabayı bir uçurumdan aşağıya yuvarladılar. Olay ertesi gün gazetelerde "araba kazası" olarak yer alıyordu ve üç kız kardeşin bu kazada öldükleri yazılıyordu. Ancak Dominik halkı olayın iç yüzünü ortaya çıkartmakta gecikmedi ve Trijillo'ya karşı ayaklandılar. Mirabal kardeşlerin katledilişinden bir yıl sonra

Trujillo karşıtı hareket, diktatörlüğü devirerek sona ermesini sağladı.

Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslar arası Dayanışma Günü

Mirabal kardeşlerin anısı, özgürlük ve insan hakları için verdikleri mücadele, dünyanın hemen bütün coğrafyalarında insan hakları savunucuları ve kadın hareketleri için bir sembol haline geldi. 1981 yılında Latin Amerikalı kadınların toplandığı Kadın Kurultayı'nda, Mirabal kardeşlerin onurlu mücadelelerinin anısına 25 Kasım'ın; "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslar arası Dayanışma Günü" olarak anılması önerildi. Öneri delegelerin oy birliği ile kabul edildi. Böylece 1981 den bu yana dünyanın dört bir köşesinden kadınlar, efsaneleşen bu üç kız kardeşin tutuşturduğu ateşi harlıyorlar.

25 Kasım, insanlık tarihinde sınıf mücadelesinin içinde yer aldıkları için kadınlara yönelen, alçak, vahşi bir şiddetin, bir insanlık ayıbının ve utancının yıldönümüdür. Ama aynı zamanda kadınların erkek egemen toplumsal şiddete, faşizme, ırkçılığa, milliyetçiliğe, emperyalist savaşlara karşı duruşunun ve kadınların toplumsal özgürlük mücadelesinde dayanışmayı ilmi ilmi ördükleri şanlı mücadele günlerinden birisidir de.

Bir yanda toplumsal cinsiyet eşitsizliği ve ayrımcılığıyla beslenen şiddet ve onu üreten erkek egemen sistem, diğer yanda kanat çırpıkça yükselen, yükseldikçe özgürleşen emekçi kadınların dayanışma ve mücadelesi... Yani insanlığın, emekçi kadınların aklında, yüreğinde,

elinde yüceltip yeşerteceği bir yaşam umudu...

Kapitalizmden beslenen; cinsiyet ayrımcı yasalarla güçlendirilen, din, töre ve geleneklerle içselleştirilen; sistem tarafından değişik biçimler ve adlarla yeniden yeniden üretilen kadına yönelik şiddete karşı, kadın dayanışmasının örüldüğü gündür 25 Kasım. Yani güzel ile çirkinin hesaplaşmaya durduğu günün yıldönümü.

Sınıf mücadelesinin köşe taşları olan tarihsel günlerin hepsinde olduğu gibi, burjuvazi bu günü de sahiplenmekte gecikmedi.

1989 yılında Birleşmiş Milletler, 25 Kasım'ın "Kadına Yönelik Şiddetin Ortadan Kaldırılması için Uluslararası Mücadele Günü" olarak benimsenmesini karar altına aldı. Sanki kadına yönelen her türden şiddet,

yormuş gibi. Sanki hapishanelerde ve savaşlarda kadınlara cinsel taciz ve tecavüzü işkence yöntemi olarak kullanan onların kolluk güçleri değilmiş gibi... Sanki kadının bedeni üzerinden rant sağlayan, toplumun her alanında kadının bedenini metalaştıran, kadın bedeninin en hoyratça kullanıldığı ve kadını en derinden yaralayan fuhuş sektörünü besleyenler onlar değilmiş gibi... Oysa bizler biliyoruz ki; sorunu yaratanlar, sorunun çözümü olamazlar.

Nedir Kadına Yönelik Şiddet?

Kadına yönelik şiddet, toplum içinde ya da özel hayatta cinsiyete dayalı olarak kadının fiziksel, cinsel ve psikolojik zarar görmesi ve/veya acı çekmesi ile sonuçlanan ya da bu tür sonuçlara yol açabilecek olan tehdit, baskı yöntemi ile kadının özgürlüğünün ve haklarının keyfi olarak engellenmesini kapsamaktadır. Şiddet hareketleri ve tehditleri, ister ev içinde ister toplumsal alanda meydana gelsin, kadınların hayatına korku ve güvensizliği sokar, kadının kendisine olan saygısını ve özgüvenini yitirmesine neden olur. Şiddet korkusu kadının hareketliliğine sürekli baskı yapar ve haklarına erişimini kısıtlar.

Kadına yönelik şiddet, kadının yaşam hakkının, güvenliğinin, onurunun, özgürlüğünün ve bedensel bütünlük hakkının

egemenlerin çıkarttıkları cinsiyet ayrımcı politikalarından beslenmi-

sırf kadın olduğu için ihlalidir. Kadına yönelik şiddetin temelinde,

sınıflı toplumların ideolojik şekillenmesi olan ataerkinin yarattığı, kadınların yaşamın tüm alanlarında erkeklerle eşit olduğunu reddeden cinsiyetçi bakış açısı yatmaktadır

Kadınlar 200 yılı aşkın zamandır eşitlik mücadelesi vermekteler ama hala dünyanın bütün coğrafyalarında kadınlar; yaşamın her alanında cinsel kimliklerinden ötürü şiddete maruz kalmaya devam ediyorlar. Kadınlar evde, işyerinde, sokakta şiddetin tüm biçimleriyle (fiziksel, cinsel, psikolojik, ekonomik vb.) karşı karşıya kalmaktalar. Kadını cinsel meta olarak gören ve toplumsal yaşamın her alanında kitlelere bunu pompalayan ataerki ideolojinin etkisiyle, kadınların maruz kaldıkları şiddet oldukça ürkütücü boyutlardadır.

Erkek egemen bakış açısı, günlük olarak medyadan tutalım, eğitim sistemine, sosyal yaşama yedirilen davranış kalıplarına kadar her yerde topluma dayatılıyor, kadın kimliği her yerde şiddet tehdidi altında yaşıyor. Kadın bedeninin bir cinsel obje olarak neredeyse her alanda kullanılması, kız ve erkek çocuklarının küçük yaştan itibaren cinsiyetçi toplum rollerinin sınırlarına hapsedilmesi, geleneksel kadınlığı yücelten erkek otoritesini sarsılmaz bir kale gibi sunan diziler, cinsiyet ayrımcı politikalar, kadına yönelik şiddetin büyümesine zemin hazırlamaktadır.

Her geçen gün artan yoksulluk, işsizlik sonucu kadının erkeğe bağımlılığını büyüttüğü gibi, kadınların evde sokakta işyerinde uğradığı şiddeti de artırıyor.

Devletlerin, kadına yönelik şiddeti ortadan kaldırmak için çıkarttıkları yasalar veya aldıkları önlemler de yetersiz kalmaktadır. Çünkü kadına yönelik şiddet, yaşanan ülkenin sosyal ve ekonomik yapısı, kültürel şekillenmesi ile yakından ilintili olduğu gibi, devletlerin kendilerinin bir şiddet aygıtı olduğu unutulmamalıdır. Kapitalist sistemin doğasından kaynaklı olarak, kârını büyütme, pazarlarını genişletmek için sudan bahanelerle çıkarttığı haksız savaşlar ve bu savaşlarda kadınların ve kız çocuklarının savaş ganimeti olarak görülüp cinsel taciz ve tecavüze uğramaları, öldürülmeleri ya da insan ticaretinin öznesi haline getirilmeleri doğal karşılandığı sürece kadına yönelik şiddetin son bulması mümkün değildir. Devletin politikalarına muhalif oldukları için hapisanelere atılan kadınlara, cinsel taciz ve tecavüz devlet politikası olarak sürdürdüğü sürece kadına yönelik şiddetin önlenmesi mümkün değildir. Toplumsal yaşamı kadın ve erkek eşit bir şekilde paylaşmadıkları sürece kadına yönelik şiddetin önlenmesi mümkün değildir. Üretimde kadın ucuz ve yedek işgücü olarak görülmeye, Kadının ev içi emeği inkâr edilmeye ve kadının

ekonomik olarak erkeğe bağımlılığı sürdürdüğü sürece kadına yönelik şiddetin önlenmesi mümkün değildir. Avrupa ölçeğinde her yıl 200.000 kadının insan ticareti ağlarında cinsel sömürüye uğradığını bildiriyor araştırmacılar. Kadının meta olarak görülmesi, bedeni üzerinden rant sağlanması, dolayısıyla fuhuşun sistemin en önemli gelir kaynağı olması sürdürdüğü sürece kadına yönelik şiddetin önlenmesi mümkün değildir.

Tüm bu saydıklarımız devam ettikçe, devletlerin kadına yönelik şiddeti önlemek için çıkarttıkları sözde yasaların, oynamaları gereken fonksiyonu oynaması mümkün değildir. Çünkü gerçek anlamda kadına yönelik şiddetin önlenmesi için devletlerin öncelikle toplumsal alt yapıyı hazırlamaları gerekmektedir. Toplumsal alt yapı oluşturulmadan alınan bütün önlemlerin ayakları havada kalacak, pansuman önlemler olmaktan öteye gidemeyecektir. Bu duruma en güzel örnek, 1917 Ekim Devrimi'nin hemen sonrasında kadınların kazandıkları haklarıdır. Kapitalist ülkelerin elli yılda yapamadıklarını, devrim sonrası Sovyetlerde kadınlar ilk beş yıl içinde kazandılar. Kadınların kazandıkları hakların sonucu olarak ilk ateşe, ilk traktör kullanan, ilk uzaya giden vb. bir dizi örnekler verebileceğimiz, toplumsal yaşamda çeşitli statülere sahip olmuş ilk kadınlar Sovyetlerden çıkmıştır.

Dünyanın bütün coğrafyalarında her gün cinsel taciz ve tecavüze uğrayan, en yakını olan erkek veya erkekler tarafından namus veya kıskançlık cinayetine kurban giden, nedeni belirsiz bir biçimde intihar eden, taşlanarak öldürülen, sünnet edilen kadınlara ilişkin haberleri izlemeye devam ediyoruz. Ancak unutmamalı ki; medyada izlediğimiz veya basında okuduğumuz bu haberler, kadın örgütlerinin yaptığı araştırmalarda ortaya çıkan bu sayılar; kadına yönelik şiddet noktasında buzdağının görünen kısmının yalnızca bir kısmını oluşturuyor.

Dünyanın birçok ülkesinde, aile içinde ve kamusal alanda yaşanan kadına yönelik şiddeti ortaya çıkarmaya yönelik çalışmalar yapanlar da şiddete maruz kalıyorlar, katlediliyorlar. Gözaltında taciz ve tecavüz vakalarının üstü örtülmeye çalışılıyor.

Kadın haklarının, evrensel insan haklarının ayrılmaz bir parçası olduğu kabulünden hareket ettiğimizde, kadına yönelik şiddeti, kadınların insan haklarının korunması ve geliştirilmesinin önündeki en büyük engellerden biridir. Kadınlara yönelik şiddet, kadınların ilerlemesini engelleyen, kadınla erkek arasındaki çağlar boyunca sürmüş eşit olmayan güç ilişkilerinin görünen yüzüdür.

Ne yapmalıyız?

Kadına karşı şiddet kullanımının ortadan kaldırılması için elbet bundan yapılmaması gereken birçok görev bizleri beklemektedir.

Kadına yönelik şiddeti ortadan kaldırmak, herkesin görev üstlenmesi gereken bir mücadele alanıdır. Kadına yönelik şiddete karşı duyarlılık sağlanmadığı sürece, insan haklarından, demokrasiden, eşitlikten ve barıştan söz etmek olanaksızdır.

Emek mücadelemiz açısından bu gün önemlidir. Çünkü onurlu, özgür ve eşit bir yaşam için birlikte omuz omuza verdiğimiz mücadelemiz, kadın ve erkek olmak üzere her iki cins içindir. Bu konuda tarafımız bellidir.

Dünyanın birçok coğrafyasından edindiğimiz deneyimler, kadının eşitlik ve özgürlük mücadelesi içinde güçlenmesiyle, siyasal ve politik donanıma sahip olmasıyla, cinsiyetinden kaynaklı maruz kaldığı şiddetin her türüne karşı da mücadele edebildiğini göstermektedir. Öyleyse; kadınların bin yıllardır uzak tutuldukları siyasal - politik yaşam içinde yer almalarını ve onların örgütlü bir güç olmalarını sağlamak, verdiğimiz eşitlik ve özgürlük mücadelemizde ivme kazanmamızı da beraberinde getirecektir. Kadına yönelik şiddetin gerçek anlamda ortadan kalkması uzun vadede toplumsal dönüşümün sağlanması ile mümkün olabileceğinin bilincindeyiz.

Bu bilinçle ve bu gerçeklik içerisinde, kısa vadede kadının insan haklarını kullanabilmesi için ise;

Kadının toplumsal eşitlik hakkı ve kadına yönelik şiddete karşı toplumun eğitilmesi için, toplumsal cinsiyet anlayışını sorgulamak ve bir bilim dalı olarak okullarda ders kitaplarına alınmasını talep etmek.

Bekâret kontrolü, sünnet, istem dışı kısırlaştırma veya kürtajın yasaklanması, kadın bedeninin pazarlanması gibi, kadın bedenine yönelik yaptırımları her fırsatta teşhir etmek ve tavrı almak.

"Namus", "Kıskançlık" veya "Cinnet geçirme" adı altında meşrulaştırılmaya çalışılan kadın katliamlarına karşı bir duruş sergilemek ve bu özgülde kadını bilinçlendirme

çalışmalarının yanı sıra toplumsal duyarlılığı sağlamaya çalışmak.

Kadınlara ve kız çocuklarına yönelik tam donanımlı ve yeterli sayıda danışma merkezleri ve barınma evlerinin açılması.

Yasalarda, kadına karşı işlenen suçlar ve cezaların caydırıcı bir içerik taşıma düzeyine getirilmesi.

Kadının insan haklarına ve şiddetin önlenmesine yönelik çalışma-

lar yürüten kadın kuruluşlarının desteklenmesi ve etkinleştirilmesi için gerekli ulusal ve uluslararası altyapı ve destek programlarının geliştirilmesi.

Kadına Yönelik ayrımcılığın ve şiddetin ortadan kaldırılması konusunda onaylanan uluslararası sözleşme ve protokollerde yer alan hükümlerin, pratik yaşamda hayat bulmaları için gerekli tüm mekanizmaların oluşturulması.

Şiddet ve kadın konusunda medya organlarının ve örgütlenmelerinin bağlayıcı kurallar geliştirmeleri ve kadını ve şiddeti medya nesnesi olmaktan çıkarıcı oto-denetim mekanizmalarının geliştirilmesi için.

Mücadele etmek, biz kadın örgütleri başta olmak üzere, tüm eşitlik ve özgürlük mücadelesi verenlerin zorunlu görevleri olduğunu unutmamalıyız.

Tam da Yeni Kadın'ın örgütlü gücünü büyütme amacıyla üyelik kampanyasını sürdürdüğü bu sürece tekbül eden bu yılın 25 Kasım'ı, bize daha fazla kadına gitmek ve daha fazla kadınla kucaklaşma noktasında daha büyük bir görev yüklemektedir. Unutmamalı ki; bu yılın 25 Kasım'ında daha kitlesel bir çalışma yürütme noktasında bizi zorunlu kılan birçok nedenimiz var.

Kadına Yönelik Şiddete Karşı Ellerimizi Ve Yüreğimizi Birleştirelim.

Dört Duvar Arasına Sıkışan Sessiz Çığlıkları, Sokaktaki Haykırıyla Birleştirelim!

Kadına Yönelik Şiddetle Yüzleşiyoruz, Şiddeti Durdurmak İçin Örgütleniyoruz!

Güzel Hamburg'un çirkin çıbanı, Hamburg'un çirkin yüzü: NEUPACK

1959 yılında kurulmuş ve şimdiye kadar, adı bilinmeyen sayısız bir çok emekçinin sırtından kazanılmış değerler ile belki de 10 bin kat daha büyüyen Neupack Verpackungen GmbH adlı şirketin Hamburg ve Rotenbrug an der Wümme kentlerindeki işletmelerinde 22.10.2012 tarihli uyarı greviyle ateşlenen iş kavgası patronların inatçılığı ve emekçi-

Firma Neupack patronları çalıştırdıkları insanları çirkin emelleri için bir çok gruba ayırıyor: İşçileri hizmetlilere, yabancı uyrukluyu yerliye, bir yabancı uyrukluyu öteki yabancı uyrukluya, sendika üyesini üye olmayana, yaşlıyı gence karşı kutuplaştırarak onların bir temsilcilik veya sendika çatısı altında örgütlenmelerini engellemektir.

ler üzerinde planladıkları çirkin oyunları yüzünden 01.11.2012 tarihinden başlayarak süresiz bir iş kavgasına dönüştü. Bu kavgadan artık zafere ulaşılmadan dönülemeyecektir! En azından umutlar bu yönde!

Neupack firmasında gün boyunca üç vardiya sisteminde gıda maddesi (süt, yoğurt, krema, peynir vb) ambalajları üretilmektedir. Neupack firmasında şimdiye dek bir toplu iş sözleşmesi geçerli değil; zaten başlatılan kavgada bunun için. Bu işletmede 9 yıldan beri bir emekçi temsilciliği kurumu görevdedir. Ancak bu kurumun çoğunluğu 4 ay öncesine kadar patron yanlısı kişilerin elindeydi. Özellikle emekçi temsilciliği üyesi ve şimdiki başkanı olan Murat Güneş tarafından verilen uzun ve amansız bir mücadeleden sonra kurumdaki çoğunluk elde edilmiştir. Kurumdaki bu değişiklikten sonra ilgili yeni, genç, hırslı ve oldukça akıllı sendika (IG BCE) sekreteri Rajko Pientka ile yapılan düzenli çalışmalar sonucunda sendikanın üye sayısı üçe katlandı. Bu sendikalaşmanın tabii ki önemli ve çarpıcı nedenleri var. Nedir bunlar?

İşçilerin ücretleri sosyal yardımın asgari sınırlarını hafif aşarken hizmetlilerin ve yönetici kadrosunun maaşları her yıl daha da artmaktadır. Saat ücretleri işçiler arasında 8 ila 15

Euro seyretmektedir. Otuz yıldan beri işletmede iki vardiya sisteminde emeğini satan kadın bir işçi arkadaşın saat ücreti henüz 8,56'larda seyrederken, daha yeni işe alınmış ve üstelik ucuza çalıştırılan kadın işçi tarafında işe alıştırılan kiralık kadın işçiye 8,40 Euro değerinde saat ücreti verilmektedir. Üretim makinesine adapta edilmiş şekilde çalışan işçiye 8 ila 9 Euro arasında saat ücreti verilirken, o makinenin hızını sürekli artıran bazı makinistlere ter kan içinde kalan işçiden 2 ila 3 Euro arasında fazla saat ücreti verilmektedir.

Sendika üyesi olup emekçi temsilciliği üyeleri ile dayanışma içinde olan işçilere çeşitli şekillerde eziyetler edilmekte, zor işlere verilmekte ve yıllardan hiç bir sent zam verilmemektedir. Sağlık primi (Gesundheitsprämie) adı altında işçiyi tavlamaaya çalışan patronlar, iş görmemezlik derecesinde hasta olunduğu halde doktor raporu getirmeyip işine devam eden işçilere yılda 340,00 Euro vermeyi vaat ederken her rapor günü için 30,00 Euro keseceğini de söylemeyi unutmuyor tabii ki. Aynı prim sistemini pat-

ronlar hizmetliler içinde uygularken, hizmetlilere maaşlarının yüze 80'ini vaat ediyorlar ve rapor günü başı yapacakları kesintinin dört haftalık bir rapordan sonra başlatacaklarını bildiriyorlar. İzin paralarının ve primlerin hangi kıstaslara dayanarak ödendiğini şimdiye kadar patronlardan başka hiç kimse çözemedi. Bu durumdan ne hizmetliler, ne yöneticiler ne de patron kesinlikle rahatsız değildiler.

Kısacası; Nupack işletmelerinin her ikisinde de „ağa-maraba“ sistemi kurulmuş ve bu yıllardan beri süregelmiştir. Ve bu sistem nitekim ona karşı koyma cesaretine ve yöntem bilincine erişebilmiş Murat Güneş gibi işçi önderlerinin dirençlerinde tıkana kalmıştır.

Grevle erişilmesi amaçlanan talepler özellikle şunlardır:

1. „Adil“ ve kontrol edilebilir bir ücret sistemi ve bunun toplu iş sözleşmesi ile güvence altına alınması.

2. izin paralarının toplu iş sözleşmesi ile belirlenmiş herkes tarafından anlaşılır kıstaslara bağlanması.

3. diğer çalışma koşullarının insanlığa yakışır şekilde düzenlenmeleri.

4. onur kırıcı hareket ve davranışlardan arınmış çalışma ortamının kurallarının toplu iş sözleşmesi ile belirlenmeleri.

Bu talepler için grev yapılırken, büyük sayıda olmasa da, grev kırıcıları devreye konuluyor. İşletmelerin kadro emekçilerinden hizmetlilerin (büro personeli ve üst düzey yöneticiler) hepsi ve işçilerin ise Hamburg'daki işlemde 140 çalışandan 7'si Rotenburg'ta ise 60 çalışandan 4'ü arkadaşlarına ihanet ettiler. Ancak patronların emekçiler üzerinde oynadıkları başka çirkin bir oyun daha ola-

caktı: O da, her iki işletmeye özel olarak Polonya'dan grev kırıcılık işini ustaca yapan ve bunun için eğitilmiş işçilerin yerel polisin desteği ile üretim yerlerine sokmalarıydı. Grevci işçiler bu darbeyi hazmetmeye çabalarken ikinci bir darbe almak zorunda kaldılar. Patronlar Hamburg İş Mahkemesi'nin „bonker“ yardımlarıyla geçen grev günlerinde olduğu gibi grevcileri artık engellemeyeceklerdi. Bu iki olumsuz gelişmenin işçilerin cesaretlerini kıracağına umanları veya tahmin edenleri büyük bir düş kırıklığına uğrattı, çünkü işçiler bu iki gelişmeden beklenmedik şekilde daha da güç kazandılar, birliktelikleri daha da pekişti. Bu gelişmeler üzerine işçiler arasında kırgınlık, yıpranmış belirtileri umanlar, onların halaylarını, kolbastılarını izlemek, onların türkülerini dinlemek zorunda kaldılar. Halayın, kolbastının ne olduğunu bilmeyen Rusya, Polonya, Yunanistan ve Almanya ve diğer ülkenin insanları Türkiyeli koldaşları ile, kadını erkeği, genci yaşlısı ile Nupack patronlarının yalnız asfaltlarını, çayırırlarını değil umutlarını da aşındırdılar.

Bu direniş ve dayanışma tab-

losunu tüyleri ürpermeden izleyebilecek bir insan düşünmek olanaksızdır bence; dost olsun düşman olsun herkes etkilenirdi bence. Benim şahsen tüylerim ürperdi, yüreğim sevinç ve sevi arasında kıvranıp durdu, ellerim terledi, gözlerim yaşardı ...

Kavganız kutlu, birlikteliğiniz daim ve verimli olsun işçi arkadaşlar!!

Yaşasın Halkların Kardeşliği Şöleni Coşkuyla Gerçekleşti!

Zürich Gençlik Kültür Evi'nin düzenlediği "Halkların Kardeşliği Şöleni" 14 Ekim 2012 tarihinde Zürich'de coşkuyla gerçekleşti.

Grup Eylül, Yeni Kadın Korosu, Hozan Qamber ve Hasan Sağlam'ın sahne aldığı gece, Zürich Gençlik ve Kültür Evi Dernek Başkanının yaptığı açılış konuşmasıyla başladı.

Dernek yönetimi adına yapılan konuşmada; Zürich Gençlik ve Kültür Evi'nin, din, dil, ırk ve renk farkı gözetmeksizin bütün ezilenler ve emekçilerin kardeşçe bir arada yaşaması için çalışmalar yaptığı belirtilerek, dayanışma çitasını yükseltme çağrısı yapıldı.

Grup Eylül, türkülerıyla geceye renk katarken, Geceye davet edilen göçmen kurumlardan, İsviçre Kongo Kolektifi temsilcisi bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmasında Dünya hakları evrensel bildirisine dikkat çekerek Kongo da insanlığa karşı işlenen suçların devam ettirildiğini, Mabuda diktatörlüğün kadın ve çocuk tecavüzlerine devam ettirdiğini, çocukları zorla askere aldıklarını ve asker olmak istemeyenleri de

öldürdüklerini ifade ederek özgür halkların desteğine ihtiyaç vardır şeklinde konuşmasını bitirerek, Yaşasın enternasyonal dayanışma sloganı salonda yankılandı. Ardından Yeni Kadın Korosu Türkçe, Kürtçe, Ermenice ve Lazca şarkılar seslendirerek Halkların Kardeşliğine vurgu yaptı

Verilen aranın ardından söz alan ATİK Temsilcisi konuşmasında, emperyalist saldırganlığın daha da yoğunlaştığı bir dönemden geçmekte olduğumuzu, dünya da esen emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı krizin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına vurmak istediğini ve krizle beraber daha da yoğunlaşan ırkçılığa dikkat çekerek, böylesi bir dönemde "Yaşasın Halkların Kardeşliği" adı altında yapılan gece yapılan bu saldırılara karşı önemli görev gördüğüne dikkat çekerek Farklı ülkelerden işçi ve emekçileri birbirine düşman etmek isteyen emperyalist-kapitalist sistemin bu planlarını, yerli işçi sınıfı ile birlikte hareket ederek boşa çıkarabiliriz.

Bu anlamda ATİK'in başlatmış olduğu "İrkçi ve ayrımcı politika-

lara karşı ATİK saflarında örgütlen" şiarıyla açtığımız kampanya ve paralelinde İsviçre'de İTİF'in de

aliyet yürüten İsviçre UPOTUDAK temsilcisi bir duyuru konuşması gerçekleştirdi. Konuşmasında Tür-

içinde yer aldığı Anti-Rassistische Platformun örgütlediği 'İrkçılığa karşı kampanya' bir o kadar önemlidir diyerek bu kampanyalarda yoğunlaşmaya ve ATİK saflarında örgütlenmeye davet ederek konuşmasını sonlandırdı.

Hozan Qamber'in hoş ezgileri sonrasında, İsviçre Sosyal Adalet Hareketin yolladığı mesajın okunmasının ardından ATİK'e bağlı fa-

kiye ve T.Kürdistan cezaevlerinde sürdürülen açlık grevlerine dikkat çekerek tutsakların çok acil olarak B1 vitamini ihtiyaç duyduklarını bu anlamda herkes katkı sunmaya davet edildikten sonra, sahneye devrimci sanatçı Hasan Sağlam'ın coşkulu performansı ve ezgilerini kitleyi coşturarak gece, halaylarıyla sona erdi.

İltica yasası ve yabancı düşmanlığına karşı, Basel'de Referandum komitesi kuruldu

16 Kasım 2012 de referandum komitesi "İltica yasası revizyonuna HAYIR" çalışmasını oluşturdu. Komitede Basel-Stadt Kantonu,

Basel-Land ve Fricktal'ında içinde olduğu, yerli ve yabancı kurum ve kuruluşlar, sendika, kilise çevresi, vatandaşlar ve İTİF yer aldı.

Komite, bu yazdan sonra Bern Parlamentosu'nun İltica Yasasını daha sert düzenleme isteğine büyük tepki duyarak İsviçre halkını Referanduma davet ederek imza kampanyası başlattı. Komite, Referandum için İsviçre genelinde gerekli olan 50.000 imzanın, 8.000'ini kuzeybatı İsviçre de toplamayı hedefledi.

İsviçre'nin sağcı partileri tarafından yeniden düzenlenmesi istenen yeni İltica Yasası neleri getiriyor:

Haziran 2012 de aşırı sağcı parti SVP tarafından gündeme getirilen ve 'İltica Yasaları'nı daha da ağırlaştırılan düzenleme Ulusal Konsey'de 62'ye karşı 118 oyla kabul edilmişti. Senato'dan gelecek olan yeni düzenleme kabul edilmesi durumunda, ülkede bulunan binlerce ilticacı için kötü günlerin başlayacağı anlamına geliyor.

Çünkü yeni yasayla iltica başvurusunda bulunan kişiler iltica talebi kabul edilene kadar, şu ana kadar birkaç kantonda yapımı tamamlanan ve askeri alanlarda yer alan

'toplama kamplarında' kalacak ve sosyal yardım alamayacak olan ilticacılar, sadece bir ekmeğin bile 5 frank olduğu ülkede 'Acil yardım' adı altında günde 8 Frank ile yaşamak zorunda kalacaklar.

Daha önce 3 yıl'dan sonra ilticacılar aile birleşimi hakkında yararlanabilecekken bu süre yeni yasayla 5 yıla yükseltiliyor. Ayrıca geçici süreliğine iltica hakkı tanınan mülteciler bir önce ki yasaya göre 5 yıl sonra süresiz oturma hakkı alabilecekken bu süre 7 yıla uzatıldı. Tabi 7 yıl sonra tekrar değerlendirilecek olan başvuruya olumlu yanıt alabilirlerse. Askerlik görevinde vicdani ret hakkını kullananların ve firarilerin iltica başvuruları artık kabul edilmeyecek.

Başka ülkeler konsolosluklarda iltica müracaatı yapılabilmesi için çalışmalar yaparken, İsviçre bu imkanı tamamen ortadan kaldırarak insanların kendilerine en yakın olan İsviçre konsolosluğunda iltica başvurusu yapmasına engel oluyor.

Farklı Avrupa ülkeleri üzerinden İsviçre'ye gelen ilticacıların Dublin sözleşmesi gereğince geri gönderilmesi konusunda da daha sıkı denetimlerin yapılması kararı alan Ulusal Konsey, ayrıca iltica başvuru-

su ret edilen ilticacıların tekrardan başvurabilmeleri için 30 gün içinde dosyanın yeniden açılabilmesi için yeni delillerin sunulması gerektiğini öngörüyor. Yeni yasayla beraber ayrıca İsviçre'de oturma izni alan mültecilerin İsviçre üzeri geldiği ülkelere karşı aktif politik faaliyetlerde bulunmasının engellenmesi ve gerektiğinde para cezası verilmesini de öngörüyor.

Tüm bu yasaların insan hakları ihlali olduğunu savunan siyasi kurum ve kuruluşlar tarafından kurulan komite yasaya karşı başlattığı referandum çalışmasında halkı yabancı düşmanlığına karşı daha duyarlı olmaya, yaşamın her alanında bu tür ayrımcılığa karşı durmalarını istedi.

Komitenin ilk kuruluş toplantısında yer alan kurum ve kuruluşlar;

Basel Afrika Derneği - ADRS Afrika Diaspora Konseyi - Augenauf Basel - BastA

Bleiberecht Basel - C.E.D.R.İ. - GSOA Basel temsilcisi İsviçre Türküiyeli İşçiler Federasyonu (İTİF) - Cizvit Mülteci Servisi Basel - Genç Yeşiller Birliği Kuzeybatı İsviçre

BURNOUT (TÜKENMİŞLİK) SENDROMU

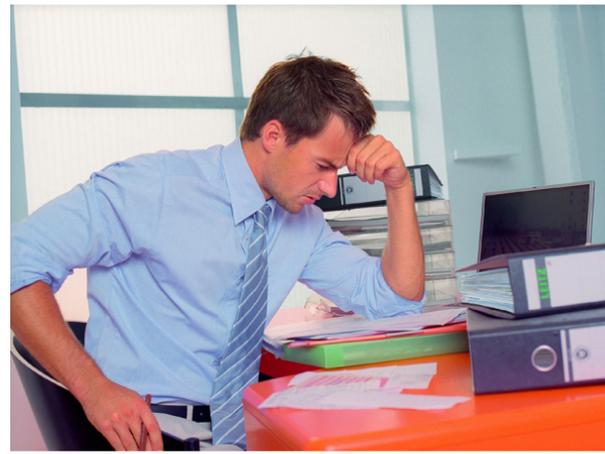
Dr. med. Ayşe Aydın

Her alanda saldırısını yoğunlaştıran, toplumsal ve ekolojik yıkımı derinleştiren emperyalizmin işçi ve emekçileri psikolojik baskı altında tutarak yıldırma, sindirme yöntemiyle daha fazla sömürü olanağı yarattığı bir şiddet türüdür Mobbing. İş koşullarının sürekli ağırlaştırıldığı, çalışma saatlerinin insan bedeninin kaldıramayacağı kadar uzatıldığı, ücretlerin temel ihtiyaçları bile karşılamadığı, gelir dağılımlarının yoksulluk-açlık sınırı ile tanımlandığı bir ortamda işçi ve emekçilerin bedensel ve ruh sağlıklarının etkilenmemesi mümkün değildir. Bu durumun yaratacağı hastalık spektrumu çok geniş olmakla birlikte, bunlardan en önemlilerinden biri de Burn Out Sendromudur. "Bütünüyle yanmış" anlamına gelen 'burn out' ifadesi vücudun fiziksel ve ruhsal olarak çökmesi demektir. Yapılan çalışmalar Burn Out Sendromunun iş kaybindan aile içi ilişki sorunlarına, psikosomatik hastalıklardan alkol-uyuşturucu madde-sigara kullanımına ve hatta uykusuzluk, depresyon gibi ruhsal hastalıklara kadar uzanan çok çeşitli ciddi sonuçları olduğunu göstermektedir. Bu nedenle, tükenme kavramı farklı iş alanlarında daha sıklıkla ele alınmaktadır.

Son yıllarda dikkat çekecek kadar artış gösteren tükenmişlik sendromu vakaları aşırı stresin neden olduğu yaşanmaz hale getirilen bir dünyanın sonucudur. "Sanki dünya üzerime üzerime geliyor, hiçbir şeyden keyif almıyorum, parmağımı kıpırdatacak enerjim yok, işe gitmek istemiyorum, sürekli ağlamak istiyorum..." gibi çevremizdeki kişilerden her gün duyduğumuz bu tanıdık cümleler belki de bir hastalığa; tükenmişlik sendromuna işaret etmektedir. Tükenmişlik sendromu nedir? Bilim insanları tükenmişliği şöyle tarif etmektedir: "İnsanın, tahammül edebileceğinden daha fazla zorlanmaya yani strese maruz kaldıktan sonra çökme ve sağlıklı davranış sergileyememe durumudur."

Yönetici pozisyonundaki kişilerde, sürekli dikkat gerektiren işlerde çalışan kişilerde, zaman baskısıyla iş yetiştirmek zorunda kalan kişilerde, tek düze iş yapan özellikle üretimde çalışan işçilerde daha fazla görülmektedir. İşsizliğin, işten çıkarılmaların tehdidi altında, yasal güvence olmadan ya da yasaların uygulanmadığı koşullarda, bireysel kurtuluşun, rekabetin dayatıldığı, çalışanlar arasındaki dayanışmanın kırılmaya çalışıldığı çalışma koşulları kişilerde doğal olarak büyük sorunlar yarat-

maktadır. Bunlara eklenen ağır ve uzun çalışma şartları, düşük ücretler ve Mobbing hastalık oluşturacak faktörleri körüklemektedir. Bahsettiğimiz çalışma koşulları kadın erkek ayırmamaktadır. Fakat bu konudaki istatistik araştırmalarına göre bu duruma kadınların erkeklerden daha yatkın olduğunu belirtilmektedir. Yapılan araştırmalara göre kadınlarda erkeklere oranla daha fazla tükenmişlik sendromu görülmektedir. Özellikle 30-45 yaş arası kadınlarda Burn-Out Sendromu görülme sıklığı daha fazladır. "Modern kadın" hem işini hem de evini en iyi şekilde kotarmak zorundadır. İşte başarılı olmak, aynı işi yaptığı halde eşit görülmediği erkek meslektaşından

daha fazla kendisini kanıtlamak, kabul ettirmek ve aynı zamanda toplumun ona yüklediği "iyi bir eş ve anne" rolünü en iyi biçimde yerine getirmek zorundadır. Yani Burn-Out Sendromu yaratan iş koşulları kadın için evinde de devam etmektedir.

Uzun bir süre yoğun stres altında kalanlarda ortaya çıkan tükenmişlik sendromuna eğer zamanında müdahale edilmezse, kişi her türlü ruhsal ve bedensel hastalığa yakalanabilmektedir. Hatta bu süreç psikolojik hastalıklardan kaynaklanan intiharlara ya da bedensel hastalıklardan kaynaklanan ağır ve kronik hastalıklara ve ölüme kadar gidebilmektedir.

Tükenmişlik sendromu fiziksel, duygusal ve zihinsel bulgu ve belirtiler içermektedir. Fiziksel tükenmişlik belirtileri; kronik yorgunluk, güçsüzlük, enerji kaybı, yıpranma, bedensel hastalıklara özellikle enfeksiyon hastalıklarına karşı hassas olma, sık baş ağrıları, bulantı, kas sertleşmeleri ve krampları, bel ve boyun ağrısı, uyku bozuklukları gibi değişik sorun ve yakınmaları içermektedir. Bağışıklığın iyice bozulmasıyla kişide enfeksiyon hastalıklarına, kansere eğilim artmaktadır. Mide mukozasındaki çatlaklar artmakta ve aşırı asidin daha da

şiddetlenmesiyle birlikte, ülsere dönüşmekte, kan basıncı yüksekliği kalıcı hâle geçmekte, damar sertliğiyle ilgili süreç şiddetlenmektedir. Araştırmalar göstermektedir ki, son dönemlerde tükenmişlik sendromu sonucunda depresyon, panik atak, migren, deri ve solunum hastalıklarından psikiyatr ve psikoterapistlere başvuran kişilerde ciddi artış bulunmaktadır. Bu konudaki veriler oldukça şaşırtıcı bir durumdadır. Dahiliye, kardiyoloji ve gastroenteroloji polikliniklerine başvuran hastaların, üçte birinde ya açıklanamayan organik bozukluk ya da tamamen psikolojik kaynaklı problemlerinin olduğu ortaya çıkmaktadır.

Duygusal tükenmişlik bulguları depresif duygulanım, desteksiz, güvensiz hissetme, ümitsizlik, evde gerilim ve tartışma artışı, korku ve Panik Atak durumları, gerginlik, agresyon, sabırsızlık, huzursuzluk gibi negatif duygulanımlarda artış, mutluluk, umut, özgüven, hayata ve çevreye ilgi gibi pozitif duygulanımlarda azalma içermektedir. Depresyon gelişmesi kolaylaşmaktadır. Ayrıca

dalgınlık, unutkanlık, konsantrasyon bozuklukları, algılama ve yorumlama yeteneğinde azalma sıkça görülen belirtiler arasında yer almaktadır. Zihinsel tükenmişlik bulguları doyumsuzluk, kendine, işine ve genel olarak yaşama karşı negatif tutumlar içerebilmektedir. Sonuçta işi bırakma, işi eskisi gibi sürdürmemeye, işten korkma gibi davranışlar görülebilmektedir. Görüldüğü üzere günümüz çalışma koşulları kişilerin sadece emeğini değil, bedensel ve de psikolojik fonksiyonlarını da bozarak gasp etmektedir.

İnsanların hayatını karartan tükenmişlik durumu elbette birdenbire ortaya çıkmamakta, safhaları bulunmaktadır. İlk aşama "alarm safhası"dır. Stres hormonları kanda yükselerek organizmaya; dövüş, kaç, kork veya dona kal mesajı vermektedir. Eğer bu tepkiler ortaya çıkan sorunu çözerse tekrar denge oluşmaktadır. Fakat sorun çözülmezse ikinci aşamaya; "direnc safhası"na geçilmektedir. Bu durumda kan basıncında ve kan şekerinde yükselme ve çeşitli mide rahatsızlıkları, bağışıklık sisteminde de geçici rahatsızlıklar baş göstermektedir. Bundan sonrası "tükenme safhası". Bu noktada vücut iflas etmekte, ruhsal ve fiziksel birçok belirti ortaya çıkmaktadır.

SİZDE BUNLARDAN 10 TANESİ VARSA DİKKAT

- İştahta azalma veya artma
- Sigara ve benzer ürünlerin içiminin artması
- Doktor kontrol dışında ilaç kullanımında artış
- Alkol ve diğer madde kullanımında artış
- Sık kâbuslar görme
- Sık öfkelenme
- Kazalara yatkınlık
- Sabırsızlık
- Baş ağrıları, migren ve baş dönmesi
- Bıkınlık, bitkinlik hissi
- Mide rahatsızlıkları
- Çarpıntı, yüreğinin ağzına gelmesi duygusu
- Ağzın ve boğazın kuruması
- Duygusal tutarsızlık
- Ağlamak veya kaçıp saklanmak için şiddetli bir arzu duyulması
- Nedeni bilinmeyen sürekli bir korku ve sıkıntı içerisinde bulunmak
- Duygusal gerilim ve her an tetikte olma durumu
- Titreme, ellerde terleme ve tikler
- Yüksek sesle sinirli gülmeler
- Deride hassasiyet
- Uyku bozuklukları
- Dikkat bozukluğu
- Dargınlık, alınganlık
- Ümitsizlik, karamsarlık
- Ufak seslerde kolayca irkilme
- Stresle ortaya çıkan kekeleme veya konuşma zorlukları
- Diş gıcırdatma, dişleri sıkma, çene kilitlenmeleri
- Âdet öncesi gerilimi veya düzensiz âdetler
- Omuzlarda, boyun ve ensede gerginlik, sırt ağrıları
- Enerji düşüklüğü, kronik yorgunluk

Kadın, erkek hatta çocuk ayırmayan tükenmişlik sendromunu tedavi etmek mümkün müdür? Tedavi uygulanmazsa ne olmaktadır? Bu sendromun bir teşhis değil tespit olduğunu söyleyen uzmanlar "Eğer tedavi edilmezse her türlü ruhsal ve bedensel hastalığa, keza toplumsal yıkıma kolayca saplanılır. Tedavi aşamasındaysa eğer kişinin dengesi, sosyal ve diğer destekleri yeterince güçlüyse, sadece psikoterapiyle toparlanması sağlanabilir. Ama bu sınırlar aşılmışsa, herhangi bir veya birden fazla tıbbi hastalık başlamışsa, mutlaka gereken tıbbi ve tabii ki psikiyatrik müdahale yapılmalıdır." Burn-Out sendromu tedavisinde ilk önce nedenler ortaya çıkarılmaktadır. Daha sonra da psikoterapi yöntemleri ve de gerekirse ilaç tedavisi uygulanmaktadır.

Halkların mücadele deneyimlerinden öğrenelim -3-

Ufuk Berdan

Bu makalenin ikinci serisinde politikanın tarihsel kökeni, günümüzdeki anlamı ve demokrasi mücadelesindeki önemi üzerine değinmiştik. Emekçiler için, halk için, insan için ve nihayetinde bütün toplum için temel hak ve özgürlüklerin kazanılması, korunması ve geliştirilmesi için **mücadele her zaman ve her koşulda esastır**. Demokrasi de, insan hakları ve özgürlükleri de, emeğin kurtuluşu da toplumsal mücadele/sizlik içinde kazanılır/kaybedilir. Bu toplumsal değerlerin hiç birisi egemen güçlerce, hakim sınıflarca bahsedilmiş şeyler değildir, tersine egemen olmayanların onur, sabır ve sebatlı mücadelesiyle ve adeta dişle, tırnakla kazanarak kazanılmıştır! Nitekim Uluslar arası mali, iktisadi ve siyasi krizler sürecinde temel hak ve özgürlüklerimiz bir bir gasp edilmekte, siyasal ve sosyal haklarımız ha bire budanmakta, demokrasi siyasal olarak teknokrasi kalıplarıyla demonte edilerek aşınmakta, sivil sosyalizasyon geriletilmekte yıkımcı-talancı-militarist neo-liberal dizginsiz sermaye egemenliği tarihte hiç olmadığı kadar zoraki dayatılmaktadır. Bu süreçte artık bırakalım hak geliştirmeyi, kazanılmış haklar dahi korunamaz durumda. Hak kazanımları, hakların korunması, hakların genişletilmesi süreçlerinde hakları kazananlarla ve hakları tanımak zorunda kalanlarla arasında mücadele esastır. Bu süreçlerde haklar elde edilir, kaybedilir veya korunur. Bunlar güçlerin konumlanışına göre değişkendir. Ancak değişmeyen şey sürekli düşük, orta veya yüksek yoğunluklu bir mücadelenin olduğudur. Mücadele eden tarafların gücü, etkisi ve kapasitesine göre demokratik hakların muhtevası, kapsamı ve sınırları belirlenir. İçinden geçtiğimiz dünya koşullarında burjuvazi örgütlenmeleri güçlü, işçi sınıfı örgütlenmeleri zayıf ve cılızdır.

Dağınık, güçsüzleşmiş, organik olarak parçalanmış, örgütsüz bırakılmış, önderliksiz kalmış, kendini koruma silahları dahi elinden alınmış bir işçi sınıfı gerçeği var karşımızda. Bu koşullarda bırakalım demokratik kazanımların korunmasını emeğini yeniden üretebilecek ücreti dahi talep etmekten çekinen bir işçi gerçeği var karşımızda. Bu işçi sınıfı gerçeği içinde işçiler üstelik en çok Almanya'da olduğu gibi revizyonist sendikacılığın pençesinde adeta sersem edilmiş durumdadır. Yunan işçi sınıfı 2010 yılından beri 20 genel grev etmişken, Alman işçi sınıfı krize karşı bir tane genel grev, politik grev ilan edememektedir. Almanya'da grev hakkı sadece TİS süreçlerinde geçerlidir. Revizyonist-aristokrat-sarı sendikacıların sayesinde genel grev yasaktır hala ve bu yasağı kaldırmak satılmış sendikacılığın işine gelmemektedir. Bütün bu olumsuzluklara rağmen Alman işçi sınıfı tarihinde hiç olmadığı kadar bağımsız,

spontane grev organize etmektedir. İş bırakma, yürüyüşe geçme, protesto etme, fabrikayı işgal etme gibi yöntemlerle yaygınlaşan bu grevlere sendika aristokratlarından bağımsız işyerindeki tutarlı emekçi temsilcileri ve dürüst sendikacılar önderlik etmektedir. Özellikle kriz bahanesiyle kapanma, üretimi daraltma, iflasa düşme veya üretimi başka odaklara kaydırma tehdidiyle karşılaşan ve sendika merkezlerinden destek bulamayan işçiler bu tür grevleri yaygınlaştırmaktalar.

Emek güçleri, halk güçleri kazanılmış hakların gasp edilmesine karşı mücadele yürütmektedirler bugün. Gerçekçi olmak ve azami olanı istemekten başka çareleri yoktur. Ne var ki; Avrupa'da yerli halk kitleleri ve göçmenler içinde bu bilinç yeterince yerleşmediği için emeğin kurtuluşu mücadelesiyle demokrasi mücadelesi, ezilenlerin özgürleşmesi mücadelesiyle kadının kurtuluşu, sosyal kurtuluş mücadelesiyle ezilen ulusların-etnisitelerin-inançlarının kendilerini tanımlama ve özgürce yaşama mücadeleleri arasındaki diyalektik ilişki göz ardı edilmekte ve bütünleşme olanakları, fırsatları da akıllı politikalar yürütmek koşuluyla değerlendirilememektedir.

Avrupa diasporasında varlık gösteren Türkiye veya Kürdistan kökenli bir çok göçmen örgütlenmeleri içinde durum daha karmaşıktır. Politik-demokratik-kitlesele mücadele konularında halen çok ciddi kavrayışsızlıklar, sığılıklar ve gerilikler söz konusudur. Kürt kimliğiyle, Alevi kimliğiyle, devrimci-demokrat kimliğiyle, emekçi kimliğiyle veya yöresel-etnik-kültürel kimlikleriyle varlık göstermeye çalışan bütün derneklere, örgütlenmelere bakın benzer sorunlar, darlıklar, tıkanıklıklar ve sınırlarla karşılaşsınız. Bunun nedeni toplumsal bilincimizde, belleğimizde, kültürümüzde ve duruşumuzdaki 'kollektif zafiyetlerimiz'dir. Bizi bu konuda yanlış, hatalı ve verimsiz şekillendiren şey; demokrasi mücadelesini ve demokrasiyi bir türlü içselleştiremeyen toplumsal koşullarımızdan kaynaklı olarak; kollektif zafiyetlerimizin 'Avrupa demokrasi'sine çarpmasıyla oluşan '**çarpık, biçimsel, özentici demokrasi bilincimiz ve şekillenişimiz**'dir. Demokratik, ilerici politik göçmen örgütlenmeleri ve mücadeleleri içindeki bütün olumsuzluklarımıza, başarılarımıza ve mücadeledeki örnek ısrarcılıklarımıza rağmen bu böyledir. Hatta, üzerine üzerine yürümekten çekindiğimiz bu toplumsal sorunlar, çoğu zaman iyi yanlarımızı da gölgelemekte ve mücadele azmimizi geriye çeken güçlü bir engel teşkil etmektedir.

Her şeyden önce politikanın ne olduğu, politik mücadelenin nasıl yürütülmesi gerektiği, kitleleri mücadelenin öznesi yaparak siyaset yapmanın ne de-

mek olduğu yönlü temel sorulara sosyal ve toplumsal pratikte genelde doğru karşılıklar bulamıyoruz. Bütün ideolojik farklılıklara rağmen bir çok devrimci-demokratik-yurtsever örgütlenmeler içinde aynı/benzer sorunlarla karşılaşabiliyoruz. Politik kitlesele mücadelenin örgütlenmesi meselesinde aynı dar deneyci anlayışlar ve benzer dar pratikçi pratik duruşlar gözlemlenebiliyor. Hal böyle olunca bütün diasporadaki bütün demokratik mücadele örgütlenmeleri içinde üç aşağı beş yukarı birbirine yakın çarpık, zaaflı, biçimsel, dar zihniyetli demokrasi algılaması ve bunların sonuçlarıyla karşılaşmak 'örgütler üstü' bir durum sanki. Tabi, politik mücadeledeki bu özgün soru(n)larımızın Türkiyeli veya Kürdistanlı toplumun geri, çarpık gelişim düzeyi, karmaşık kültürel birikimi ve sığ-geri siyasi seviyesiyle dolaysız bir alakası vardır. Bu çarpık, biçimsel, özentici demokrasi anlayışının içinde yaşadığımız Avrupa toplumunun özel çıkarıcı, ben merkezci ve bencilleştirici yapılanması ve ilişkilerinden kaynaklı dışsal payı da oldukça büyüktür.

Fakat yine de **kitlesele politik mücadeleyi layığıyla sürdürme konusundaki sorunlarımızın aşılmasında kendi zihinsel tembelligimizin, kendimize ayna tutamayışımızın, dehşet bir mücadele azmiyle sürdürülen sosyal pratiğimizden doğru teorik dersler çıkaramayışımızın da payı çok daha büyüktür**. Hatta bu nedensellik daha baskın gelmektedir. Kendi yanlışlarımıza karşı samimi ve dürüst, güven verici öz eleştirel bir mentalite-pratik hakim olmadıkça bu sorunların aşılması asla mümkün olmayacaktır. Bu durum tartışılmalıdır, daha bilimsel incelenmeli ve daha gerçekçi, daha politik analizlerle boyutlandırılmalı ve böylece daha birleşik, daha bütünleştirici demokratik-kitlesele mücadele geleceği yaratılabilir. Böylesine yakıcı bir meseleye biraz daha fazla farkındalık yaratmak ve kollektif çözümler bulmaya daha fazla yönelmek artık kaçınılmaz bir zarurettir. Politik önderlik günah çıkartırcasına sadece sözde ve bıkırtırcasına özeleştirici vererek veya günah çıkartan papaz rolüne bürünerek yapılamaz. Politik önderlik toplumsal gerçeklere, gelişmelere, harekete, değişime göre ve somut şartların somut tahliline bağlı siyaset belirlemek ve böylece somutlaştırılmış siyaseti ısrarlı-üretken-deneyen bir örgütsel-pratik mekanizmasıyla hayata geçirmek, sonuçlarını kollektif değerlendirmek ve yeniden soyutlama yoluyla politik teoriyi geliştirmeye yönelmektir. Politikalarımızı, mücadele biçimlerimizi bu diyalektik bütünsellik ve disiplin içinde şekillendirebiliyor muyuz? Bu soruya samimice cevap vermek gerekmiyor mu? Politikanın/siyasetin ne olduğunun farkında

olmadan onun kurallarına göre çalışmak, örgütlenmek mümkün değildir. Öyleyse politika/siyaset nedir?: Siyaset somut gerçekleri bilmektir. Ve yine bilinmektedir ki; siyaset-politika; bir ideolojiyi, bir düşünceyi, bir fikri zamanın, günün ve anın koşullarına uyarlama sanatıdır. Antik yunan demokrasisinde de çoğunluğun görüşünün gerçeklere uyarlanarak örgütlenmesi olarak algılanırdı politika kavramı. Fakat anın somut durumunu bilmeden politika yürütülemez. Ne diyordu Mao: "**siyaset kitleleri örgütlemektir**", ve ekliyordu „**Somut durumu bilmeden siyasette ustalaşamayız. Siyasette ustalaşmadan dünyayı değiştiremeyiz. Değişim aynı zamanda hareket demektir**“. Her şeyden önce doğru bir kitle hareketi yaratmak için doğru bir siyasete ve bunları özümsemiş doğru bir örgütlenme ve mücadele anlayışına sahip olmak gerekir. Bu aşamaların kudretine erişilmeden etkin, üretken ve güçlü bir kitle hareketi yaratmak mümkün ol(a)maz. Olsa bile, bu durum, bindirilmiş kıtalardan oluşan ve bir sabun köpüğü gibi parlayan ve sönmülenen biçimsel kitlesellikten öteye geçemez. Sınıfı, kitleleri birleştirme siyasetinin evrensel kaidesi **somut şartların somut tahlilidir**. Emekçi kitlelerin somut sorunlarının örgütlenmesi üzerinden yeniden kitlelere dönülmesi halk içindeki kitle çalışmasının temel yöntemidir. **Kitlelerden kitlelere** esprisi böyle algılanmalıdır. Siyasetten uzak, politikadan muaf bir insan aslında yoktur. Siyasete, politikaya ilgi duymamak, onun yaşamımızı nasıl şekillendirdiğinin farkında olmamak ve bu vurdumduymazlıkta ısrar etmekte yaygın bir siyaset değil midir? Egemenlerin, yönetenlerin, erk sahiplerinin bütün ideolojik, ekonomik, politik, sosyal, kültürel siyasetleri biçim hem günlük hem de toplumsal yaşantımızı şekillendirmektedir. Onlar aldıkları kararlarla, çıkardıkları yasalarla, uygulama direktifleriyle bütün yaşantımızı yönlendirmek için mekanizmalar, araçlar, yöntemler üretmektedirler.

Çok genel bir tarifile; **politika veya siyaset; insanların üretimini, üretilenlerin bölüşümünü, insanı-toplumunu ve devleti ilgilendiren bütün konularda sosyal pratiğin kurumsallaşması, idaresi, yönetimi ve yönlendirilmesidir**. Bütün politikaların hedefinde toplumsal bir örgütlenme ve bunu yönlendirme amacı vardır. Bütün toplumsal örgütlenmeler, son tahlilde, onu oluşturan bireylerin ve dolayısıyla üretici kitlesele güçlerin içinde buldukları üretim ilişkilerine tekabül eder. Bu nedenle her örgütlenme gelişmekte olan toplumsal bir ihtiyacın, bir kollektif talebin ürünüdür. Ve iç bir politika yoktur ki, üretim ilişkilerinin alt yapısından ve bunların toplumsal politik üst yapılanmalarından kopuk olsun. Hangi toplumsal formasyonda olursa

olsun, hiç kimse politika ve siyasetten muaf, kopuk ve alakasız değildir. Bütün toplumsal süreçlerde ve belirli bir üretim ilişkisi içindeki her birey politikanın hem nesnesi hem öznesi olarak bir şekilde konumlanır. İnsanların bunun ayrışımında veya farkında olmaması genel bilgisizlik ve bilinçsizlikle alakalı çok farklı bir durumdur. Apolitiklik dahi politik bir duruştur. Politika toplumsal üretimi, bölüşümü, paylaşımı ve denetimi ilgilendiren bütün süreçleri kapsar ve hiç kimse politikadan kopuk yaşayamaz ve düşünemez. Antik Yunan toplumu sürecinde, şehir devletçiler yapılanması içinde yaşayan herkesi ilgilendiren bir mesele olarak algılanmaya başladığından beri, politika çok farklı evrelerden geçti, sınıflı bütün toplumlarda farklı biçimler alarak gelişti ve günümüze kadar evrimleşti. Ve yine söyleyebiliriz ki, **politika veya siyaset, bir dünya görüşünün, bir fikrin, bir düşüncenin anın, zamanın ve mekanın koşullarına uyarlanmasıdır.** Ne var ki, politikayı güncel ve nesnel koşullara uyarlama kabiliyeti mümkün olduğunca somut olmayı, gerçekçi olmayı, öngörü sahibi olmayı ve usta bir taktikçi olmayı gerektirmektedir. Evrensel geçerli teorik bir ilke olarak politika; toplumu, içinde bulunduğu koşullara göre, en ileri düzeyde örgütleyebilme sanatıdır. **İdeoloji ise;** siyasal ve toplumsal bir öğretiyi meydana getiren, siyasal ve toplumsal eylemi yönlendiren düşünce, inanç ve görüşler sistemidir. Bir dünya görüşü olarak ideoloji; ekonomik, politik, felsefi, sosyal, kültürel, sanatsal, bilimsel, toplumsal maddi ve manevi gibi temel konularda bütünlüklü bir düşünüş, yaşam ve ilişki tarzıdır. Bir topluma, bir döneme ya da toplumsal bir sınıfa özgü inançlar bütünüdür. Bir toplumsal durumu yansıtan düşünceler dizgesi; insanların kendi varoluş koşulları ve üretim ilişkilerinden doğan yaşam tarzlarıyla ilgili tasarımların tümüdür. Hiçbir politika ideolojilerden kopuk değildir. Her politikanın ideolojik ve arka planı vardır. **Her politika bir ideolojiye, bir sınıfa, bir düşünüş-yaşam ve ilişki tarzına tekabül ve hizmet eder.** Politika/siyaset kavramsal genel bir açıklama olarak, toplumun ve devletin oluşumu ve yönetimi konusundaki bütün eylemleri ve kurumları ilgilendiren şeylerin toplamı olarak ta tarif edilebilir. Bu çerçevede kamusal ve toplumsal ödevler, sorular ve sorunlarla alakalı kurumsal inşa, koruma, değişme ve geliştirme ile ilgili bütün meseleleri de kapsamaktadır. Antik Yunan politikası, polis (şehir devlet) statüsü içinde yaşayan yurttaşların ve yurttaş olmayanların devletle ilişkisi alakalı bir kavramdı. Aristoteles'in 'insan politik hayvandır' sözü antik yunan şehir devleti (polis) içindeki düzenlemede toplumsal varlık olarak insanın durumu ve diğer canlı aleminden farkını tarif etmek için kullanılmıştır. Politika yine genel anlamda özel veya toplumsal amaçlar ve talepler uğruna her türden etkinin düzenlenmesi olarak algılanabilir. Dolayısıyla her siyaset sınıfsal konumlanışa göre şekil ve biçim alır. Sınıfsal çelişkilerden ve halk içindeki katmanların farklı çıkarlarından ayırık bir siyaset ne mümkündür, ne de geçerlidir. **Her siyaset son tahlilde bir sınıfa, bir ideolojiye ve bir zihniyete tekabül ve hizmet eder.**

Pekala ezilen halk ve sömürülen sınıflar için doğru bir siyaset nedir?

Siyaset, kitleleri birleştirmekse eğer, halk kitlelerini ortaklaşan çıkarlar/talepler etrafında birleştirmek, başlı başına bir örgütlenme siyaseti ve sanattır. Böylesi bir geniş siyasette grup, çevre veya örgüt çıkarları değil, genel, toplumun çıkarları gözetilir. En zor, en meşakkatli ve başarılı olduğunda ise en etkin bir örgütleniş sanatı olarak, kitlelerin eleştirici-dönüştürücü dinamizmini açığa çıkarmak, asla ve asla kendiliğinden bir çalışmayla olabilecek bir şey değildir. Devrimci, devindirici kitle dinamizmi bütün halk güçlerinin hepsinin aynı güç, kapasite ve etki ile harekete geçmesi de değildir. Bütün halk hareketleri aktif, dinamik ve öncü bir azınlık gücün bütün halk kitlelerini veya büyük bir çoğunluğunu peşinden sürüklemesi üzerinden gelişmektedir. Birleşik halk hareketleri genelde şekilsel olarak bir üçgen misali gelişim gösterirler. Bu üçgenin en sivri ucunda en aktif, en dinamik ve en öncü kesimler yer alır. Üçgenin en arkasındaki geniş kenarı ise bütün halkı temsil eder. Dolayısıyla kitle/halk hareketleri dinamiğinden bahsederken ne olursa olsun, veya nasıl olursa olsun yeter ki yığınlar bir arada olsun zihniyetiyle değil, göçmen kuşların doğadaki manyetikten dalgalardan yararlanarak geliştirdikleri uçuş tekniği örneğinde olduğu gibi öncülerin yönlendirdiği dinamik bir kitle hareketi devrimcidir. Asıl olan kendiliğinden kitle hareketi değil, dinamik kitle hareketidir. Kitlelerin 'kendiliğinden' hareketleri dahi hiç bir zaman yoktan var olmazlar. Ezilen halkların ve sömürülen sınıfların kendiliğinden ve dolaylı hareketleri de, kendisi için ve dolaysız dinamik hareketleri de uzlaşmaz olan ve çözümsüz kalan toplumsal çelişkilerden ve yine bu çelişkiler içindeki zıt tarafların kaçınılmaz mücadelesinden beslenirler. Dolayısıyla devrimci-demokratlar olarak biz hem kendiliğinden hareketler içinde olmalı, hem de kendiliğinden hareketleri kendisi için dolaysız-dinamik halk ve sınıf hareketlerine çevirmek için onlara öncülük etmeliyiz. Emperyalizme içkin küresel mali, iktisadi ve siyasal krizlerin derinleştiği ve yeniden sosyalizm atılımları için tarihsel fırsatlarının giderek olgunlaştığı bu süreçte; emekçilerin, hoşnutsuz kitlelerin, halkların kendiliğinden hareketlerine kibirle yaklaşmak, onları küçümsemek, burun kıvrırmak veya onların dışında konumlanarak ahkam kesmek asla devrimcilik olamaz. Gelişmekte ve yaygınlaşmakta olan işçi hareketleri, anti-emperyalist hareketler, anti-faşist hareketler, savaş karşıtı barışçıl hareketler, atom karşıtı ve doğayı korumacı hareketler, gençlik hareketleri, kadın hareketleri, göçmen hareketleri, ulusal-etnik-inançsal kurtuluş hareketleri, aydın hareketleri, vatandaş ve halk inisiyatifleri içinde olmayanlar veya bunlara burun kıvrıranlar ya da onları uzaktan kumanda etmek isteyenler halk kitlelerinin birleşmesine hizmet edebilirler mi?

Buna karşın **devrimci siyaset;** ulusal ve sosyal kurtuluş için, halk demokrasisi için, paylaşımcı bir toplumsal yaşam modeli için emekçi kitlelerin ortak bir hedef doğrultusunda ve toplumsal gerçeklere göre en ileri düzeyde örgütlenmesidir. Emekçi kitlelerin örgütlü inisiyatifini, kolektif aklını, birleşik eylem gücünü yaratmak devrimci-demokratik örgütlenme siyasetinin veya

sanatının özünü oluşturur. Devrimci-demokratik siyasetin özü emekçi kitlelerin, bütün ücretli üreticilerin, kısacası halkın kendi toplumsal çıkarları için örgütlenmesidir. Kitlelerin kendiliğinden tepkileri, bu durumun önceden örgütlenmiş bir hareketin bir sonucu olarak ortaya çıkması şeklinde değil, genelde biriken öfkenin spontane bir refleks ile patlak vermekte ve ani politik bir duruş şeklinde ortaya çıkmakta veya bir kıvılcımın ateş topuna bürünmesi gibi alevlenmektedir. Bu nedenledir ki, bir kıvılcım sosyal yıkımlarla oluşan Avrupa coğrafyasındaki toplumsal bozuklukları bile pekala tutuşturabilmektedir. Paris, Atina ve London'daki gençlik, göçmen, varoş isyanları bu durumlara örnektir. Hangi koşullarda ve coğrafyada olursa olsun, özellikle de sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten halk hareketlerinin, kitlelerin eleştirici, devindirici ve değiştirici gücü'ne kadir olabilmelerinin arkasında yatan gerçek, bu sanatın -en azından yöntem, metodik ve asgari açıdan- doğru kavranması/uygulanması/ ve bu kolektif uygulamadan doğru teorik derslerin çıkarılabiliyor olması gerçeği yatar. **'Kitlelerin eleştirici, devindirici ve değiştirici gücü'** erişmek, her şeyden önce, doğru bir siyasal çizgi, bir anlayış meselesidir. Bununla birlikte siyasal çizginin, anlayışın özümsemekle yaratıcı bir zenginlik ve üretkenlikle uygulanması meselesidir. Bir amaç doğrultusunda, bir hareket olarak, birleşik bir güç olarak ama yine de örgüt çeşitliliği içinde halkın kitlesel selini yaratmak her şeyden önce bir anlayış, bir çizgi ve bir siyaset meselesidir. Bu nedenle çok doğrudur ki; **kitleleri örgütlemek, toplumsal gerçekçi, devrimci bir siyasettir!** Kitleleri örgütlemek her şeyden önce günlük/güncel siyasal gelişmelere-süreçlere müdahale ve onlarla birlikte mücadele demektir. Kitleleri örgütlemek özgün/özgül meseleler üzerinden siyasal mücadele demektir. Kitleleri örgütlemek lokal/yerel siyasal meseleleri göz ardı etmeden mücadele demektir. Kitleleri örgütlemek bütün bunların toplamı olarak somutu genelle, kitleleri önderlikle, yereli evrensel bütünlüştürme siyasetidir. Kitleleri örgütlemek dogmatik, dar pratikçi ve dar deneyimci kalıpları aşan bir vizyona ve sosyal pratiğin devrimci/değiştirici kudretine sahip olmak demektir. Sömürülen, baskılanan ve ezilen kitleleri, hangi biçimde olursa olsun her hangi bir iktidarın eklentisi olarak konumlandırmak değil, bizatihi iktidarların kitlelerin kolektif aklının yönetimi ve denetimine sokulması toplumsal hareketi ilerletecek ve en ileri düzeyde demokratikleştirecektir.

Kitleleri örgütlemek, hangi ülkede veya toplumsal koşulda olursa olsun, halk güçlerinin uzun vadeli siyasal entegrasyonu ve ortak hedefe kilitlenmiş bir hareketi olarak, toplumsal bir bütünleşmedir. Çayların ırmakla birleşmesi, ırmaklardan coşkun nehirlerin oluşması, coşkun nehirlerin deniz ve derya olması gibidir... Gerçek toplumsal değişimden, dönüşümden, devrimden ve devrimden yana taraf olan ezilen, sömürülen, baskılanan kesimlerin dikey ve yatay düzlemde örgütlenmiş birleşik mücadelesi, kitlesel olduğu kadar çok çeşitli, çok üretken olmak ve yöntemler/araçlar bakımından da çok zengin olmak durumundadır. Sosyal yaşam içinde birey ve toplum ilişkisi tek bir mekanik

yöntemle, esas bir tarzla veya salt bir biçimle sürdürülemez. Bireyi topluma bağlayan, karmaşık toplumsal ilişkileri bireylere yansıtan bin bir türlü iktisadi, siyasal, kültürel, biyolojik, ekolojik, coğrafik, organik, ruhsal ve duygusal v.s. ilişkiler vardır. Bu nedenle kitleler içinde mücadele yürütürken bu farklılığın, çeşitliliğin bir zenginlik olarak görülmesi ve sosyal pratik içindeki bireysel ve kolektif eylemin birleştirici gücünün özümsemesi gerekmektedir. Bunu özümsemek halkın birleşik mücadelesini ve geliştirmek için sürekli yeni çözümler üretmek demektir. Halk için, emekçi sınıflar için siyaset geliştirmek; günlük mücadele ile genel ideolojik mücadeleyi, örgütsel mücadele ile demokratik mücadele perspektifini, pratik mücadele ile teorik mücadeleyi, yerel mücadele ile evrensel mücadeleyi, kitlesel mücadele ile önderlik mücadelesini birleştirmek demektir. Her devrimci, evrensel düşünmek, lokal hareket etmek durumundadır. Sınıf hareketi ile halk hareketi doğru eksenler ve köprüler üzerinden buluşmadığında kendi içinde de sığ, dar ve eksik kalır. Birleşmeyen hareketler yalnız ve yanlış kulvarlarda yol olarak asıl hedefinden sapar. Dolayısıyla, sömürülen sınıflar öncülüğünde, bütün ezilen halk dinamiklerinin birleşik mücadelesi, doğru bir kitle siyaseti ve çizgisi olmadan başarısızdır. Sınıf ve halkı birleştirme mücadelesinde 'kitlelerden kitlelere' ilkesini formüle eden siyasal çizgiler, bütün diğer devrimci akımlardan siyasal teorik anlamda çok ilerde bir anlayışa sahiptir. Fakat, sosyal pratik tarafından defalarca doğruluğu kanıtlanmış böylesine bilimsel bir siyasal ilkeyi resmen savunan hareketler dahi pratiğe uyarlamada, bu çizgiyi yeterince özümsemeyemedikleri için ve doğru metotla uygulayamadıkları, toplumsal değişimlere göre zenginleştiremedikleri için başarısız olabilmekteler.

Demokratik kitle hareketleri içindeki aktivistlerimiz ideoloji-siyaset, siyaset-örgüt, birey-toplum, sınıf-halk, kişi-kitle, kadro-aktivist ayrışmalarını ve bunlar arası diyalektik ilişkileri iyi iridenlemeli ve farkına varmalı ve öğrendiklerini kendi dolaysız pratiğine uyarlamalıdır. ATİK, YDG, YENİ KADIN Kadroları ve aktivistleri olarak; doğru bir analitik düşünce yöntemi, doğru bir sosyal pratik eylem ve nihayetinde doğru teorik soyutlama çalışması üzerinden kendi dolaysız bilgilerimizi geliştirmeli, başkalarının farklı süreçlerden elde ettikleri dolaylı bilgilerle bütünleşmeli, böylece evrensel teorik donanıma erişmeyi daha fazla önemsemeliyiz. Özelden genele, evrenselden özgüle, pratikten teoriye, yerelden merkeze ve yerinden tersine doğru iki yönlü gelişmeyi esas almalıyız. Demokrasi mücadelesinde ve demokratik kitle örgütlenmesinde genel ve tarihsel doğrulardan hareketle; somut, yerel, lokal, özel dönemsel, evresel gerçekleri açığa çıkararak, temsil ettiğimiz göçmen veya göçmen kökenli yurttaş emekçi kitlelerin toplumsal-politik sorunları/talepleri üzerinden örgütlenmek asli görevimizdir. Bu asli görev, ideoloji-siyaset-sınıf-kitle ilişkisi doğru kavrandığında, ısrarlıca uygulandığında, sürekli denetlendiğinde ve geliştirildiğinde ancak yerine getirilebilir.

Almanya'da Kürt kimliği tanınincaya kadar mücadele devam edecektir!

2011 yılının ortalarından bu yana sürdürdüğümüz "Almanya'da Kürt Kimliği Tanınsın" Kampanyası 15 Ekim günü Almanya Parlamentosu'nda taleplerimizin görüşülmesiyle yeni bir aşamaya geldi. Almanya Parlamentosu Dilekçeler Komisyonu (Petitionsausschuss) 15 Ekim 2012 tarihinde yaptığı oturumunda dilekçemizde dile getirdiğimiz talepleri ele aldı.

Komisyon oturumunda YEK-KOM Başkanı Yüksel Koç kampanyayı yürüten organizasyon adına talepleri argümanlarıyla anlattı. Ardından komisyon üyelerinin sorularını cevapladı.

Almanya Parlamentosu'nun Almanya'da yaşayan Kürtlerin uğradıkları sosyal, kültürel, ekonomik ve siyasi haksızlıkları ele almasını ve demokratik haklar ile özgürlüklerin kısıtlanması

derhal kaldırılmalıdır.

Oturumda tüm partilerdeki milletvekilleri olgun ve seviyeli bir tutum sergilemişlerdir. Kürtlerin haklı ve meşru taleplerine yönelik hassasiyetleri memnuniyetle gözlenmiştir. Soru ve görüşleriyle bunu ifade etmiş, Kürtlerin haklı taleplerini desteklemiş ve hükümetin yanlış politikalarını eleştirmişlerdir.

Umuyoruz ve inanıyoruz ki Komisyon üyesi milletvekillerinin karar verirken de aynı duyarlılığı ve hassasiyeti göstereceklerdir.

Kürtlere uygulanan haksızlıklar ve kimliklerinin kabul edilmemesi hukuki değil siyasi bir karardır. Bunu bir kez daha yineliyoruz. Bu haksızlıklar, hatalar ve Kürtlerin inkarına dayanan hak gasları ortada kaldırılincaya kadar

bağlamında tartışılması ve ayrıca politik bir karar olan PKK yasağını tartışmasını önemli bir adım olarak değerlendirmekteyiz.

Kürtlerin geldikleri ülkelerde uğradıkları inkârcı ve asimilasyoncu politikaların devamı niteliğinde olan Almanya'da Kürtlerin kendi kimlikleriyle kabul görmemesi politikası önemli oranda teşhir oldu. Yine Türk devleti ile olan ekonomik, askeri ve siyasi ilişkilerinin sonucu olarak alınmış ve 20 yıla yakındır sürdürülen PKK yasağı kararı da önemli oranda teşhir edildi.

İçişleri Bakanlığı Müsteşarı PKK yasağı kararının sürmesini savunamamış ve kararın Türkiye'deki gelişmelerle bağı içinde ele alınması gerektiğini söylemiştir. Almanya'da yaşayan Kürt göçmenleriyle onların kurumlarını kriminalize etmenin ve haklarını kısıtlamanın aracı olarak kullanılan hiçbir meşruluğu olmayan bu yasak kararı

demokratik mücadelemiz devam edecektir.

Öte yandan kampanyamız hem dört parçadan ve diasporadan Kürtlerin hem Türk halkından demokrat ilerici hem de Tamil, Filistin, Yunanlı, Vietnamlı, Afrikalı, Ermeni ve Asuri gibi birçok ulustan göçmen örgütlerinin desteğini sağlamak, ciddi anlamda bir dayanışma platformu özelliği kazanmıştır...

Kampanamızın bu aşamaya gelmesinde emeği geçen, kampanyamıza destek veren 200'ü aşkın kuruma, Kürdistan'ın dört parçasından temsilcilere, kampanyamıza desteklerini açıklayan aydınlara, sendikacılara, basın emekçilerine, politikacılara, 15 Ekim'de parlamentodaki oturum esnasında yanımızda olan Kürt ve diğer göçmen kurumlarına, Alman dostlarımıza ve tüm katılımcılara teşekkür ediyoruz.

Almanya'da Kürt Kimliği Tanın-sın Kampanya Komitesi

Mücadelenin içinden

R.T.E.'nin SAVAŞ TESKERESİ

Türk egemen sınıflarının R.T.E. yönetimindeki AKP hükümeti uzun bir süreden beridir Dışişleri Bakanı Davutoğlu başta olmak üzere savaş çıtırtkanlığı yapan çevrelerin de isteği ve desteğiyle 4 Ekim 2012 tarihinde meclisten savaş teskeresi aldı. Bu savaş teskeresi sözüm ona Suriye'den sınırın bu tarafına düşen bombalar bahane edilerek alınmasına rağmen biz biliyoruz ki bu savaş teskeresi sadece Suriye ile sınırlı değildir. Bu meclisten alelacele çıkarılan savaş teskeresi R.T.E. ve AKP hükümetinin komşularına savaş ilan etme, asker gönderme yönlü bir karardır. Suriye'nin hesabı görüldükten, Esad'ın defteri dürüldükten sonra emperyalistlerin savaş aygıtı NATO öncülüğünde İran'a yapılacak bir saldırıda ön saflarda yer almayı da içinde barındıran bir savaş teskeresidir.

Türkiye'de R.T.E. yönetimindeki AKP'nin emperyalistler tarafından iktidara getirilişinden bu yana ABD emperyalistlerinin BOP'da rol almak ve gerilen görevleri yerine getirebilmek için efendilerine canla başla uşaklık etmektedir.

2011'in Mart ayında Suriye'de Esad diktatörlüğüne karşı kitle eylemlerinin başlamasından bir süre sonra bu eylemliliklerin Libya'dakine benzer silahlı bir ayaklanmaya dönüşmesi, emperyalistlerin istekleri doğrultusunda yönlendirilmesi, şekil verilmesi için AKP yönetimi ve R.T.E. devreye girdi. İşe Suriye devletine muhalif olan bütün kesimleri "Suriye'nin Dostları" adı altındaki toplantılarda bir araya getirmekle başladı. Suriye Ulusal Konseyi adı altında birleştirerek kendi yönetimi ve kontrolleri altında tutmaya çalıştı. İstanbul'da Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun da katıldığı toplantılar yapıldı. Diğer taraftan da Çeçenistan, Libya, Tunus ve Sudan'dan getirtilen ve Türkiye'deki El Kaidecilerin katılımıyla Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) adı altında silahlı örgütler oluşturuldu. Bunların eğitimi MİT ve CIA ajanları tarafından gerçekleştirildi. Para ve silah işlerini de S. Arabistan, Qatar, BAE finanse etmektedir. ABD'nin her türlü silahları bunlara ulaştırılmaktadır. Türkiye'nin oluşturduğu ÖSO'nun Hatay'da ikamet ettiği, karargahlarının Apaydın köyündeki kamp olduğu, ÖSO'na ait internet sitesinin irtibat adresinin Hatay olduğu, kendilerine Türkiye telefonu tesis edildiği telefon numarası ile birlikte medyaya yansıdı. Ayrıca ÖSO askerlerinin-çapulcularının- gündüz bu kamplarda dinlendikleri akşam da T.C. görevlilerince sağlanan araçlarla Suriye'ye geçerek eylemler yaptıkları basına yansıdı. Hatta çatışmalarda yaralananları almak için Suriye tarafına geçen ambulansların giderken boş gitmemek için ÖSO'ya silah ve cephane götürdükleri ayyuka çıkan haberler arasında.

ÖSO çatışmaların başlamasının ilk dönemlerinde Suriye ordusuna kayıplar verdi. Süreç içerisinde ise ÖSO'nun bileşenlerinin büyük kısmının emperyalistlerin denetiminde Suriye'ye gelmeleri ve emperyalistlerin Suriye'ye müdahale etmelerine taraf olmaları nedeniyle Esad diktatörlüğüne karşı olan Suriye muhalefetinin desteğinin azalmasına yol açtı. Böylece silahlı gruplara halkın desteği azaldı. ÖSO'ya bağlı iki general yönetimindeki birliklerle birlikte Eylül ayının sonlarında ÖSO'dan ayrılarak tekrar Suriye ordusuna katıldı. Yine Ekim ayı içerisinde Ürdün sınırında kalabalık bir grup Suriye ordusuna teslim oldu. Emperyalistlerin ve ÖSO'nun Esad'ın ordusundan bekledikleri çözülme, dağılma olmadığı gibi kendi güçlerinde gerilemeler yaşamaya başladılar. Son dönemlerde Esad diktatörlüğüne bağlı birlikler ÖSO'ya ağır darbeler vurdu. Halep'teki çatışmalarda ÖSO ciddi kayıplar verdi. Bunun nedeni de az önce belirttiğimiz gibi Suriye halkının ezici bir kesiminin ÖSO denilen yapının emperyalistler tarafından desteklendiğini, emperyalistlerin çıkarları için savaştıklarının görülmesidir. Türkiye tarafından eğitilip, silahlandırılıp sınırdan içeri sokulan bu çapulcuları Suriye halkı desteklemeyince çatışmalarda ciddi kayıplar verdiler.

İşte bu durumdan vazife çıkaran veya vazifelenirilen AKP ve R.T.E. parlamentodan savaş teskeresi çıkarma gereğini duydu. Böylece eğittiği, silahlandırdığı bu çapulculara biz arkanızdayız, Esad'ı alaşağı edene kadar savaşın mesajını vermiş oldu. Savaş teskeresinin nedenini de 2-3 Ekim'de bir eve isabet eden havan mermisiyle, üçü çocuk beş kişinin yaşamını yitirmesine bağladılar. Ama biz biliyoruz ki Esad ordusu karşısında zor duruma düşen ÖSO'ya bir rahatlama sağlamak, nefes aldırma için fiilyatta da olsa 10-15 kilometrelik bir tampon bölge yaratmadır.

AKP hükümetinin parlamentodan bu denli alelacele bir savaş teskeresinin çıkarılmasının **esas nedeni** ise Suriye'de bir Kürt yönetiminin oluşmasına tahammül edilememesidir. ABD'nin Irak'ı işgali öncesinde parlamentodan savaş teskeresini bir yol kazası sonucu çıkarmayıp efendilerine istedikleri gibi hizmet edememenin sonucu olarak Irak'ın kuzeyinde bir Kürt bölgesel yönetimiyle karşı karşıya kalmaları AKP ve R.T.E.'yi zor durumda bıraktı, şoke etti. Bugün aynı şekilde Suriye'nin kuzeyinde(batı Kürdistan) Kürtlerin özerklik ilan etmeleri ve buradaki yerel yönetimi ele almalarını kendi kendilerini yönetmelerini bir türlü içlerine sindiremiyorlar. Kürt Özerk Bölgesi'nin silahlı güçlerini tam oluşturmadan, yerel yönetimlerini tam oturtmadan tampon bölge adına buralara yerleşmek ve bu oluşuma daha başlangıç aşamasında bastırmak, dağıtmak istiyorlar.

Irak Kürdistan'ındaki özerk bölgeden sonra Suriye'deki özerk bölgenin oluşumu Türkiye'deki Kürt ulusal mücadelesini olumlu etkileyeceği, kuzey Kürtlerinin özerklik istemlerini geliştireceği olgusu Türk hakim sınıflarının ve onun temsilcisi R.T.E.'yi çileden çıkarmaktadır. Hakim sınıflar şimdi Esad rejimini devirmekten çok Batı-Kürdistan Özerk Bölgesi'ni işgal etmeyi planlamaktadırlar, istemektedirler.

AKP iktidarı Suriye'ye karşı tamamen bir haksız savaş kışkırtmaya çalışmaktadır. Emperyalistlerin istekleri doğrultusunda Türk hakim sınıflarını Orta-doğu halklarına yönelik saldırganlıklarına, işgal politikalarına karşı halkların kardeşliği şiarıyla sokakları işgal ederek haksız savaşlara hayır diyebiliriz, demeliyiz.

NSDAP PROGRAMI

Sermayenin Genel Konsepti

XWE Metin Ayçiçek aycicek@gmx.net

"Günümüzde bunca can yakan sorun varken tarihle uğraşmanın anlamı ne?" diye soruyorsanız eğer, güncelle ilginizi koparmadığınız için sevinsem de, tarihle bağı küçümsediğiniz için şaşırıyorum. Zira benim için tarih zaten 'bugün' demektir. Genetik biliminin bunca geliştiği çağımızda evrimin genetik şifresini okumak gibi bir şeydir 'günü kavramak için tarihi anlamak.'

Henüz Almanya'ya gelmeden önce okumuştum Hitler'in Kavgam'ını ve NSDAP Programı'nı, Türkçe olarak. Evet, Türkçe yayınlanmıştı elbette. Üstelik Gottfried Feder'in sorumluluğunda 1930 ortalarında hazırlanıp eğitim amaçlı olarak yayınlanan bu Parti Yayını'nı Türkiye'de 1971 yılında, ön kapakta Gamalı Haç, arka kapakta Hitler'in resmi ile **Milli Hareket Yayınevi** tarafından yayınlayan kitabın çevirmeni de Cengiz Koçal.

Eh, yine de bunların günümüzle ne ilişkisi var demeyin: Bilgi sabır gerektiren bir insan etkinliğidir.

Bir zamanların MHP'nin kurmay kadrosundan olan mühendis Cengiz Koçal, bir zamanların ülkücü-faşist önderlerinden **Yaşar Okuyan** yakın akrabasıdır. Karadeniz bölgesinde Koçal-Okuyan sülalesi siyaseti ellerinde tutarak yağma ve rant sisteminin başına geçmişlerdir. Ailenin lider isimlerinden olan Cengiz Koçal o dönemlerde MHP'lidir. Sonra ANAP'a ve nihayet SHP/CHP'ye geçmiştir. Yaşar Okuyan Türkes'ten koparak ANAP saflarına katılmış, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı olmuştur. Yalova bölgesinde 1987'de Belediye Başkanı olan, 1991'de makamını yeniden koruyan eski MHP'li yeni SHP'li **Cengiz Koçal**, **bu makamda** 1989'da hazırlattığı bölgenin mevzii imar planları ile bölgeyi drant talanına açmış, rant paylaşımını gerçekleştirmiştir.

Bundan tam bir yıl önce, 21 Kasım 2011 tarihinde işte bu Cengiz Koçal, Yalova belediyesinden yetkililerle, göçün 50. Yılı etkinlikleri çerçevesinde Almanya'ya geldiler. Bad Godesberg Belediye Başkan Yardımcısı Jurgen Bruder, Prof. Hakkı Keskin ve benzeri bir grup tanıdık ile birlikte göçü tartıştılar.

Şimdi: "Ne anlattın bize buraya kadar?" diyecek olursanız eğer, ırkçı ya da milliyetçi ya da sosyal demokrat farketmez derim. Hepsi birden aynı sistemin ortaklarıdır. Zaman zaman partilerini değiştirerek birbirlerine fiziksel olarak yaklaşır ya da uzaklaşırlar ama, aynı sistemin yeminli savunucuları oldukları için birbirlerinden kopmazlar / kopamazlar. Ve nihayet üçüncüsü, söz konusu sömürü sisteminin bekaasıysa eğer, geribi tefarruattır. Mekanın bir gün Yalova, öbür gün Almanya olması sadece sorunun uluslar arası ortaklığını gösterir.

Hani eskilere özenip, kıssadan hisse çıkarmaya kalkarsak eğer: "Marks doğru söylemiş" diye başlamak gerekir söze.

Paranın dini imanı, sermayenin ülkesi vatani falan yoktur. O halde emeğin de vatani olmamalıdır. "Yurdumuz bütün cihandır bizim" çılgılığının sadece 1 Mayıs meydanlarında havaya asılı kalmaması için, hangi ülke, hangi dil ya da etnisite diye meraklanmadan, yaşadığımız her alanda bu konuda örgütlü mücadeleyi güçlendirmek, yaygınlaştırmak, yükseltmek gerekir.

Çünkü 1971'de Alman Nazilerinin kitabını çevirip yayınlayan bir ortak düşünce birliğinin temsilcileri, bukalamun gibi renk değiştirerek de olsa bugün aynı sistemin diğer ortaklarıyla üstelik göç kavramı üzerinden işçi sınıfı üzerine oynamaya çalışıyorlarsa eğer, bu bize ülkücü-faşist lider Yaşar Okuyan'ın neden Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı olduğu gerçeğini ya da CHP'nin genel seçimlerdeki ünlü sloganı "Bana oy vermiyorsan MHP'ye ver" sloganının altında yatan endişeyi yeterince anlatmaz mı acaba?

Sözümüzü tutup biraz da NSDAP Programı üzerine konuşalım.

Alman, Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi (NSDAP) programı NAZI politik anlayışını bütünlüklü olarak ortaya koyan önemli belgelerden biridir. Parti organları ve önderleri tarafından konulan kurallar nedeniyle, yetki düzeyi ne olursa olsun program üzerine şu veya bu biçimde eleştiri getirmek kesinlikle olanaklı değildir. 22 Mayıs 1926 yılında yapılan parti kongresi ile programın "değiştirilemez" olduğu konusunda kesin bir karar alınmıştır. Program hükümlerinin değiştirilebileceğine yönelik düşünceler, parti lideri Hitler tarafından "davaya ihanet" olarak tanımlanmıştır. Nitekim Hitler, Parti'nin 31 Ağustos 1928 tarihinde yapılan Büyük Kurultay'ında da şöyle der: "Parti programı ile alâkalı soruların toplantımızla ilgisi yoktur. Program kat'î bir şekilde ortaya konulmuştur. Partinin programında yer alan ana fikirler üzerinde tartışma yapacak şahıslara tahammül edemem." Programın yapımcılarından olan Gottfried Feder, bu tümce üzerinde durarak, "şu veya bu nedenle parti programı üzerinde fikir tartışmaları yapmak davâya ihanettir" der.¹ Hatta sadece muhalifler tarafından sürdürülebilecek tartışmalar değil, parti programını kabul eden partililerin de, program üzerinde kişisel düşüncelerini ileri sürmeleri, "doğru ama" gibi ikircikli ifade eden sözlerle program maddelerine yaklaşımları yasaktır. Programın oluşturucularından Feder bunu şöyle anlatır: "Ortaya koyduğumuz prensipleri tamamen benimsemiş olan şahısların bazı yan fikirleri olabilir. Bunlar, bu düşüncelerini aslâ öne sürmemelidirler... Bu gibi davranışlar kat'î olarak yasaklanmıştır."

25 maddeden oluşan program Adolf Hitler tarafından ileri sürülen iki ana düşünce üzerine oturtulmuştur. Birincisi, bireysel çıkarlar yerine toplumsal çıkarların geçirilmesi

prensibidir. Bu ilke, programın temel inancını oluşturur. İkincisi ise, 'faiz köleliğinin yok edilmesi' ilkesidir. Bu ilke ise "nasyonal sosyalizmin kalbinin parçası" olarak tanımlanır. Birinci ilke, kan esaslı üzerine kurulmaya çalışılan ve hayatın her alanında devlet denetimi altına sokulmuş, birey hakkı tanımayan demokrasi düşmanı bir toplumun tanımı olarak biçimlendirilir. İkinci ilke ise, para-sermayeyi elinde tuttuğuna inanılan Yahudilere karşı toplu katliamların motor gücü olacaktır.

Program maddelerinin açıklanmasında kan esasına göre temellendirilen bir ırkçılık anlayışı sık sık ortaya çıkar. Örneğin 6 Mart 1930'da Adolf Hitler imzasıyla ve "Alman, Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi'nin Köy ve Ziraat Meseleleri Üzerine Görüşlerini İfade Eden Resmi Bildirisi" başlığıyla yayınlanan bir genelge, toprak mülkiyetinin temel esaslarından biri olarak şu maddeyi getirir: "Sadece ve sadece Alman ırkına sahip olanlar Alman topraklarına sahip olabileceklerdir."

Burada, NSDAP programından bazı maddeleri olduğu gibi aktaracağız.

"Alman işçi partisinin programı bir zaman programıdır. Programdaki hedeflere ileride ulaşılsa, halkın memnuniyetsizlikleri partinin devamını tehlikeye düşürse dahi, yeni hedeflerin açıklanması için, parti ileri gelenleri programda bir değişiklik yapılmasına kat'i surette taraftar değillerdir.

"Madde 1) Biz, ısrarla milletler kendi mukadderatlarını kendileri tayin ederler prensibine uygun olarak bütün Almanların birleşmelerini ve Büyük Almanya'yı kurmalarını istiyoruz.

"Madde 3) Biz ısrarla halkımızın yiyecek ihtiyacını karşılamak ve fazla halkımızın yerleşmesini sağlamak için memleket ve toprak (koloni) istiyoruz.

"Madde 4) Ancak *Halk Yoldaşı* olanlar *vatandaş* olabilir. Mezhep nazarı dikkate alınmaksızın yalnız *Alman kanını taşıyanlar* Halk Yoldaşı, olabilir. Bunun için Yahudiler halk yoldaşı değillerdir.

Madde 5) Vatandaş olmayanlar Almanya'da *misafir* olarak yaşayabilirler. Ancak bu, *yabancılar mahsus kanun* çerçevesi içinde olabilir.

"Madde 6) Devlet idaresi ve kanunları üzerine yalnız Alman vatandaşları söz sahibidir. Bunun için, nerede olursa olsun (imparatorluk, eyalet veya belediyeler) bütün memuriyetlerin Alman vatandaşları tarafından deruhte edilmesini ısrarla istiyoruz.

Madde 7) Devletten ilk vazifesi olarak vatandaşlara yaşama ve iş imkânları temin etmelerini ısrarla istiyoruz. Eğer devlet tüm milletine bu imkânları veremez durumda ise, ilk iş olarak yabancı milletten olanları (Alman olmayanları) imparatorluk sınırları dışına atmalıdır.

Madde 8) Bundan böyle, *Alman olmayanların Almanya'da yerleşmelerine*

izin verilmemelidir. Ayrıca biz ısrarla, 2 Ağustos 1914 tarihinden sonra Almanya'da yerleşmiş bütün Alman olmayanların sınır dışı edilmelerini istiyoruz.

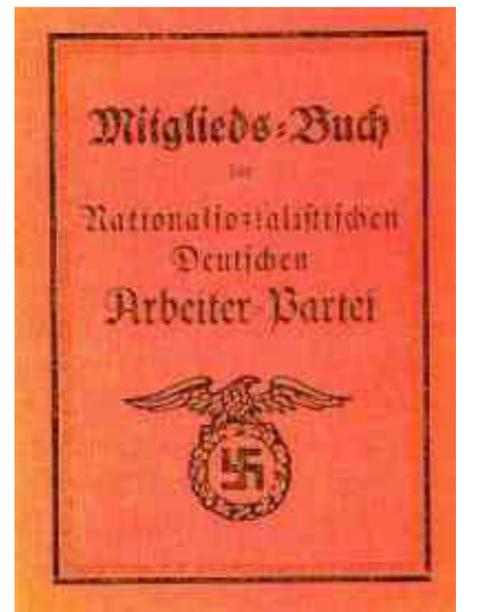
Madde 9) Bütün *vatandaşlar* eşit hak ve selâhiyetlere sahip olmalıdır.

Madde 23-A) Almanca yayın yapan bütün gazetelerin yazar ve kadroları Alman milletinden (= ırkından) olmalıdır.

Madde 24) *Alman ırkının* moral ve geleneklerine tehlike teşkil etmeyen bütün dinlere devlet içinde hürriyetlerinin verilmesini katiyetle istiyoruz."

Ekim ayı içinde ATİK'in düzenlediği "Avrupa'da ırkçılığa karşı örgütlenelim" ana temalı paneller dizisinden büyük keyif aldım, mutlu oldum ve daha da önemlisi umutlandım. Örgütlenme üzerine elbette daha çok tartışmak gerekir. Bazı örgütsel alışkanlıkların yenileriyle yer değiştirebilmesi için alışkanlıklarını kırılmasına olanak verebilecek çaba ve elbette zamana ihtiyaç var. Ama önemli olan bu tür adımların atılıyor olmasıdır. Önemli olan ATİK'in bu talebini yükseltmek, yaşam bulması için birlikte çaba harcamak olmalıdır. Elbette ırkçılığa karşı mücadelenin sadece bir tek örgütü olmaz. Yaşamın her alanında ırkçılık başta olmak üzere ayrımcılığın her ber biçimine karşı olan örgütlerin (ATİK içinde örgütlenmiş olsun ya da olmasın) bu alanda güçlerini birleştirerek birlikte mücadele etmenin ilkesel olarak kabul edilip pratikleştirilmesini ise, bu mücadelenin özünde sermayenin egemenliğine karşı bir mücadele olması nedeniyle, devrimci coşkuyla selamlıyorum.²

*Alman Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi Program (24 Şubat 1920)*³

¹ yage. s. 9. Kitabın bütününde bu düşünce hep tekrar edilir.

² Bu kitaptaki NSDAP Programına ilişkin aktarım ya da alıntılar için, bakınız: Ayçiçek, İ. Metin. "Felsefe ve Bilimde İrkçi Düşünce." Pencere Yayınları. İstanbul, Nisan, 1996.

³ Program. (NAZI Partisi Programı.) Feder, Gottfried. Çev: Cengiz Koçal, Milli Hareket Yay. 1971. s. 33-38.

ATİK VE AVRUPADAKİ YÜKSEK KONJONKTÜR

VOLKAN YARAŞIR

Kapitalizmin yapısal krizi derinleşiyor. AB krizin odak coğrafyası olarak öne çıkıyor. AB bir duble kriz içine girdi. AB'de kamu borç krizi ve bankacılık krizi iç içe yaşanmaya başladı. Birbirini tetikleyen ve derinleştiren kriz sarmalı AB'yi sarsıyor.

Finans kapitalin krizi kontrol etmeye yönelik çabaları krizi daha da yoğunlaştırıyor ve derinleştiriyor. AMB'nın parasal genişleme politikaları ve parasal enjeksiyon müdahaleleri çözüm olmadı. Bankacılık sistemi giderek zombileşti. Bir kara delik olarak trilyonlarca doları yuttu. Yutmaya devam ediyor. Her parasal enjeksiyon narkotik bağımlılık yarattı.

AB'de bankacılık krizi küresel bir salgına dönüşebilir. Kıtada enfeksiyon yayılıyor. Krizin ABD'yi sarması bekleniyor. Bu yönde IMF ciddi uyarılarda bulundu. Ayrıca krizin yoğunlaştığı coğrafya olan Akdeniz Havzası bir anaför etkisi yaratabilir. AB'nin çekirdek ülkeleri 2013 yılı içinde ciddi problemler yaşayabilir. Büyüme oranlarında düşüş, kronik resesyon hali, büyük kamu borç yükleri AB'yi riske sokuyor. Yunanistan'ın iflası öteleniyor. Portekiz, İrlanda Yunanistan'ın izinden yürümeye başladı. İspanya ve İtalya'da hızla krizin yıkıcı sonuçlarını yaşıyor. İspanya'daki bankacılık krizi derinleşiyor. İspanya'daki gelişmelerin hızla İtalya'yı etkilemesi bekleniyor. İspanya ve İtalya'da yaşanacak sarsıntının çekirdek ülkeleri etkilemesi kaçınılmazdır.

Bu koşullarda finans kapital sosyal yıkım programları ve karşı devrimci taktiklerle Avrupa İşçi Sınıfına ve emekçilere sistematik bir biçimde saldırıyor. Kıta düzeyindeki gelişen bu saldırının odağını Yunanistan oluşturuyor.

Yunanistan ve İspanya kıtada laboratuvar işlevi görüyor. Bu yön hem Avrupa İşçi Sınıfı açısından hem de finans kapital açısından önem taşıyor. Özellikle Akdeniz Havzasındaki enerji birikimi kıtayı şiddetle sarsabilecek boyuta ulaştı.

2013 Kritik Yıl:

2013 yılında kıtada büyük toplumsal altüst oluşlar yaşanabilir. Krizin bir iç senkron biçimine bürünmesi, borç ve bankacılık krizi olarak derinleşmesi bir dizi jeo-politik faktörle (Ortadoğu'da savaş olasılığı, Çin'in ekonomik gelişmesinde yaşanacak sert düşüşler gibi) Avrupa'da siyasal süreci sertleştirecektir.

Yapısal krizin yıkıcı sonuçları, kıta düzeyinde sınıfsal antagonizmayı şiddetlendirdi. 2008 sonrası kıta büyük sınıf ve kitle hareketlerine, barikat savaşlarına, parlamento blokajlarına,

sokak ve meydan işgallerine, senkronize genel grev ve grevlere sahne oldu. Bir anlamda yeni bir 1968 yaşanıyor.

Avrupa İşçi Sınıfı tarihinin en önemli eşiğinden geçiyor. Yunanistan'da son dört yılda 52 büyük grev yaşandı. Bu grevlerin 20'si Genel Grev olarak gerçekleşti. Kıta genel grev ve grev senkronlarıyla sarsıldı.

Ne var ki sınıfın enerjisini kristalize edecek siyasal öncünün yokluğu, başka bir tarihin inşa edilmesinin önünde en büyük engel olarak duruyor. Özellikle Akdeniz Havza'sında, muazzam sınıfsal enerji birikmiş durumda. Avrupa'nın sadece bir zayıf halkası yok. Kıtada Yunanistan, Portekiz, İrlanda, İspanya ve İtalya'dan oluşan beş zayıf halka var. Ama o zayıf halkaları koparacak bir siyasal örgütlenmenin eksikliği yakıcı bir şekilde hissediliyor. Yine de sınıf kendi otonomisinden beslenerek, sokağa çıkıyor ve sokağı cüretle kullanıyor.

Öte yandan Avrupa gericiliği sınıf ve kitle hareketinin yükselişine karşı bir dizi karşı devrimci önlem alıyor. Bir yandan teknokrat, proto-faşist hükümetlerle kitleleri pasifize etmeye çalışıyor. Ayrıca teknelci polis devleti yönünde düzenlemelere giriyor. Sendikal bürokrasiyi bir Truva atı gibi devreye sokarak sınıfın enerjisini absorbe etmeye çalışıyor. Bütün bunların yanında neo-faşist hareketi rezervinde tutuyor.

Kıta düzeyinde krizin yıkıcı sonuçları küçük burjuvaziyi ve orta sınıfları hızla mülksüzleştirdi ve yoksullaştırdı. İşsizlik kronikleşti. Bu ortam neo-faşist hareketin gelişmesine yol açtı. Ağırılıkta kültürel ırkçılık, islamofobi, yabancı düşmanlığı, göçmen karşıtlığı politikalarından beslenen neo-faşizm son üç yılda oylarını %100, %200 oranında arttırdı. Hatta bazı ülkelerde 2. ve 3. parti konumuna geldi. Neo-faşist hareket bir kitle hareketi görünümü kazanmaya başladı. Ayrıca sıradan bireyleri etkileyecek "entelektüel" bir hegemonya kurdu. Üst ve orta sınıflardan destek almaya başladı. Özellikle krizin yarattığı yıkıcı atmosfer umutsuzluğu, geleceksizliği ve hiçliği besledi. Kısaca var olan toplumsal ruh hali faşizme güç verdi. Siyasal iklimi belirledi.

Bugün Avrupa'daki karşı devrimci gelişmeleri, yönelimleri, eğilimleri direkt olarak yaşayacak ve hissedecek ilk kesim göçmenler olacaktır.

Kıtada ortaya çıkan iki eğilim, göçmenlerin kaderini belirleyecektir. Ya Avrupa İşçi Sınıfının bağım-

sız, birleşik siyasal gücünün yarattığı (göçmenler de bu gücün organik parçasıdır) süreçle, göçmenler kendi kaderlerini ellerine alacaktır. Ya da göçmenler teknelci polis devletinin, proto-faşist hükümetlerin, neo-faşist hareketlerin açık saldırılarına maruz kalacaktır.

Süreç giderek kompleks bir karaktere bürünüyor ve sertleşiyor. Yine Yunanistan'daki gelişmeler önemli bir laboratuvar olarak dikkat çekiyor. Yunanistan'da neo-faşist Altın Şafak polisle organize bir şekilde göçmenlere sistematik saldırılar gerçekleştirdi. Binlerce göçmene hakaret edildi, dövüldü, çalışmaları engellendi ve tutuklandı. Göçmen imgesi korku imgesiyle özdeşleştirildi. Yunanistan'da neo-faşist hareket sokağı aktif olarak kullanmaya başladı. Kıtada neo-faşist hareket genelde sokağı kullanmasa da, potansiyel bir güç olarak devrede tutulsa da krizin şiddetlenmesiyle birlikte, Yunanistan'daki Altın Şafak gibi sokağı kontrol etmesi, sokaktaki hegemonyayı ele geçirmesi yüksek bir olasılıktır. Yine hedef göçmenler, "kara kafalılar", yabancılar olacaktır.

ATİK - Doğru Zamanda, Doğru Müdahale:

Kısaca içine girilen süreç son derece sert ve katastrofik bir nitelik taşıyor.

ATİK gerçekleştirdiği pratiklerle bu sürece aktif şekilde müdahale ediyor. En başta bu yılın içinde yaptığı **Uluslar Arası İşçi Sempozyumu** son derece anlamlı ve sürecin ihtiyaçlarına uygun bir adım oldu.

Özellikle kıtayı saran sınıf ve kitle hareketinin dinamiklerinin anlaşılması, gelişme yönelimlerinin kavranması ve döneme ilişkin bir projeksiyon yapılması açısından sempozyum son derece manalıydı. Kıta düzeyinde gerçekleşmesi de önemli oldu. Bu çalışmanın sürekli kılınması ve özellikle sınıf dinamizminin geliştiği ülkeleri kapsamaması son derece önemli olacaktır.

Ayrıca **MÜCADELE** gazetesinin bir kolektif ajitasyon ve örgütlenme aracına dönüştürülmesi yönünde çabalar da son derece anlamlıdır. Bu çerçevede Avrupa'da kriz ve ırkçılık saldırıları başlığında gerçekleştirilen paneller siyasal süreci yakalayan ve müdahale eden içeriktedir.

Benim katıldığım İsviçre, Avusturya, Almanya ve Fransa'da yaptığımız panellerde ilk göze çarpan şey konunun yakıcılığının altının çizilmesi ve buna bağlı olarak ne yapmalı? Sorularının açığa çıkması oldu. Paneller, kapitalist krizin mahiyetinin anlaşılması, boyutlarının kavranması,

neo-faşist hareketlerin dinamikleri, özgünlükleri, yeni politikaların açığa çıkarılması açısından önem taşıdı. Ve ne yapmalıyız sorularına net cevaplar üretildi. Katıldığım panellerin son derece işlevli olduğunu ve ciddi perspektif geliştirildiğini gördüm. Katılımcıların aktifliği, açılımları, soruları ayrıca dikkat çekiciydi. Panellerin uzunluğuna rağmen konuşmalar son derece dikkatli dinlendi ve kolektif tartışma platformu oluşturuldu.

Bu veriler panellerin konusun iyi seçildiğini göstermektedir. Çünkü önümüzdeki orta vadeli dönemin siyasal eksenini de kapitalist kriz olacaktır. Kriz süreci belirleyen temel momenttir. Göçmen karşıtlığı neo-faşist hareketin gelişme dinamikleri, kapitalist devletin reorganizasyonu ancak kapitalizmin yapısal krizi çerçevesinde anlaşılabilir. Kapitalist krizin karakterinin anlaşılması ve doğasının kavranması politik-pratik duruşları da belirleyecektir.

ATİK Sempozyum organizasyonu ve panellerle bu yönde son derece isabetli adımlar atmıştır. 2013 ATİK kongresinin de gündeminin, Avrupa'da kriz ve ırkçılık politikalarını kapsamaması önemlidir. Sürece ciddi bir müdahale mantığını taşımaktadır.

Bu çalışmaların sistematik bir şekilde devam etmesi önemlidir. Kapitalist kriz, neo-faşizm, göçmen işçilerin yerli işçi sınıfıyla organik bağlarını kurmayı hedefleyen çeşitli kampanyalarla süreç pekiştirilebilir. Ayrıca göçmenlere yönelik sınıf eksenli (sendikal çalışmaları kapsayan) seminer, panel, konferans, söyleşi gibi çalışmaların yapılması yerli işçi sınıfıyla göçmenleri giderek organikleştirecektir.

Özellikle sınıf eksenli çalışmalar (sınıf kimliği ve bilincinin yerleşmesi) göçmen işçilerin yaşadığı ülkenin sınıf mücadelesinin parçası haline getirecektir.

Yaşanan dönem muazzam olanakların ortaya çıktığı, büyük altüst oluşların yaşandığı bir süreçtir. Kristalize olmuş bir güç, yüksek konjonktür anlarında inanılmaz gelişmelere damgasını vurabilir.

ATİK sınıf mücadelesinin aktif bir parçası olarak göçmen işçilerin şekillenmesinde ve kıtadaki sınıf mücadelesinin organik bir parçası haline gelmesinde yaşamsal bir rol oynayabilir. Sınıf mücadelesinin zenginliği, ATİK'i zenginleştirecek ve güçlendirecektir. İsrarla sınıf mücadelesi içinde olmalıyız. Kıta düzeyinde sınıf ve sendikal mücadelenin gelişmesi yönünde adımlar atmamız. Sınıf mücadelesi bizi göreve çağırıyor.

**DÖRT DUVAR ARASINA SIKIŞAN SESSİZ ÇİĞLİKLARI,
SOKAKTAKİ HAYKIRIŞLARLA BİRLEŞTİRELİM!
25 KASIM'DA SOKAKLARA!**

1960'ta Dominic Cumhuriyeti'nde, faşist Trijillo hükümetine karşı ezilenlerin verdikleri mücadelede, sembol haline gelen Mirabal Kardeşler, mücadelenin çeşitli aşamalarında ağır baskılara ve hapis cezalarına maruz kaldılar. 25 Kasım 1960 günü, üç kız kardeş hapisteki eşlerinin ziyaretinden dönerken, Trujillo'nun askerleri yollarını keserek önce tecavüz ettiler, sonra da hunharca katledip arabaları ile birlikte bir uçurumdan aşağıya attılar. Ertesi gün gazeteler, "araba kazasında üç kız kardeşin öldüklerini" yazıyordu. Bu olaydan sonra, Dominik halkı Trijillo'ya karşı ayaklanıp, diktatörlüğü devirdiler.

1981'de Latin Amerikalı kadınların toplandığı Kadın Kurultayı'nda, Mirabal kardeşlerin onurlu mücadelelerinin anısına 25 Kasım'ın; "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslar arası Dayanışma Günü" olarak anılması önerildi ve delegeler tarafından kabul edildi. 1981 den bu yana her 25 Kasım'da, dünyanın dört bir köşesinden kadınlar, efsaneleşen bu üç kız kardeşin devrettiği bayrağı dalgalandırıyorlar.

25 Kasım, egemenlerin politikalarına karşı muhalif olan kadınlara yönelen alçak, vahşi bir şiddetin, bir insanlık ayıbının ve utancının yıldönümüdür. Ama aynı zamanda kadınların erkek egemen toplumsal şiddete, faşizme, ırkçılığa, milliyetçiliğe, emperyalist savaşlara, sömürü ve baskıya karşı mücadeleyi güçlendirmek için, dayanışmayı büyüttükleri şanlı mücadele günlerinden birisidir de. Yani kapitalizmden beslenen; cinsiyet ayrımcı yasalarla güçlendirilen, din, töre ve geleneklerle içselleştirilen;

sistem tarafından değişik biçimler ve adlarla yeniden yeniden üretilen kadına yönelik şiddete karşı, kadınların mücadele ve dayanışmayı büyüttükleri gündür 25 Kasım.

Mirabal kardeşlerin katledilişinden bu yana 52 yıl geçti. Ama bugün halâ emperyalizmin haksız savaşlarında ve hapishanelerinde, kadına yönelik cinsel taciz ve tecavüz devlet politikası olarak devam etmektedir. Ekonomik krizler ve işsizlik bahane edilerek, yüz yıllardır mücadelelerle elde edilen haklar, sosyal hak gaspları ile teker teker geri alınmaktadır. Bu nedenledir ki; eşit işe eşit ücret yasasına rağmen, kadınların yedek ve ucuz iş gücü görülmesinin yanı sıra, ev içi emeği görülme-yerek ücretsiz aile işçisi olarak erkeğe bağımlılığı sürdürülmektedir. En yakınları ve en sevdikleri erkekler tarafından şiddete maruz kalması, namus, kıskançlık, cinnet vb. nedenlerle katledilmesi, sünnet edilerek sakatlanması halâ devam etmektedir. Halâ kadınların meta olarak görülüp alınıp satılması, bedenleri üzerinden rant sağlanması, fuhuşun sistemin en önemli gelir kaynağı olması devam etmektedir. Yanı sıra egemenlerin ezilenlere yönelik saldırıları, ırkçılık, yoksulluk, işsizlik vb.de en fazla kadınları etkilemeye devam etmektedir. Vb.. vb..

Öyleyse 25 Kasım bize, daha fazla kadınla sokakları doldurarak taleplerimizi haykırmada ve kadınların örgütlü gücünü büyütmede, daha cüretli olma görevini yüklüyor. 25 Kasım'da ellerimizi, yüreklerimizi ve seslerimizi birleştirelim!

Kadına Yönelik Şiddetle Yüzleşiyoruz, Şiddeti Durdurmak İçin Örgütleniyoruz!

**LASST UNS DIE SCHREIE, DIE IN DIE EIGENEN VIER WÄNDE GESPERRT WURDEN,
MIT DEN RUFEN AUF DER STRASSE VEREINEN!
LASST UNS AM 25. NOVEMBER UNSEREN PROTEST AUF DIE STRASSE TRAGEN!**

Die Schwestern Mirabal sind in dem Kampf der Unterdrückten gegen die faschistische Trujillo Diktatur der 1960er Jahre in der Dominikanischen Republik zu einem Symbol geworden. Sie mussten in den unterschiedlichsten Phasen ihres Widerstandes schlimmsten Unterdrückungen und Gefängnisstrafen durchstehen. Am 25. November 1960 befanden sich die Mirabal Schwestern auf dem Rückweg vom Besuch ihrer Ehemänner im Gefängnis, als die Soldaten der Trujillo Diktatur ihren Weg schnitten, sie vergewaltigten, ermordeten und dann mit ihrem Auto zusammen einen Hang herunter stießen. Am nächsten Tag stand in den Zeitungen, dass die drei Schwestern bei einem Autounfall ums Leben gekommen wären. Nach diesem Geschehnis hat sich die Bevölkerung der dominikanischen Republik gegen die Diktatur erhoben und diese gestürzt.

Bei dem Frauenkongress der lateinamerikanischen Frauen im Jahre 1981 kam der Vorschlag auf, den 25. November zum Gedenken an den ehrenvollen Kampf der Schwestern Mirabal weltweit zum „Kampftag gegen die Gewalt an Frauen und dem internationalen Solidaritätstag“ zu ernennen, welcher daraufhin von allen Delegierten angenommen wurde. Seit dem Jahre 1981 wird daher an jedem 25. November auf allen Kontinenten der Welt die Fahne der drei mutigen Schwestern empor getragen.

Der 25. November ist ein Jahrestag einer barbarischen Gewalt und Menschenverachtung gegenüber allen oppositionellen Frauen, die sich gegen die Politik der Herrschenden stellen. Gleichzeitig jedoch steht dieses Datum für eines der glorreichen Tage, an denen Frauen den Kampf gegen die patriarchal – gesellschaftlich geprägte Gewalt, Faschismus,

Rassismus, Nationalismus, imperialistische Kriege, Ausbeutung und Unterdrückung verstärken und die Solidarität intensiver leben. Die Gewalt an Frauen wird durch das System ermöglicht, durch sexistische Gesetze gefestigt und durch Faktoren wie Religion, Traditionen und Bräuche verinnerlicht. Das bedeutet somit, dass der 25. November der Tag ist, an dem Frauen solidarisch den Kampf gegen die Gewalt an Frauen, die ein Produkt des Systems ist und ständig unter neuen Namen und Formen zu Tage kommt, hochleben lassen.

Seit der Ermordung der Schwestern Mirabal sind 52 Jahre vergangen. Aber heute werden noch immer in den ungerichten Kriegen der Imperialisten und in ihren Gefängnissen Frauen systematisch vergewaltigt und sexuell belästigt. Die ökonomische Krise und die hohe Arbeitslosigkeit werden als Gründe für den Sozialabbau gezeigt und Rechte, die durch jahrhundertelange Kämpfe errungen wurden, wieder zurückgenommen. Aus diesem Grund werden Frauen heute trotz der gesetzlichen Regelung, dass Frauen bei gleicher Arbeit die gleiche Entlohnung erhalten sollen, als billige Ersatzarbeitskräfte gesehen. Außerdem wird die im Haushalt angesehene Arbeit nicht anerkannt und die Frau bleibt die unentgeltliche Familienarbeiterin und somit finanziell abhängig von ihrem Ehemann. Heute werden Frauen noch immer von den geliebten Männern ihrer unmittelbaren Umgebung mit Begründungen der Ehrenverletzung, Eifersucht, Durchgangssyndrom u.ä. ermordet, beschnitten und somit verstümmelt. Die gängige Darstellung des weiblichen Körpers als Ware führt weiterhin dazu, dass dieser immer weiter ver- und gekauft wird. Die Prostitution ist eine der wichtigsten Einnahmequellen im heutigen System... Außerdem treffen auch heute noch die stetigen Angriffe der Herrschenden auf die Unterdrückten – Rassismus, Armut, Arbeitslosigkeit, u.ä. – die Frauen auf eine schlimmere Weise.

Somit muss es unsere Aufgabe sein, am 25. November mit noch mehr Frauen auf den Straßen präsent zu sein und unsere Forderungen zu äußern. Es gilt, die organisierte Kraft der Frauen zu stärken und mutiger zu werden. Lasst uns am 25. November unsere Hände, Herzen und Stimmen vereinen!

Wir stellen uns der Gewalt an Frauen entgegen und organisieren uns um die Gewalt aufzuhalten!

